

40 lat

Wydziału Elektrotechniki
i Informatyki
Politechniki Lubelskiej

Lublin 2004

Opracowano na podstawie materiałów dostarczonych przez Instytuty i Katedry.

Opracowanie redakcyjne:

Prof. dr hab. inż. Tadeusz Janowski

Dr hab. inż. Andrzej Wac-Włodarczyk

Dr inż. Wojciech Jarzyna

Opracowanie techniczne i skład:

Renata Gałat

SPIS TREŚCI:

Historia Wydziału w latach 1964-2004	5
Działalność Instytutów i Katedr.....	19
Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii	21
Katedra Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej.....	32
Katedra Elektroniki	43
Katedra Automatyki i Metrologii	49
Katedra Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń	57
Katedra Urządzeń Elektrycznych i Techniki Wysokich Napięć	63
Katedra Elektrowni i Gospodarki Energetycznej	69
Katedra Maszyn Elektrycznych.....	74
Katedra Napędów Elektrycznych	77
Instytut Informatyki.....	87
Katedra Elektrochemii.....	95
Katedra Matematyki	97
Profesorowie i Docenci Wydziału	105
Doktorzy Honoris Causa.....	185
Doktorzy Wydziału	189
Organizacje i stowarzyszenia pracowników oraz studentów Wydziału	207
Lista absolwentów Wydziału	231

Historia Wydziału w latach 1964-2004

WYDZIAŁ ELEKTROTECHNIKI I INFORMATYKI POLITECHNIKI LUBELSKIEJ W LATACH 1964-2002

W roku 1963 podjęto starania o powołanie kierunku elektrotechniki, w wyniku których w roku akademickim 1963/1964 wyodrębniono na Wydziale Mechanicznym kierunek elektrotechnika, a w roku 1964/1965 powstał formalnie Wydział Elektryczny ze specjalnością elektrotechnika przemysłowa. Pierwszym dziekanem Wydziału Elektrycznego został jego organizator, znany autor podręczników z zakresu maszyn elektrycznych - Mieczysław Romuald Krzywicki, a prodziekanem - Leonid Kacejko.

Poza zajęciami w Lublinie Wieczorowa Szkoła Inżynierska prowadziła punkty konsultacyjne przy Kraśnickiej Fabryce Wyrobów Metalowych i przy Zakładach Wytwórczych Sprzętu Instalacyjnego w Poniatowej. Były to nadal tylko studia wieczorowe dla pracujących. W 1964 r. rozpoczęto starania o przekształcenie Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Wyższą Szkołę Inżynierską, nauczającą również systemem studiów dziennych. Rzecznikami tej sprawy byli przede wszystkim rektor Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej Stanisław Podkowa i przewodniczący Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej Paweł Dąbek. Wieczorową Szkołę Inżynierską w Wyższą Szkołę Inżynierską przekształcono na mocy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dn. 28-04-1965 r.

Budynek Wydziału Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej

W 1966 r. rozpoczęto budowę obiektu dydaktycznego na terenie przewidywanej lokalizacji Szkoły przy ul. Nadbystrzyckiej, przeznaczonego docelowo dla Wydziału Elektrycznego a przejściowo umożliwiającego urządzenie najbardziej potrzebnych zespołów dydaktycznych, laboratoriów i pracowni dla wszystkich wydziałów. W listopadzie 1967 r. część laboratoryjną przekazano do użytkowania, a część audytoryjną w rok później. Równocześnie z budową Wydziału Elektrycznego trwały prace nad generalnymi założeniami przyszłego kompleksu obiektów wyższej szkoły technicznej.

Wydział Elektryczny powstał w 1964 r., a w jego skład wchodziły: Zespół i Pracownia Elektrotechniki, Zespół i Pracownia Miernictwa Elektrycznego, Zespół i Pracownia Maszyn i Napędów Elektrycznych, Zespół i Pracownia Automatyki i Elektroniki, a po likwidacji Wydziału Ogólnotechnicznego w 1968 r. - również Zespół i Pracownia Fizyki Technicznej, Zespół Matematyki i Pracownia Metod Numerycznych. Zespoły i Pracownie Fizyki Technicznej, Matematyki i Elektrotechniki obsługiwały również Wydziały Mechaniczny i Budownictwa Lądowego. Funkcję dziekana Wydziału Elektrycznego pełnił Mieczysław Romuald Krzywicki. W 1968 roku zostali powołani na stanowiska docentów: mgr inż. Romuald Mieczysław Krzywicki, mgr inż. Leonid Kacejko, dr inż. Tadeusz Latocha, dr inż. Kazimierz Majdiuk, dr Barbara Piłat, a w 1972 r. dr inż. Bogdan Banasiewicz i dr inż. Tadeusz Janowski. Na niepełnym etacie pracował w latach 1967-1976 profesor Politechniki Warszawskiej Zdzisław Grunwald a w roku 1974-75 - prof. Janusz Turowski z Politechniki Łódzkiej. Zatrudnienie stosunkowo dużej liczby pracowników z Politechniki Łódzkiej (K. Majdiuk, T. Janowski, T. Latocha, J. Skwarna, W. Lasocki) znacznie przyspieszyło prawidłowy rozwój Wydziału, zwłaszcza w zakresie badań naukowych i zdobywania stopni naukowych. Przy Wydziale Elektrycznym zorganizowano już w roku 1969 Zaoczne Studium Doktoranckie Politechniki Warszawskiej dla pracowników Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Kierownikiem Studium był prof. Z. Grunwald, który z wielkim zaangażowaniem prowadził studia doktoranckie aż do uzyskania praw doktoryzowania w 1978 r. przez późniejszy Instytut Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej. Wydział Elektryczny kształcił inżynierów elektryków systemem studiów wieczorowych, zaocznych i dziennych w specjalności elektrotechnika przemysłowa.

W czerwcu 1973 r. zmarł główny twórca, organizator i wieloletni rektor Wyższej Szkoły Inżynierskiej Stanisław Podkowa. W sierpniu 1973 r. minister nauki, szkolnictwa wyższego i techniki powołał na stanowisko rektora doc. dr hab. Włodzimierza Sitko, pracownika naukowego z Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Z inicjatywy nowego rektora nastąpiło wiele zmian w strukturze organizacyjnej Szkoły oraz w obsadzie funkcji i stanowisk kierowniczych. Funkcję prorektorów

pełnili: ds. nauczania i wychowania doc. dr Kazimierz Szabelski (1973-1981), ds. nauki doc. dr Tadeusz Latocha (1973-1974) i doc. dr Tadeusz Janowski (1975-1981), ds. rozwoju Tadeusz Opolski (1978-1981). W celu lepszej koncentracji potencjału naukowo-badawczego przeprowadzono istotne zmiany w strukturze organizacyjnej. Struktura organizacyjna Wydziału w okresie trzydziestolecia uległa wielu zmianom, które zostały ujęte w tabeli.

Struktura organizacyjna Wydziału

Lata	Nazwa	Jednostki organizacyjne Wydziału
1	2	3
1964-1967	Wydział Elektryczny	
1967-1973	Wydział Elektryczny	Zespoły przedmiotowe i pracownie: - Elektrotechniki (T. Janowski) - Miernictwa Elektrycznego (K. Majdiuk) - Maszyn i Napędu Elektrycznego (R. Krzywicki) - Automatyki, Elektroniki i Telemechaniki (T. Latocha) - Elektrotechniki Przemysłowej (L. Kacejko) - Matematyki (B. Piłat) - Fizyki (J. Skierczyński)
1973-1976	Instytut Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej	Zakłady naukowo-dydaktyczne: - Podstawowych Problemów Elektrotechniki (T. Janowski) - Elektroenergetyki Przemysłowej (L. Kacejko) - Fizyki Technicznej (J. Skierczyński)
1976-1978	Instytut Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej	Zakłady dydaktyczne i zespoły naukowe: a) zakłady dydaktyczne: - Podstaw Elektrotechniki (K. Bodziak, B. Horyński) - Elektroenergetyki (L. Kacejko) - Automatyki i Pomiarów (K. Majdiuk) - Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń (L. Orzechowski) b) zespoły naukowe: - Elektrotechnologii (T. Janowski) - Optymalizacji w Elektroenergetyce (S. Góra) - Aparatury Kontrolno-Pomiarowej (T. Latocha) - Automatyki Procesów Przemysłowych (S. Tarasiewicz) - Elektrycznych Maszyn Szybkobieżnych (J. Skwarna)

1978-1981	Instytut Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej	Zakłady dydaktyczno-naukowe: - Podstaw Elektrotechniki (T. Janowski) - Elektroenergetyki (S. Góra) - Automatyki i Pomiarów (T. Latocha) - Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń (S. Tarasiewicz, J. Skwarna) - Elektrochemii (Z. Ratajewicz)
1981-1984	Instytut Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej	Zakłady naukowo-dydaktyczne: - Podstaw Elektrotechniki (T. Janowski) - Automatyki i Pomiarów (T. Latocha) - Maszyn i Napędu Elektrycznego (J. Skwarna) - Elektroenergetyki (S. Góra)
1984-1991	Wydział Elektryczny	Katedry i Zakłady: - Zakład Podstaw Elektrotechniki (T. Janowski) - Zakład Metrologii Elektrycznej (od 1987 r.) (K. Majdiuk) - Zakład Elektroniki i Automatyki (T. Latocha) - Zakład Maszyn i Napędu Elektrycznego (W. Lasocki) - Katedra Elektroenergetyki (S. Góra) - Katedra Technologii Chemicznej i Elektrochemii (I. Pollo)
1991-1996	Wydział Elektryczny	Katedry: - E1 - Podstaw Elektrotechniki - E2 - Elektrotechniki Ogólnej - E3 - Elektrotechnologii i Elektrotermii - E4 - Automatyki - E5 - Elektroniki - E6 - Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej - E7 - Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń - E8 - Urządzeń Elektrycznych i TWN - E10 - Maszyn Elektrycznych - E11 - Napędów Elektrycznych - E12 - Informatyki - E13 - Technologii Chemicznej - E14 - Elektrochemii - E15 - Matematyki (od 1994 r.)

Wydział prowadził studia inżynierskie w różnych okresach studiów, w specjalnościach na kierunku Elektrotechnika i w specjalności automatyzacja i elektryfikacja kopalń na kierunku Górnictwo i Geologia, a od 2001 roku - na kierunku Informatyka.

W latach 1973-1976 przeniosło się do naszego Wydziału wielu samodzielnych pracowników naukowych z innych uczelni: Stanisław Góra z Politechniki Poznańskiej, Władysław Lech z Instytutu Elektrotechniki w Warszawie, Tadeusz Konopiński z Politechniki Łódzkiej, Roman Zahaczewski z Głównego Instytutu Górnictwa, Jerzy Zieliński z Politechniki Łódzkiej i Kazimierz Auleytner z Politechniki Warszawskiej. Tak silne wzmocnienie kadry oraz rozwinięcie badań naukowych pozwoliło uzyskać w 1977 r. przez Wydział Elektryczny, jako pierwszy w Uczelni, prawo nadawania stopnia doktora nauk technicznych.

Prowadzenie od 1973 r. studiów programem politechnicznym, posiadanie uprawnień do nadawania stopni naukowych doktora, osiągnięcie odpowiednio wysokiego poziomu prowadzonych badań naukowych oraz zgromadzenie kadry naukowej o wysokich kwalifikacjach naukowych czyniło zadość wszystkim wymaganiom, aby Wyższą Szkołę Inżynierską w Lublinie przekształcić w Politechnikę Lubelską. W dn. 01-08-1977 r. Rada Ministrów wydała Rozporządzenie w sprawie przekształcenia Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Politechnikę Lubelską.

Liczba studiujących na wszystkich rodzajach studiów uległa znacznym zmianom, wykazując tendencję wzrostu, od około 300 w latach sześćdziesiątych do około 1000 w latach dziewięćdziesiątych. Liczba pracowników Wydziału rosła w latach sześćdziesiątych a od połowy lat siedemdziesiątych utrzymuje się poziomie 120-140 osób, w tym około 100 nauczycieli akademickich.

Specjalności, specjalizacje, bloki dyplomowania

Lata	Rodzaj studiów	Kierunek	Specjalność	Specjalizacja
1	2	3	4	5
1963-1965	wieczorowe, zaoczne	Elektrotechnika	Elektrotechnika przemysłowa	
1965-1975	dzienne, wieczorowe, zaoczne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	
1975-1987	dzienne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Elektrotechnologie
			Elektroenergetyka	

		Górnictwo i Geologia	Automatyzacja i Elektryfikacja Kopalń	
	zaoczne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	
1987- 1992	dzienne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Elektrotechnologie - Projektowanie komputerowe w elektrotechnice - Technologie i urządzenia elektromagnetyczne dla ochrony środowiska
			Elektroenergetyka	- Elektroenergetyka przemysłowa - Sieci elektroenergetyczne - Elektroenergetyka rolnicza - Optymalne wytwarzanie energii elektrycznej - Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa
	zaoczne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Projektowanie komputerowe w elektrotechnice

1993-1996	dzienne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Elektrotechnologie - Technologie i urządzenia elektromagnetyczne dla ochrony środowiska
			Inżynierskie Zastosowanie Informatyki	
			Elektroenergetyka	- Elektroenergetyczna aparatura łączeniowa i pomiarowa - Sieci elektryczne i zabezpieczenia - Elektrownie i gospodarka energetyczna
	zaoczne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Projektowanie komputerowe w elektrotechnice
1996-2001	dzienne magisterskie	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Elektrotechnologie - Technologie i urządzenia elektromagnetyczne dla ochrony środowiska
			Inżynierskie Zastosowanie Informatyki	

			Elektroenergetyka	- Elektroenergetyczna aparatura łączeniowa i pomiarowa - Sieci elektryczne i zabezpieczenia - Elektrownie i gospodarka energetyczna
	dzienne inżynierskie	Elektrotechnika	Informatyka w Elektrotechnice	
			Elektromagnetyczne urządzenia i technologie	
	zaoczne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Sterowanie procesów przetwarzania energii elektrycznej - Automatyka napędu elektrycznego - Projektowanie komputerowe w elektrotechnice
1996	poddyplomowe		Informatyka Techniczna	
1997	poddyplomowe		Telekomunikacja światłowodowa	
1998	poddyplomowe		Współczesne technologie informatyczne	
1997	zaoczne uzupełniające	Elektrotechnika	Inżynierskie Zastosowania Informatyki	
2000	zaoczne doktoranckie	Elektrotechnika		
2000	dzienne magisterskie	Informatyka	Telekomunikacja i sieci komputerowe, Inżynieria oprogramowania, Inżynieria komputerowa	
2002	zaoczne	Informatyka		

2002	dziennie elastyczne	Elektrotechnika	Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej	- Technika światłowodowa, - Elektrotechnika i elektronika samochodowa, - Sterowanie komputerowe układów napędowych, - Mikroprocesorowe sterowanie układów elektroniki przemysłowej, - Systemy komputerowe i mikroprocesorowe w elektrotechnologiach, - Nanotechnologie materiałowe w elektrotechnice, elektronice i medycynie,
			Elektroenergetyka	- Ekonomia i ekologia w elektroenergetyce, - Rynek energii elektrycznej, - Inżynieria wysokonapięciowa, - Informatyka i automatyka w elektroenergetyce
			Inżynierskie Zastosowania Informatyki	- Inżynierskie bazy danych, - Komputerowe systemy diagnostyczne, - Technologie informatyczne w technice i zarządzaniu

W roku 1991 wprowadzono jednolitą strukturę, tworząc na bazie istniejących komórek wiele nowych katedr. Utworzono ich na Wydziale 15. W latach 1990-1992 podjęli pracę na Wydziale: prof. Andrzej Horodecki z Instytutu Elektrotechniki w Warszawie, prof. Krzysztof Majka ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, prof. Eugeniusz Koziej z Politechniki Warszawskiej, dr hab. Wiktor Pietrzyk z Akademii Rolniczej w Lublinie, dr hab. Andrzej Kozłowski z WSInż. Radomiu i dr hab. Jan Sikora z Politechniki Warszawskiej, co znacznie wzmocniło kadre Wydziału.

W roku 2000 Wydział uzyskał prawa nadawania stopnia doktora habilitowanego, co również uprawnia do prowadzenia studiów doktoranckich. Pierwszy nabór odbył się w roku akademickim 2000/2001. dotychczas przyjmowanych jest na studia doktoranckie po 20 osób w każdym roku. Obecnie studiuje 68 doktorantów. Kierownikiem Studium Doktoranckiego jest prof. T. Janowski, a obsługę administracyjną prowadzi pani mgr Renata Gałat w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

Dziekani i Prodziekani Wydziału:

1964-1973	Dziekan	- Romuald Mieczysław Krzywicki
	Prodziekan	- Leonid Kacejko (od 1965 r.)
	Prodziekan ds. nauki	- Tadeusz Latocha (od 1972 r.)
1973-1975	Dziekan	- Tadeusz Janowski
	Prodziekan ds. nauczania	- Kazimierz Majdiuk
	Prodziekan ds. nauki	- Jan Skwarna
1975-1981	Dziekan	- Stanisław Góra
	Prodziekan ds. nauczania	- Kazimierz Majdiuk (do 1978 r.)
	Prodziekan ds. nauki	- Jan Skwarna (do 1978 r.)
	Prodziekan ds. nauki	- Roman Zahaczewski (od 1978 r.)
	Prodziekan ds. nauczania	- Tadeusz Latocha (od 1978 r.)
1981-1982	Dziekan	- Władysław Lech
	Prodziekan ds. nauczania	- Bolesław Horyński
	Prodziekan ds. nauki	- Jan Jasik
1982-1987	Dziekan	- Tadeusz Janowski
	Prodziekan ds. nauczania	- Bolesław Horyński (do 1984 r.)
		- Jan Skwarna (od 1984 r.)
	Prodziekan ds. nauki	- Rudolf Burek (od 1984 r.)
1987-1990	Dziekan	- Tadeusz Latocha
	Prodziekan ds. nauczania	- Jan Skwarna
	Prodziekan ds. nauki	- Zbigniew Ratajewicz
1990-1993	Dziekan	- Zygmunt Rutka
	Prodziekan ds. nauczania	- Zbigniew Ratajewicz
1993-1996	Dziekan	- Krzysztof Majka
	Prodziekan ds. nauczania	- Andrzej Wac-Włodarczyk
	Prodziekan ds. ogólnych	- Zbigniew Ratajewicz
1996-1999	Dziekan	- Wiktor Pietrzyk
	Prodziekan ds. kształcenia	- Andrzej Wac-Włodarczyk
	Prodziekan ds. nauki	- Paweł Żukowski

1999-2002	Dziekan	- Zygmunt Rutka
	Prodziekan ds. kształcenia	- Waldemar Wójcik
	Prodziekan ds. nauki	- Zbigniew Złonkiewicz
2002-2005	Dziekan	- Zygmunt Rutka
	Prodziekan ds. kształcenia	- Waldemar Wójcik
	Prodziekan ds. nauki	- Zbigniew Złonkiewicz

Zespół dziekanów kadencji 2002-2005:

prodziekan W. Wójcik, prof. PL, dziekan Z. Rutka, prof. PL, prodziekan Z. Złonkiewicz

Obecnie w 2004 roku pracuje na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki 186 osób, w tym 20 profesorów, 50 adiunktów, 28 asystentów, 30 wykładowców oraz 68 pracowników inżynieryjno-technicznych, administracyjnych i obsługi.

Obecnie studiuje na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki około:

Studia dzienne magisterskie - kierunek Elektrotechnika	942
- kierunek Informatyka	370
Studia dzienne inżynierskie - kierunek Elektrotechnika	193
Studia zaoczne inżynierskie - kierunek Elektrotechnika	528
Studia zaoczne inżynierskie - kierunek Informatyka	133
Uzupełniające studia mgr - kierunek Elektrotechnika	80
Studia doktoranckie - kierunek Elektrotechnika	64
Studia podyplomowe	90
Razem	2400

Wydział w swojej historii wypromował około czterech tysięcy sześciuset inżynierów elektryków, w tym około dwa tysiące czterystu magistrów inżynierów, pięćdziesięciu czterech doktorów oraz dwóch doktorów habilitowanych.

Pracownice Dziekanatu Wydziału

Obecna struktura organizacyjna Wydziału to:

1. Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii
2. Katedra Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej
3. Katedra Elektroniki
4. Katedra Automatyki i Metrologii
5. Katedra Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń
6. Katedra Urządzeń Elektrycznych i TWN
7. Katedra Elektrowni i Gospodarki Energetycznej
8. Katedra Maszyn Elektrycznych
9. Katedra Napędów Elektrycznych
10. Instytut Informatyki
11. Katedra Elektrochemii
12. Katedra Matematyki

Działalność merytoryczną w zakresie edukacji, badań naukowych, współpracy międzynarodowej i rozwoju kadry jest prowadzona w instytutach i katedrach Wydziału. Działalność opracowaną przez poszczególne jednostki prezentujemy w rozdziale drugim.

Działalność Instytutów i Katedr

INSTYTUT PODSTAW ELEKTROTECHNIKI I ELEKTROTECHNOLOGII

W 1999 roku Katedra Podstaw Elektrotechniki osiągnęła stan kadry spełniający statutowe kryteria instytutu i została przekształcona w Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, w którym utworzono 3 zakłady:

Zakład Elektrotechniki Teoretycznej	- kierownik: prof. PL Andrzej Wac-
Włodarczyk
Zakład Technik Komputerowych
w Elektrotechnice	- kierownik: prof. PL Henryka
D. Stryczewska
Zakład Elektrotechnologii	- kierownik: dr K. Bodziak,
- od 2002 r. - dr Z. Złonkiewicz

Prof. dr hab. inż.
Tadeusz Janowski

Dr hab. inż. Henryka D.
Stryczewska, prof. PL

Dr hab. inż. Andrzej Wac-
Włodarczyk, prof. PL

Instytut jest spadkobiercą utworzonego w 1968 r. Zespołu Elektrotechniki, przekształcanego kolejno w Zakład i Katedrę Podstaw Elektrotechniki. W Instytucie pracują 22 osoby, w tym 3 profesorów (T. Janowski, H. D. Stryczewska, A. Wac-Włodarczyk), 9 doktorów (K. Bodziak, D. Czerwiński, R. Goleman, B. Horyński, L. Jaroszyński, K. Nalewaj E. Ratajewicz-Mikołajczak, P. Surdacki, Z. Złonkiewicz), 5 asystentów (T. Giżewski, G. Komarzynieć, M. Łanczont, P. Mazurek, J. Diatczyk) oraz 6 pracowników inżyniersko-technicznych (E. Dominiak, R. Gałat, W. Janowski, A. Machulska-Bartoszek, C. Malik, G. Świerczyński). Dyrektorem Instytutu był do 2004 r. prof. T. Janowski, a od 1 stycznia 2004 - jest prof. PL Henryka D. Stryczewska.

W 36-letniej historii Instytutu poza wymienionymi wyżej aktywnie pracującymi osobami w jednostce, która obecnie nazywa się Instytutem Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, pracowało przez wiele lat szereg innych osób, które odeszły od nas na zawsze (Włodzimierz Marciniak, Jan Szponder, Marian Kamiński) bądź wskutek zmian organizacyjnych (Zygmunt Rutka, Jan Wawszczak,

Jerzy Adamkiewicz, Stanisław Walusiak, Elżbieta Porzyc) pracują za granicą (Andrzej Nafalski, Jan Guz), odeszli do innej pracy (Leszek Mrówczyński, Teresa Burdzanowska) lub na emeryturę. O tych wszystkich wspominamy w dniach jubileuszu 40-lecia, a szczególnie o tych, którzy odeszli od nas na zawsze:

Włodzimierz Marciniak

Włodzimierz Marciniak syn Antoniego i Marii z Jakubowskich urodził się 19 października 1906 r. w Lublinie. Szkołę średnią ukończył w Lublinie. Następnie podjął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w roku 1935 uzyskaniem dyplomu mgr inż. elektryka. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Zakładach Elektromechanicznych Brown-Boveri w Cieszyń i Żychlinie (1.02.1936-1.09.1937). Z dniem 15.09.1937 podejmuje pracę w Przedsiębiorstwie Energetycznym Okręgu Wschodniego w Lublinie. Z dniem 01.01.1939 zostaje zatrudniony na stanowisku inżyniera ruchu i sieci WN w Elektrowni Okręgowej w Cieszyń, gdzie pracuje do wybuchu wojny. Przez cały okres wojny pracuje na stanowisku kierownika warsztatów w Zakładzie Energetycznym „ZEOL” w Lublinie. Po zakończeniu wojny, do roku 1950, pracuje w tym samym zakładzie na stanowisku kierownika budowy sieci. Z dniem 01.05.1950 zostaje przeniesiony do Zakładu Budowy Sieci i Stacji Elektroenergetycznych w Warszawie, z zadaniem uruchomienia w Lublinie oddziału firmy warszawskiej. Po zorganizowaniu oddziału Włodzimierz Marciniak jest jego dyrektorem do roku 1953 - do czasu reorganizacji (przejęcia ponownego przez Warszawę). Przechodzi następnie do pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacji w Lublinie. Jest to okres budowy w Lublinie sieci trolejbusowych. Wiedza i doświadczenie zawodowe mgr inż. Marciniaka stanowi znaczący wkład w realizację elektryfikacji komunikacji miejskiej. W MPK pracuje do 04.06.1953 r.

Znaczną część życia zawodowego Włodzimierz Marciniak poświęcił pracy w szkolnictwie. Prowadził wykłady z działu maszyn elektrycznych na Wydziale Elektryczno-Mechanicznym Politechniki Warszawskiej z tymczasową siedzibą w Lublinie. W okresie 01.09.1945-31.08.1954 prowadził zajęcia dydaktyczne w Szkole Przemysłowej im. Syroczyńskiego. Następnie był pracownikiem szkół średnich oraz Kuratorium Okręgu Szkolnictwa (01.09.1954-31.09.1965). Był kierownikiem warsztatów przy Zasadniczej Szkole Zawodowej w Lublinie. Był również wizytatorem Działu Szkolnictwa Zawodowego.

Z chwilą powstania Wydziału Elektrycznego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie była potrzeba zatrudnienia wybitnych fachowców do kształcenia studentów tego Wydziału. Ówczesny rektor WSIInż., doc. Stanisław Podkowa,

wystosował do Kuratora Okręgu Szkolnego prośbę o wyrażenie zgody na przejście inż. Marciniaka do pracy w WSIInż. na warunkach służbowego przeniesienia. Z dniem 01.09.1966 inż. Marciniak rozpoczął tu pracę na stanowisku kierownika Pracowni Elektrotechniki. Z tą samą datą byłem również ja zatrudniony na stanowisku starszego asystenta. Byliśmy pierwszymi pracownikami, którzy później stanowili zespół powołanego Zakładu Podstaw Elektrotechniki.

Poza pracą dydaktyczną prowadziliśmy wspólnie badania na rzecz przemysłu, między innymi badania wyrobów elektrotechnicznych na znak jakości wydawanego przez Biuro Badawcze Jakości Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Opracowywaliśmy wspólnie ekspertyzy zlecane nam przez Izbę Rzeczników przy Oddziale Lubelskim Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Poznałem kol. inż. Marciniaka jako człowieka koleżeńskiego, prostolinijnego, o dużej wiedzy zawodowej, angażującego się z pasją w rozwiązywanie otrzymywanych zadań.

W dowód uznania był on wielokrotnie nagradzany nagrodami państwowymi i uczelnianymi:

- Złoty Krzyż Zasługi - 1972 r.,
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski V klasy - 1978 r.,
- Nagrody Rektora,
- Nagroda Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki za organizację studenckich praktyk robotniczych.

W 01.10.1973 r. przeszedł na emeryturę.

Do pracy na Uczelni mgr inż. Włodzimierz Marciniak był bardzo dobrze przygotowany, zarówno teoretycznie jako absolwent cenionej uczelni wyższej jaką jest Politechnika Warszawska, jak i praktycznie z racji wieloletniej pracy w przemyśle. Nie bez znaczenia jest jego praktyka i przygotowanie dydaktyczne, które nabył zarówno w czasie pracy na Politechnice Warszawskiej jak i szkołach średnich zawodowych i jako wizytator Działu Szkolnictwa Zawodowego. Należał do pokolenia doświadczanego przez trudne lata wojny. Były to czasy kiedy ludzie w dzień pracowali w zakładzie, a w pozostałych godzinach dnia wykonywali różne zadania, o których - nawet po wojnie - bezpiecznej było nie mówić. Wielu wówczas fachowców - nie zawsze na pierwszej linii walki z okupantem - służyło swoją wiedzą w słusznej sprawie. Jest mi wiadome, że inż. Marciniak wielokrotnie przyczyniał się do sprawnego działania urządzeń technicznych, będących w użytkowaniu przez Polski Ruch Oporu.

Mgr inż. Włodzimierz Marciniak, przeżywszy 89 lat, odszedł w roku 1995 na wieczny zasłużony odpoczynek.

Opracował: B. Horyński

Inż. John George Willoughby MUNNS

Obywatel brytyjski, ur. 30.04.1915 r. w Londynie, uzyskał w 1935 r. dyplom w zakresie mechaniki na Politechnice w Londynie, zaś w 1936 r. ukończył z wyróżnieniem London University ze stopniem Bachelor of Science (BSc) w zakresie inżynierii. W latach 1938-39 pracował jako wykładowca w Northern Polytechnic. Swą dalszą działalność związał z zawodem inżyniera elektryka. W latach 1946-56 był zatrudniony w laboratorium badawczym firmy General Electric na samodzielnym stanowisku naukowo-badawczym, a następnie od 1956 r. do 1971 r. na samodzielnym stanowisku badawczym w firmie International Computers Ltd. W 1971 r. przeszedł na emeryturę, jednak pracował jeszcze do 1980 r. na części etatu jako wykładowca na Wydziale Informatyki w Open University.

Z inicjatywy dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej doc. dr inż. Tadeusza Janowskiego i dzięki jego osobistym kontaktom, J. G. W. Munns został zaangażowany 3.10.1983 r. do pracy w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki, gdzie pracował na pół etatu do 31.03.1990 r. na stanowisku specjalisty elektronika. Zatrudnienie obcokrajowca w polskiej uczelni w tamtym czasie napotykało na wiele trudności związanych z koniecznością corocznego uzyskiwania zgody ze strony Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego i przedłużaniem wizy pobytowej.

Inż. J. G. W. Munns, jako Anglik zatrudniony w Polsce, wypełniał nietypowe jak na owe czasy zadania. Należało do nich opracowywanie i tłumaczenie materiałów informacyjnych o aparaturze naukowej i technicznej budowanej w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki Politechniki Lubelskiej, tłumaczenie publikacji naukowych pracowników z zakresu elektrotechniki przeznaczonych do publikowania za granicą, przygotowywanie materiałów z zakresu informacji naukowo-technicznej i ofert w języku angielskim przeznaczonych na imprezy międzynarodowe (targi, wystawy, konferencje) oraz do upowszechnienia za granicą, a także doskonalenie umiejętności językowych pracowników, szczególnie w zakresie terminologii elektrycznej i elektronicznej.

Działalność inż. Munnsa daleko wykraczała poza jego obowiązki i godziny pracy na połowie etatu. Cały swój wolny czas poświęcał z niezwykłym entuzjazmem na konwersacje w języku angielskim dla wielu zainteresowanych pracowników Politechniki Lubelskiej, którzy mieli rzadką możliwość stałego kontaktu z tzw. *native speakerem*. Wyjazdy urlopowe do rodzinnego domu w Cheltenham w hrabstwie Gloucestershire w Wielkiej Brytanii zawsze

wykorzystywał na zakup lub wypożyczanie angielskojęzycznych książek naukowych jak i beletrystycznych (w wersji uproszczonej dla cudzoziemców) oraz nagrań językowych, które udostępniał bezpłatnie wielu pracownikom PL. Staraniom inż. Munnsa zawdzięczają oni znaczne podniesienie poziomu znajomości języka angielskiego mówionego i pisanego, zarówno w codziennych sytuacjach jak i w publikacjach naukowych oraz wystąpieniach na konferencjach międzynarodowych.

Pogarszający się stan zdrowia zmusił Go do zakończenia pracy w Politechnice Lubelskiej. Znaczną część swego angielskojęzycznego księgozbioru zgromadzonego przez sześć i pół roku pracy w PL przekazał dla biblioteki Zakładu Podstaw Elektrotechniki, w którym pracował. Pamiętamy inż. J. G. W. Munnsa jako wybitnego fachowca w zakresie inżynierii, jak też człowieka niezwykle przyjaznego i uczynnego, któremu wiele zawdzięczamy.

Zmarł w 2002 r.

Opracował: P. Surdacki

Mgr inż. Jan Szponder

Jan Szponder urodził się 24 listopada 1940 r. w Kowlu. Ojciec Piotr Szponder z zawodu maszynista kolejowy, był cenionym pracownikiem PKP. W 1943 roku rodzina Szponderów pozostawiając cały dobytek w Kowlu zmuszona została do ucieczki. Udali się w rodzinne strony ojca - do Stężycy koło Dębina.

W latach 1947 do 1954 Jan Szponder uczył się w Szkole Podstawowej w Stężycy. Od 1954 do 1958 roju uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego w Dębnie, następnie w Kielcach ukończył dwuletnie Studium Nauczycielskie o profilu fizycznym. W latach 1960-1966 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej i uzyskał dyplom mgr inż. w specjalności aparaty elektryczne.

Pracę zawodową rozpoczął w 1966 roku w Zakładach Wytwórczych Aparatów Wysokiego Napięcia A-1 w Warszawie na stanowisku konstruktora. Brał udział w opracowaniu kondensatorów elektrycznych na podwyższone częstotliwości. W latach 1967 - 1970 pracował w Fabryce Samochodów Ciężarowych w Lublinie na stanowisku starszego inspektora nadzoru elektrycznego, a następnie starszego konstruktora. W tej pracy zapoznał się z różnorodną aparaturą elektryczną i jej pracą w systemie elektroenergetycznym.

W 1970 roku mgr inż. Jan Szponder otrzymał propozycję pracy w Zespole i Pracowni Elektrotechniki Wydziału Elektrycznego WSIInż. w Lublinie na stanowisku starszego asystenta. W latach 1976-81 pracował jako wykładowca w tej samej jednostce, która w wyniku zmian organizacyjnych otrzymała nazwę Zakład Podstaw Elektrotechniki. Od 1981 mgr inż. Jan Szponder pracował jako starszy wykładowca w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki przekształconym w 1991 roku w Katedrę Podstaw Elektrotechniki, a następnie w Instytut Elektrotechniki i Elektrotechnologii (1999 r.). Kierownikiem wszystkich tych jednostek od 1967 roku był prof. dr hab. inż. Tadeusz Janowski.

Do pracy na uczelni mgr inż. Jan Szponder był wyjątkowo dobrze przygotowany, zarówno teoretycznie jako absolwent Politechniki Warszawskiej, praktycznie (kilkuletnia praca w przemyśle) oraz dydaktycznie (na dwuletnich studiach nauczycielskich).

Prowadził różnorodne zajęcia dydaktyczne w tym: wykłady z teorii pola elektromagnetycznego i obwodów elektrycznych oraz wybrane wykłady specjalistyczne z technologii urządzeń elektromagnetycznych, akustycznych.

Należy szczególnie podkreślić przygotowanie przez Jana Szpondera wielu ćwiczeń laboratoryjnych z obwodów elektrycznych, pola elektromagnetycznego, zakłóceń akustycznych i elektromagnetycznych, kompatybilności elektromagnetycznej. W laboratorium i projektowaniu urządzeń elektromagnetycznych, jako jeden z pierwszych na Wydziale Elektrycznym wprowadził techniki komputerowe. Był opiekunem 20-stu prac dyplomowych, dzięki którym powstały interesujące aparaty elektryczne i układy pomiarowe. Przez ponad osiem lat był pełnomocnikiem dziekana Wydziału Elektrycznego do spraw praktyk studenckich. Bardzo się angażował w pomoc studentom i był niezwykle życzliwy dla nich. W dowód uznania Jego wkładu w nauczanie, wychowanie, umiejętność przekazywania wiedzy oraz konsekwentny sposób jej egzekwowania został przez studentów wyróżniony tytułem „Homo Didacticus” - najlepszy nauczyciel akademicki Wydziału Elektrycznego.

Szczególnie ważne i cenne było Jego zaangażowanie we współpracę z przemysłem. Wniósł zasadniczy wkład w opracowaniu takich tematów jak:

- stanowiska do badania i regulacji charakterystyk czasowo - prądowych, wyłączników samoczynnych,
- układ do infradźwiękowego oczyszczania kotłów przemysłowych,
- analizatory harmonicznych niskich częstotliwości,
- tyrystorowy układ zasilania reaktora chemicznego 500 l.,
- spawarki do tworzyw sztucznych z układem zasilania,
- pomiary i regulacja układów elektroenergetycznych w cukrowniach,

- układy pojemnościowe do pomiaru wysokości zapełnienia zbiorników materiałami sypkimi.

Był autorem kilkudziesięciu artykułów, dwu skryptów i ośmiu patentów.

Otrzymał wiele nagród i wyróżnień, w tym:

- nagrody Rektora,
- Medal Komisji Edukacji Narodowej,
- Nagrodę zespołową II stopnia MNiSWiT,
- Złoty Krzyż Zasługi (1979).

Mgr inż. Jan Szponder miał wybitne uzdolnienia inżynierskie poparte rzetelną wiedzą i sumienną pracą.

Interesował się żeglarstwem, myślistwem, wędkarstwem, fotografią. Był uzdolniony muzycznie. Umiał łączyć i w praktyce wykorzystywać różne dziedziny techniki jak elektrotechnika, elektronika, informatyka, akustyka. Szybko opanowywał nowe problemy naukowe i techniczne.

Pozostaje w naszej pamięci jako niezwykle uczynny kolega, skromny i zawsze gotowy do pomocy i współpracy.

Opracował: K. Bodziak

Marian Kamiński

Marian Kamiński pracował w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki w latach 1970-1976 a następnie w warsztacie wydziałowym do 1998 r. Przygotowywał wiele urządzeń do laboratoriów dydaktycznych, modeli do badań naukowych oraz urządzeń elektrycznych w pracach dla przemysłu, wykazując wiele pomysłowości i solidności przy realizacji tych zadań.

Zygmunt Rutka, obecnie dziekan Wydziału, pracował w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki w latach 1968-1990, po uzyskaniu stopnia doktora w 1975 r. i dr hab. w 1987 roku w wyniku reorganizacji Wydziału w 1991 został kierownikiem Katedry Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń.

Jan Wawszczak, absolwent Politechniki Łódzkiej, pracował w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki w latach 1971-1991, stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1976 roku; roku wniósł duży wkład w budowę stanowisk laboratoryjnych i opracowanie skryptów do ćwiczeń. Od 1991 roku pracował w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej powstałej z podziału Zakładu Podstaw Elektrotechniki.

Jan Adamkiewicz, absolwent Politechniki Łódzkiej, przeniósł się z Zakładów PZL Świdnik do Politechniki w 1970 roku. Wniósł duży wkład w organizację laboratoriów elektrotechniki ogólnej, budując stanowiska laboratoryjne i opracowując skrypty do ich prowadzenia. Od 1991 r. pracował w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej, powstałej z podziału Zakładu Podstaw Elektrotechniki. W 2003 r. przeszedł na emeryturę.

Stanisław Walusiak, absolwent i pracownik Politechniki Łódzkiej, po uzyskaniu stopnia dr w 1974 r. przeniósł się do Lublina i pracował w Zakładzie Podstaw elektrotechniki do roku 1991, obecnie pracuje w Katedrze Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej, kierowanej przez prof. W. Pietrzyka.

Andrzej Nafalski, absolwent naszego Wydziału, pracował w obecnym Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w latach 1969-1988 uzyskując stopień doktora w 1978 roku a doktora habilitowanego - w 1989; w 1989 r. został kierownikiem Zakładu Informatyki. Od 1992 roku pracuje jako profesor w Australii, w uniwersytecie w Adelajdzie, gdzie jest przez szereg lat Head of the School of Electrical Engineering and Computer Sciences.

Jan Guz, absolwent naszego Wydziału, pracował w obecnym Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w latach 1973-1988, doktorat uzyskał w 1984 roku. Wyemigrował wraz z rodziną do Australii, pracuje w telekomunikacji w Sydney i na uniwersytecie.

W działalności dydaktycznej Instytut prowadzi wszystkie formy zajęć dla studentów kierunku Elektrotechnika i Informatyka z przedmiotów: Elektrotechnika Teoretyczna, Teoria Sygnałów, Teoria Obwodów, Elektrotechnologie i Elektrotermia, Urządzenia Nadprzewodnikowe, Elektromagnetyczne Urządzenia i Technologie w Ochronie Środowiska, Kompatybilność Elektromagnetyczna, Komputerowe Projektowanie Urządzeń Elektromagnetycznych.

Instytut prowadzi 2 bloki dyplomowania:

- Urządzenia Elektromagnetyczne i Technologie w Ochronie Środowiska,
- Elektrotechnologie.

W latach 1990-2000 Instytut zrealizował 3 projekty w programie TEMPUS pozyskując znaczne środki na unowocześnienie laboratoriów i procesu dydaktycznego oraz wprowadzając nowy blok dyplomowania (Urządzenia Elektromagnetyczne i Technologie w Ochronie Środowiska) na studiach magisterskich i Elektrotechnologie - na studiach dziennych inżynierskich.

Realizacja projektu TEMPUS bardzo zintensyfikowała współpracę międzynarodową, szczególnie z partnerami w projektach TEMPUS, którymi były

uniwersytety Wielkiej Brytanii (Cardiff, Londyn - South Bank University), Francji (Orlean), Niemiec (PTB Braunschweig).

Pracownicy Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii

Instytut prowadzi od 1996 r. dwusemestralne studia podyplomowe Informatyka Techniczna oraz kursy komputerowe.

Działalność naukowa Instytutu obecnie koncentruje się na problematyce:

- zastosowania nadprzewodników, szczególnie w elektroenergetyce,
- technologie plazmowe w ochronie środowiska,
- kompatybilność elektromagnetyczna,
- obliczenia pól elektromagnetycznych,
- urządzenia elektrotermiczne.

W 2002 roku Instytut uzyskał status Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce ASPPECT (Centre of Excellence for the Application of Superconducting and Plasma Technologies in Power Engineering), co umożliwia znaczną intensyfikację badań naukowych i współpracy międzynarodowej.

Najważniejsze dziedziny działalności badawczej Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii to:

Elektromagnesy nadprzewodnikowe, ich projektowanie, zastosowania w procesach separacji magnetycznej, filtracji, w nadprzewodnikowych ogranicznikach prądu i zasobnikach energii elektrycznej,

Elektryczne systemy generacji ozonu i nierównowagowej plazmy wykorzystywane w procesach unieszkodliwiania zanieczyszczeń gazowych i stałych powietrza,

Kompatybilność elektromagnetyczna; energooszczędne technologie w ochronie środowiska; odnawialne źródła energii, integracja ogniw fotowoltaicznych, kolektorów cieplowych i pomp ciepła.

Konferencja międzynarodowa ELMECO

Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii jest organizatorem od roku 1994, cyklicznej konferencji międzynarodowej ELMECO - „Procesy i urządzenia elektromagnetyczne w ochronie środowiska”, która od roku 2003 jest również jedną z głównych aktywności Centrum Doskonałości ASPPECT. Celem konferencji jest prezentacja najnowszych technologii i osiągnięć w dziedzinie zastosowania technologii i urządzeń elektromagnetycznych w ochronie środowiska. Uczestnikami konferencji są specjaliści z kraju i zagranicy, co daje możliwość wymiany doświadczeń i nawiązywania współpracy z ośrodkami zajmującymi się tą tematyką. W 2003 roku konferencja połączona była

z warsztatami na temat technologii nadprzewodnikowych i plazmowych w energetyce.

Streszczenia referatów prezentowanych na konferencjach ELMECO są publikowane w Book of Abstracts, a referaty w Post-conference Proceedings. W 2003 roku wybrane materiały konferencyjne zostały opublikowane w specjalnym, poświęconym konferencji ELMECO, numerze Journal of Advanced Oxidation Technologies, wydawanym przez Science and Technology Network (USA), znajdującym się liście czasopism indeksowanych przez filadelfijski Instytut Informacji Naukowej (ISI).

Uczestnicy konferencji ELMECO 2003

Pracownicy Instytutu publikują wyniki badań w czasopismach krajowych i międzynarodowych, średnio około 40 prac w roku, w tym ponad połowę w języku angielskim.

Z Instytutem ściśle związana jest Pracownia Krioelektromagnesów Zakładu Badań Podstawowych w Elektrotechnice Instytutu Elektrotechniki w Warszawie. Wspólne laboratorium umożliwia badania eksperymentalne w temperaturach do 3K (-270°C).

Pracownicy Instytutu są aktywnymi członkami towarzystw naukowych, pełnią funkcje w zarządach:

- Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (prof. A. Wac-Włodarczyk - przewodniczący IV Wydziału Nauk Technicznych),
 - PTETiS - przewodniczący i 3 członków Zarządu Oddziału Lubelskiego,
 - PAN (członkostwo w sekcjach Komitetu Elektrotechniki i w Komisji Chemii Plazmy w Oddziale PAN w Lublinie),
- oraz wielu komitetów naukowych konferencji międzynarodowych i krajowych.

KATEDRA INŻYNIERII KOMPUTEROWEJ I ELEKTRYCZNEJ

Katedra Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej powstała w dniu 22 stycznia 2004 r. z przekształcenia Katedry Elektrotechniki Ogólnej, utworzonej 1 października 1991 r. w ramach reorganizacji Wydziału Elektrycznego poprzez wydzielenie z Zakładu Podstaw Elektrotechniki zespołu pracowników i laboratoriów obsługujących wydziały nieelektryczne Politechniki.

Historia Katedry Elektrotechniki Ogólnej związana jest z tradycją jednostek organizacyjnych, początkowo Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej, później Wyższej Szkoły Inżynierskiej, w nauczaniu przedmiotów „elektrotechnicznych” prowadzonym na kierunkach nieelektrycznych.

Jako pierwszą jednostkę organizacyjną można przyjąć powołany w roku 1967 Zespół i Pracownię Elektrotechniki kierowane przez Tadeusza Janowskiego. Zespół ten prowadził zajęcia dydaktyczne z elektrotechniki teoretycznej dla studentów Wydziału Elektrycznego oraz elektrotechniki i podstaw elektroniki dla studentów wydziałów nieelektrycznych.

Pierwszymi pracownikami prowadzącymi zajęcia na kierunkach nieelektrycznych byli: Włodzimierz Marciniak i Bolesław Horyński. W latach następnych pracę podejmowali nowi pracownicy. Byli to: Zygmunt Rutka, Jan Wawszczak, Jerzy Adamkiewicz, Bogdan Banasiewicz, Urszula Piech, Stanisław Walusiak.

W miarę poprawy sytuacji lokalowej Uczelni, Zespół Elektrotechniki rozpoczął modernizację bazy laboratoryjnej przydzielając na stałe pomieszczenia laboratoryjne poszczególnym zespołom dydaktycznym. Elektrotechnika Ogólna rozpoczęła użytkowanie pomieszczeń E15, które zostały dostosowane do prowadzenia zajęć z elektrotechniki. Sytuacja lokalowa zespołu Elektrotechnika Ogólna nie zmieniła się do chwili formalnego powołania Katedry.

Katedra w swoim podstawowym składzie osobowym została oparta na części pracowników kierowanego przez doc. Tadeusza Janowskiego dawnego Zakładu Podstaw Elektrotechniki: Jerzy Adamkiewicz, Bogdan Banasiewicz, Jan Wawszczak, Stanisław Walusiak, Elżbieta Porzyc, Bogusław Przybylski oraz uzupełniona nowoprzyjętymi. Na stanowisko kierownika Katedry został powołany z dniem 1.10.1991 r. prof. dr hab. inż. Wiktor Pietrzyk, który przeniósł się do Politechniki z Akademii Rolniczej w Lublinie.

Katedra otrzymała adaptowane dla potrzeb jej pracowników pomieszczenia nr 416 i 403 w budynku Wydziału Elektrycznego. Pozwoliło to na zintegrowanie lokalowe Katedry i stworzenie warunków do pracy dla pracowników. Jednocześnie przeprowadzona została modernizacja pomieszczeń laboratorium dydaktycznego. Zmieniono oświetlenie, dostosowując je do wymagań przepisów, zainstalowano wyłączniki różnicowo-prądowe do ochrony przeciwporażeniowej stanowisk laboratoryjnych, zmieniono wykładziny podłogowe. Katedra zagospodarowała na laboratorium dydaktyczne uzyskane pomieszczenie w budynku „Stolbud”, którego użytkowanie zostało obecnie zakończone ze względów przeciwpożarowych.

W sali 403 zostało urządzone Laboratorium Badawcze. Jest ono intensywnie wykorzystywane przy realizacji badań naukowych prowadzonych w Katedrze, prac doktorskich i grantów KBN.

W Katedrze Elektrotechniki Ogólnej byli zatrudnieni na stanowisku:

- profesora zwyczajnego: prof. dr hab. inż. Wiktor Pietrzyk (zatrudniony w PL od 1.10.1991 r.),
- docenta: dr inż. Bogdan Banasiewicz,
- adiunkta: dr inż. Artur Boguta (zatrudniony w PL od 1.02.1993 r.), dr inż. Marek Horyński (zatrudniony w PL od 2.04.1992 r.), dr inż. Andrzej Sumorek (zatrudniony w PL od 1.12.1992 r.), dr inż. Stanisław Walusiak (zatrudniony w PL od 1.10.1977 r.),
- starszego wykładowcy: mgr inż. Jerzy Adamkiewicz (zatrudniony w PL od 1.02.1973 r.), dr inż. Jan Wawszczak (zatrudniony w PL od 1.09.1969 r.),
- asystenta: mgr inż. Marcin Buczaj (zatrudniony w PL od 1.10.2001 r.), mgr inż. Paweł Nowak (zatrudniony w PL od 1.10.1994 r.),
- pracownika inżyniersko-technicznego: mgr inż. Tomasz Gajkoś (zatrudniony w PL od 1.04.1999 r.), inż. Elżbieta Porzyc (zatrudniona w PL od 3.11.1975 r.), techn. Mirosław Kowalczyk (zatrudniony w PL od 1.02.1993 r.).

Ze składu Katedry na emeryturę odeszli: doc. dr inż. Bogdan Banasiewicz, dr inż. Jan Wawszczak (30 września 2002 r.), mgr inż. Jerzy Adamkiewicz (30 września 2003 r.), natomiast mgr inż. Paweł Nowak zwolnił się z pracy z dniem 30 września 2002 r.

Do pracy w Katedrze zostali przyjęci na stanowiska asystentów: mgr inż. Marcin Buczaj (1.10.2001 r.) - absolwent Politechniki Lubelskiej, mgr inż. Grzegorz Sosnowski (1.10.2003 r.) - absolwent Politechniki Warszawskiej.

Pracownicy Katedry Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej,
od lewej: dr inż. Stanisław Walusiak, techn. Mirosław Kowalczyk, inż. Elżbieta Porzyc,
dr inż. Marek Horyński, prof. dr hab. inż. Wiktor Pietrzyk, mgr inż. Tomasz Gajkoś,
dr inż. Andrzej Sumorek, mgr inż. Grzegorz Sosnowski, mgr inż. Marcin Buczał,
dr inż. Artur Boguta

Obecnie w Katedrze Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej pracuje 10 osób, w tym: 1 profesor (W. Pietrzyk), 3 adiunktów (A. Boguta, M. Horyński, A. Sumorek) 2 asystentów (M. Buczał, G. Sosnowski), 1 starszy wykładowca (S. Walusiak) i 3 pracowników inżynieryjno-technicznych (E. Porzyc, T. Gajkoś, M. Kowalczyk).

Pracownicy katedry opublikowali około 240 artykułów naukowych, kilkanaście monografii i skryptów. Uczestniczą w licznych konferencjach naukowych w kraju i za granicą.

BADANIA NAUKOWE

Tematyka badań Katedry Inżynierii Komputerowej i Elektrycznej koncentruje się wokół takich zagadnień jak:

- zastosowanie komputerowych metod analizy obrazu cyfrowego do określenia wielkości badanych obiektów w technikach diagnostyki medycznej,
- zastosowanie graficznego środowiska do programowania urządzeń pomiarowych w długotrwałej akwizycji danych z procesów magazynowania materiałów biologicznych,

- problemy inżynierii ruchu oraz integracja systemów zarządzania w wielowarstwowych telekomunikacyjnych sieciach transportowych,
- badanie i diagnostyka wyposażenia elektrycznego i elektronicznego pojazdów samochodowych,
- projektowanie inteligentnych systemów elektrycznych,
- wykorzystanie pola elektrycznego w przemyśle rolno-spożywczym, a szczególnie w urządzeniach do suszenia nasion zbóż i w elektrostatycznych filtrach bifilarnych,
- wykorzystanie przetworników piezoelektrycznych do badania właściwości mechanicznych nasion.

Miarą osiągnięć w tym zakresie jest realizacja 5 projektów badawczych finansowanych przez KBN, 1 - przez Fundację Nauki Polskiej oraz udział w międzynarodowym programie Unii Europejskiej Leonardo da Vinci.

Katedra współpracuje z Instytutem Agrofizyki PAN w Lublinie. Pracownicy Katedry są członkami Towarzystwa Agrofizycznego w Polsce.

Eksperymentalna konstrukcja komory suszarniczej do suszenia konwekcyjnego ze wspomaganie wiatru jonowego (Projekt badawczy KBN: PB 397/P06/96/11)

Półtechniczne wykonanie komory filtrującej z filtrami bifilarnymi
(Projekt badawczy KBN: PB 0391/P06/99/17)

WAŻNIEJSZE GRANTY ZREALIZOWANE W KATEDRZE

1. Projekty badawcze finansowane przez KBN

1. „Badanie wpływu pola elektrycznego i naprężeń mechanicznych na właściwości elektryczne nasion”. PB 0629/S3/92/02; okres realizacji 01.03.1992 ÷ 28.02.1995; kwota ogółem 320.000 tys. zł.
2. „Obniżanie energochłonności procesu suszenia nasion zbóż poprzez stosowanie sił elektrostrykcyjnych i ozonu”. PB 397/P06/96/11; okres realizacji 02.09.1996 ÷ 31.12.1998; kwota ogółem 79 224 zł.
3. „Urządzenia bifilarne do odpylania w przemyśle rolno-spożywczym”. PB 0391/P06/99/17; okres realizacji 01.09.1999 ÷ 31.12.2001; kwota ogółem 150 000 zł.
4. „Zakup aparatury badawczej do Laboratorium Badawczego Katedry” - grant aparaturowy nr 3576/IA/126/2000; kwota ogółem 125 000 zł.
5. „Wpływ granulacji pyłów pochodzenia organicznego na ich właściwości elektryczne”. PB 0784/T10/2002/23; okres realizacji 13.11.2002 ÷ 14.05.2004; kwota ogółem 19 920 zł.

2. Dofinansowanie z Fundacji Nauki Polskiej

- „Zakup aparatury pomiarowej do eksperymentalnego stanowiska do badań urządzeń bifilarnych do odpylania w przemyśle rolno-spożywczym”; kwota ogółem 57 220 zł.

3. Program Leonardo da Vinci:

- Projekt nr PL/99/2/09112/PI/II.1.1.c/FPC pt.: „Forging development in the system of student's practical training in electrical engineering sector in the aspect of qualification needs”; okres realizacji 01.12.1999 ÷ 31.07.2001; kwota ogółem 150 000 EURO.

DYDAKTYKA

W ramach realizowanego na Uczelni toku studiów, nauczyciele akademicy Katedry prowadzą zajęcia dydaktyczne na studiach stacjonarnych i zaocznych ze studentami Wydziałów: Mechanicznego, Budowlanego oraz Zarządzania i Podstaw Techniki. Praca dydaktyczna obejmuje: wykłady, ćwiczenia rachunkowe, laboratoria oraz prace dyplomowe.

Katedra prowadziła i aktualnie prowadzi następujące przedmioty:

- Elektrotechnika i elektronika - dla studentów Wydziału Mechanicznego,
- Podstawy elektrotechniki - dla studentów Wydziału Mechanicznego,
- Podstawy elektroniki - dla studentów Wydziału Mechanicznego,
- Podstawy elektrotechniki - dla kierunku Wychowanie Techniczne na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki,
- Elektrotechnika - dla kierunku Zarządzanie i Marketing na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki,
- Elektronika i automatyka - dla specjalności Organizacja Produkcji na kierunku Zarządzanie i Marketing na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki,
- Elektrotechnika i elektronika - na Wydziale Budowlanym,
- Instalacje elektryczne i sanitarne - na Wydziale Budowlanym,
- Podstawy elektrotechniki - na Wydziale Budowlanym.
- Urządzenia elektryczne i elektroniczne pojazdów samochodowych - dla studentów specjalności Samochody i Ciągniki Wydziału Mechanicznego,
- Diagnostyka układów elektrycznych i elektronicznych samochodu - dla studentów specjalności Samochody i Ciągniki Wydziału Mechanicznego,
- Urządzenia diagnostyczne układów elektrycznych i elektronicznych samochodu - dla studentów specjalności Samochody i Ciągniki Wydziału Mechanicznego,
- Elektronika samochodowa - dla studentów specjalności Samochody i Ciągniki Wydziału Mechanicznego.

Bardzo ważną pozycję w programie dydaktycznym przedmiotów realizowanych w Katedrze stanowią laboratoria. Program ćwiczeń laboratoryjnych obejmuje: podstawy elektrotechniki, zagadnienia metrologiczne, maszyny i urządzenia elektryczne oraz elektronikę. Stanowiska laboratoryjne są na bieżąco modernizowane i dostosowywane do aktualnych wymagań programu studiów.

Prowadzone w Katedrze zajęcia dydaktyczne są wspomagane opracowanymi przez pracowników skryptami.

W celu zintegrowania Katedry Elektrotechniki Ogólnej z Wydziałem Elektrycznym zostały opracowane i wprowadzone do siatki studiów programy nowych specjalizacji: Elektrotechnika w produkcji rolno-spożywczej (nigdy nie wdrożono do praktycznej realizacji) oraz Elektrotechnika motoryzacyjna.

Mając na celu wykorzystanie zasobów kadrowych, aparaturowych oraz ścisłego związania Katedry z Wydziałem Elektrycznym, Katedra opracowała programy i przygotowuje się do wdrożenia nowych przedmiotów na kierunku Informatyka - specjalność: Inżynieria Komputerowa. Są to między innymi:

- Programowanie graficzne,
- Komputerowe systemy diagnostyczne,
- Elektroniczne systemy pojazdów samochodowych,
- Komputerowe techniki zabezpieczenia mienia,
- Inteligentne systemy elektryczne,
- Komputerowa symulacja i projektowanie systemów.

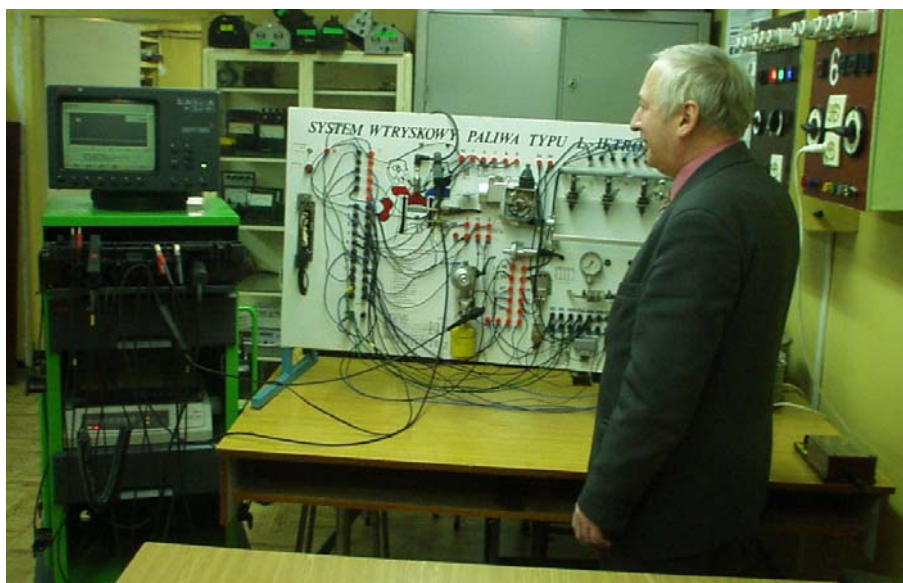
Grupa studentów zrozumiała wyjaśnienia dra inż. Marka Horyńskiego

Dla modernizowanych studiów na kierunku Elektrotechnika, opracowano program specjalności pn.: Elektrotechnika i Elektronika Samochodowa. W ramach tej specjalności byłyby prowadzone przez Katedrę przedmioty:

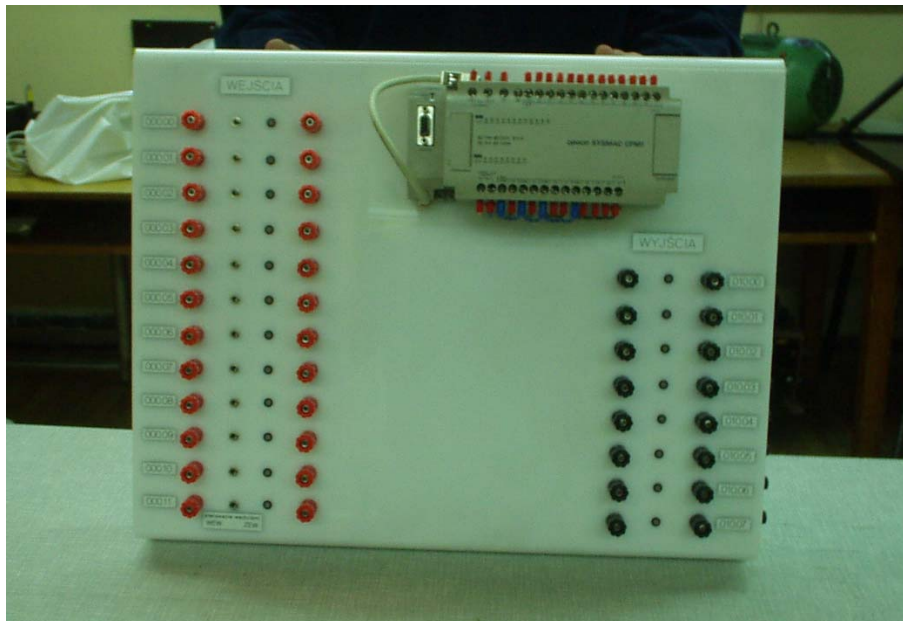
- Elektryczne systemy inteligentne,
- Elektrotechnika samochodowa,
- Układy elektroniczne w pojazdach,
- Systemy komunikacji w technice motoryzacyjnej,
- Diagnostyka w pojazdach,
- Napędy hybrydowe,
- Systemy alarmowe pojazdów.

Katedra rozpoczęła realizację bloku pn.: Elektrotechnika na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki, kierunek Zarządzanie i Marketing.

Pod kątem realizacji wymienionych zamierzeń dydaktycznych Katedra zakupiła aparaturę naukową i programy komputerowe za sumę kilkuset tysięcy złotych.

Dr inż. Stanisław Walusiak przy stanowisku laboratoryjnym do badania układu wtryskowego

Stanowisko dydaktyczne do badania sterowników programowalnych

Stanowisko dydaktyczne do badania układów alarmowych

Stanowisko dydaktyczne do badania alternatorów samochodowych

Stanowisko dydaktyczne do badania autoalarmu

W trakcie realizacji jest adaptacja pomieszczeń w budynku przy ulicy Okopowej 8, gdzie przygotowywane są trzy nowoczesne laboratoria:

- programowania graficznego,
- inteligentnych systemów elektrycznych,
- komputerowych systemów diagnostycznych.

Pracownicy Katedry wypromowali kilkuset magistrów inżynierów i inżynierów na kierunku elektrotechnika oraz kilkudziesięciu na innych kierunkach studiów.

KSIĘGOZBIÓR KATEDRY

Katedra od początku swojej działalności postawiła sobie za cel zapewnienie właściwej obudowy procesu dydaktycznego w postaci niezbędnych skryptów i instrukcji ćwiczeniowych opracowywanych przez pracowników Katedry. W efekcie wszystkie ćwiczenia laboratoryjne mają na bieżąco aktualizowane instrukcje. Ponadto cyklicznie są opracowywane nowe skrypty do prowadzonych ćwiczeń audytoryjnych i laboratoryjnych.

Równocześnie wykorzystując środki finansowe własne oraz z realizowanych grantów zgromadzono w Katedrze księgozbiór obejmujący ponad 400 pozycji książkowych obejmujący między innymi:

- podstawowe słowniki naukowo-techniczne,
- podręczniki do obsługi programów komputerowych,
- podręczniki dydaktyczne obejmujące tematykę prowadzonych aktualnie i planowanych do realizacji w najbliższym czasie zajęć dydaktycznych,
- literaturę związaną z badaniami naukowymi prowadzonymi w Katedrze.

KATEDRA ELEKTRONIKI

Katedra Elektroniki Politechniki Lubelskiej w swym obecnym kształcie organizacyjnym powstała w 1991 roku po przekształceniu Katedry Automatyki i Elektroniki. Pierwszą na Wydziale Elektrycznym jednostką organizacyjną zajmującą się elektroniką był powstały w 1968 r. Zespół i Pracownia Automatyki, Elektroniki i Telemechaniki, przekształcony w 1974 r. w Zakład Automatyki i Pomiarów a następnie - w 1984 r. - w Zakład Elektroniki i Automatyki, a w roku 1991 - w Katedrę Elektroniki. Organizatorem i kierownikiem tych jednostek by do roku 1998 doc. dr inż. Tadeusz Latocha. Od 1998 roku Katedrą kierował prof. dr hab. inż. Witold Pawelski, a od 2003 r. - dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL.

Dr hab. inż.
Waldemar Wójcik, prof. PL

Katedra zatrudnia 19 osób, w tym: 1 profesor (Waldemar Wójcik), 4 adiunktów (Andrzej Kotyra, Zbigniew Lach, Sławomir Przyłucki, Wojciech Surtel), 7 asystentów (Sławomir Ciężczyk, Mariusz Duk, Mariusz Kalita, Piotr Kisała, Paweł Komada, Konrad Płachecki, Andrzej Smolarz), 2 starszych wykładowców (Stanisław Kapka, Jacek Zientkiewicz), 5 pracowników inżyniersko-technicznych (Krystyna Mazuś, Henryk Niedźwiadek, Rafał Piątek, Tomasz Zyska, Piotr Zubkowicz).

Katedra Elektroniki PL zajmuje szczególne miejsce w południowo-wschodnim regionie Polski prowadząc działalność naukowo-badawczą w nowoczesnych dziedzinach nauki takich jak: technika światłowodowa, energoelektronika, urządzenia pomiarowo-kontrolne oraz przetwarzanie sygnałów i informacji.

W związku z otwarciem na Wydziale Elektrycznym nowego kierunku studiów Informatyka, Katedra otrzymała nowe odpowiedzialne zadania badawcze i jest w stanie intensywnego rozwoju.

W regionie lubelskim i w skali kraju Katedra posiada uznane osiągnięcia zwłaszcza w aplikacjach dotyczących techniki światłowodowej w systemach transmisji danych oraz systemach monitorowania procesów przemysłowych. Problematyka ta, rozwijana od 20 lat przez zespół pracowników kierowanych przez dr inż. J. Zientkiewicza, a następnie prof. PL dr hab. inż. W. Wójcika, obejmuje obszary praktycznych wdrożeń takich jak górnictwo, banki, energetyka itd. Badania naukowe z dziedziny technik światłowodowych realizowane były w siedmiu Centralnych Planach Badawczo-Rozwojowych, czterech grantach badawczych KBN, grantie celowym, grantie Unii Europejskiej w ramach

V Programu Ramowego oraz w wielu pracach wykonywanych na bezpośrednie zamówienia z przemysłu.

Pracownicy Katedry Elektroniki

Efektom tych badań były prace promocyjne na stopnie naukowe zarówno doktora, jak i doktora habilitowanego, ok. 250 publikacji w czasopismach, materiałach konferencji międzynarodowych i krajowych oraz osiem wydawnictw książkowych.

Grupa pracowników Katedry Elektroniki bierze aktywny udział w przygotowaniu dwóch projektów badawczych finansowanych ze środków 6.PR Unii Europejskiej. Do realizacji koordynowanego przez dr J. Zientkiewicza projektu zintegrowanego (IP) *All optical intelligent access network OPTINET* powołano konsorcjum złożone z 22 instytucji reprezentujących 12 krajów, które doprowadziło do przedłożenia tego projektu Komisji Europejskiej (Proposal No 508800). Pracownicy Katedry Elektroniki uczestniczą także w przygotowaniu projektu strukturalnego (STREP) *Search, optimisation and integration of structured materials for advanced photonic applications SEAMAP*, dotyczącego nowych materiałów dla fotoniki (Proposal No 004234).

Dr inż. Wojciech Surtel w laboratorium elektroniki i energoelektroniki

Osiągnięcia naukowe Katedra Elektroniki odnotowuje również w dziedzinie analizy i modelowania przyrządów i układów energoelektronicznych. W tej dziedzinie powstały jedne z pierwszych krajowych prac i publikacji dotyczących GTO, tyrystorowych łączników statycznych oraz tranzystorów IGBT. Aktualnie Katedra prowadzi prace naukowe dotyczące układowo-zorientowanego modelowania tranzystorów IGBT oraz hybrydowych inteligentnych modułów mocy (IPM).

Do nowych dziedzin, na których koncentrują się zainteresowania naukowe pracowników Katedry Elektroniki należą:

- klasyfikacja sygnałów pomiarowych oraz redukcja i selekcja informacji zawartej w danych poddawanych procesowi klasyfikacji,
- neuronowe klasyfikatory danych oraz algorytmy uczenia samoorganizujących się sztucznych sieci neuronowych,
- analiza wpływu sygnałów zakłócających na wybrane tory sygnałów telemetrycznych oraz metody analizy sygnałów ciągłych z użyciem czasowych okien wagowych,
- implementacja cyfrowych metod przetwarzania sygnałów w układach mikrosterowników programowalnych,

- zagadnienia syntezy i metod projektowania wybranych teleinformatycznych sieci komputerowych,
- aktywne i pasywne analizatory gazów,
- zastosowania transformacji falkowej do analizy danych pomiarowych,
- światłowodowe systemy monitorowania procesów spalania w przemysłowych kotłach energetycznych,
- neuronowe regulatory palników przemysłowych,
- optyczne sieci telekomunikacyjne,
- algorytmy kompresji stratnej sygnałów i obrazów,
- czujniki i układy optoelektroniczne do zastosowań przemysłowych.

Laboratorium sieci komputerowych

Katedra Elektroniki wspólnie z Pracownią Technologii Światłowodów UMCS organizuje cykliczną konferencję „Światłowody i ich zastosowania”, która jest najważniejszym krajowym forum poświęconym tematyce światłowodowej. Ponadto Katedra Elektroniki wchodzi w skład Konsorcjum Optoelektroniki Polskiej, skupiającego najważniejsze instytucje zajmujące się tematyką optoelektroniki. Prowadzi ona aktywną współpracę krajową z Instytutem Energetyki, Polskim Komitetem Badań Płomieni, Politechniką Warszawską, WAT, ITME, Politechniką Wrocławską, Rzeszowską i Białostocką oraz międzynarodową z Narodowym Uniwersytetem „Politechnika Lwowska” (Lwów), Narodowym

Uniwersytetem Białoruskim (Mińsk), Politechniką Winnicką (Winnica), Uniwersytetem Przykarpackim (Iwano-Frankowsk), firmą Art Photonics (Berlin) i Aplica Sistemas (Madryt). Rezultatem tej współpracy są wspólne badania naukowe oraz publikacje.

W działalności dydaktycznej Katedra Elektroniki prowadzi zajęcia na studiach dziennych, zaocznych i doktoranckich na kierunkach studiów Elektrotechnika i Informatyka. Katedra ponadto prowadzi studia podyplomowe z zakresu Telekomunikacji Światłowodowej oraz Multimediiów.

Z pomocą programu TEMPUS uruchomiony został na kierunku Elektrotechnika blok dyplomowania Technika Światłowodowa. Studenci tej specjalizacji z powodzeniem wykonywali prace dyplomowe również we Włoszech, w Portugalii, Szkocji i Belgii. Od kilku lat absolwenci są zatrudniani na Uniwersytecie w Glasgow. W ramach nowouruchomionego na Wydziale Elektrycznym kierunku studiów Informatyka Katedra Elektroniki opracowała ramowe i szczegółowe programy dydaktyczne dla specjalności Telekomunikacja i Sieci Komputerowe.

Dr inż. Zbigniew Lach w laboratorium optotelekomunikacji

Katedra prowadzi zajęcia dydaktyczne z przedmiotów zawartych w następujących grupach tematycznych:

- podstawy elektroniki i układy elektroniczne,
- technika cyfrowa i systemy mikroprocesorowe,
- elementy i przekształtniki energoelektroniczne,
- architektura komputerów i sieci komputerowe,
- optoelektronika i zastosowania technik światłowodowych,
- podstawy telekomunikacji,
- przedmioty specjalistyczne na specjalności Telekomunikacja i Sieci Komputerowe.

W Katedrze działają dwa koła naukowe Neuron (opiekun dr inż. S. Przyłucki) i MikroChip (opiekun dr inż. W. Surtel). Ponadto w trakcie tworzenia jest koło naukowe optoelektroniki (opiekun mgr inż. M. Kalita) oraz młodzieżowe oddziały IEEE oraz SPIE.

Pracownicy Katedry uczestniczą w pracach wielu organizacji krajowych i międzynarodowych, m.in. SPIE - The International Society for Optical Engineering, PTETiS, LTN, Polskie Towarzystwo Techniki Sensorowej, Polski Instytut Spalania, Stowarzyszenie Inżynierów Telekomunikacji itp., są członkami komitetów naukowych konferencji zarówno międzynarodowych, jak i krajowych, komitetów redakcyjnych czasopism, m.in. Proceedings of SPIE, Optoelectronic Information-Power Technologies, Fizyka i Chemia, Energetyka.

Na podkreślenie zasługuje również aktywny udział pracowników Katedry w działalności organów naukowych i gospodarczych Regionu Lubelskiego. Efektem tego jest zainicjowanie i duży wkład pracy w proces tworzenia Lubelskiego Parku Naukowo-Technologicznego sp. z o. o. oraz zlokalizowanie w Katedrze (do czasu zakończenia inwestycji LPNT na Felinie) Centrum Badawczego Elektroniki, Optoelektroniki i Teleinformatyki.

KATEDRA AUTOMATYKI I METROLOGII

Katedra Automatyki i Metrologii prowadzi aktywną działalność naukową i dydaktyczną, w wyniku której powstają liczne publikacje, monografie i opracowania.

Pracownicy Katedry Automatyki i Metrologii

HISTORIA

Katedra jest spadkobiercą wielu jednostek organizacyjnych, naukowych i dydaktycznych, których historia sięga początków Wydziału Elektrycznego.

W dziedzinie metrologii działalność naukowo-dydaktyczna realizowana była między innymi w: Zespole Miernictwa Elektrycznego (1967-1973), Zakładzie Automatyki i Pomiarów (1974-1984) kierowanymi przez doc. Kazimierza Majdiuka oraz doc. Tadeusza Latochę i Katedrze Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej (1989-1998) kierowanej przez prof. Włodzimierza J. Kroloppa.

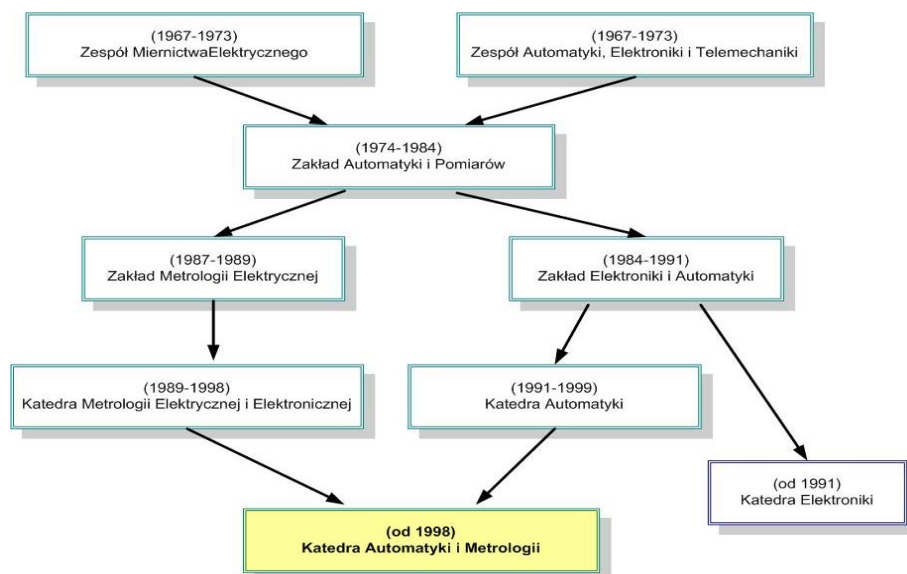
Działalność dydaktyczna i naukowa w dziedzinie szeroko pojmowanej automatyki prowadzona była w Wydziale Elektrycznym kolejno w: Zespole Automatyki, Elektroniki i Telemechaniki (1967-73), Zakładzie Automatyki i Pomiarów (1974-1984), Zakładzie Elektroniki i Automatyki (1984-1991) oraz Katedrze Napędów Elektrycznych i Katedrze Automatyki (1991-1999). Trwały

ślad na tym polu pozostawili nieżyjący już doc. Tadeusz Latocha oraz dr Czesław Dacka. W przeciągu kilkudziesięciu lat działalności swój wkład wniosło wielu innych pracowników: dr inż. S. Tarasiewicz, dr inż. L. Kawęcki, inż. Matuszyk, dr hab. inż. W. Wójcik, dr inż. J. Laskowski, dr inż. K. Tymburski, mgr inż. R. Rajczakowski, mgr inż. K. Russa, mgr inż. D. Szyszko mgr inż. B. Stańczyk.

Katedra Automatyki i Metrologii powstała w 1998 roku w konsekwencji dołączenia do Katedry Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej grupy pracowników dawnej Katedry Automatyki, w której obowiązki kierownika pełnił dr inż. Edward Żak.

Kierownikiem Katedry w latach 1998-2001 był prof. dr hab. inż. Janusz Jaworski, natomiast od 2001 do 2003 - prof. dr hab. inż. Włodzimierz J. Krolopp.

Obecnie funkcję kierownika sprawuje prof. dr hab. inż. Wiktor Łozbin, były profesor Politechniki Lwowskiej.

Geneza Katedry Automatyki i Metrologii

PRACOWNICY

Katedra zatrudnia obecnie 18 pracowników, w tym:

- 2 profesorów (W. J. Krolopp, W. Łozbin),
- 5 adiunktów (J. R. Jasik, J. Majewski, E. Pawłowski, J. Sikora, E. Żak)
- 5 asystentów (K. Gromaszek, A. Kurnicki, L. Szczepaniak, P. Warda, M. Wydra)
- 2 starszych wykładowców (T. Kalityński, K. Szpatowicz),

- 2 specjalistów (W. Kozioł, K. Toborek)
- 2 pracowników inżynieryjno-technicznych (B. Bielińska, B. Zwoliński).

OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE, BADANIA

Zespół Automatyki

W Zespole Automatyki, koordynowanym przez dr E. Żaka, realizowane są prace nad syntezą różnorodnych, nowoczesnych, niekonwencjonalnych algorytmów sterowania procesów i urządzeń przemysłowych, takich jak algorytmy: adaptacyjne, predykcyjne i optymalne, wykorzystujących również sieci neuronowe i logikę rozmytą.

Dr inż. E. Żak

Model obiektu wielozbiornikowego oraz sterowniki SIMATIC - S5 serii 100/115

Zespół Automatyki wśród regionalnych przedsiębiorców niewątpliwie kojarzony jest z doradztwem w zakresie wizualizacji procesów, instalacji przemysłowych oraz programowaniem sterowników PLC, szczególnie firmy Siemens. W tym zakresie posiada on znaczne osiągnięcia związane z praktyczną realizacją komputerowych układów regulacji cyfrowej, w odniesieniu do bogatej gamy różnorodnych modeli. Dla potrzeb dydaktycznych również fizycznych na przykład modeli: suwnicy, robotów i manipulatorów, wind, instalacji wielozbiornikowych, obiektów cieplnych i urządzeń dyskretnych.

W ramach ustawicznie rozwijanych prac badawczych, związanych z projektowaniem systemów sterowania procesów technologicznych, przy wykorzystaniu środowiska MATLAB/Simulink, badane oraz weryfikowane są własności pracy systemów czasu rzeczywistego.

Znaczny wkład naukowy Zespół posiada w zakresie (bardzo intensywnie obecnie rozwijanych) systemów inteligentnych i ekspertowych, określanych pod wspólną nazwą *soft computing*, zwłaszcza w obszarze nadzorowania procesów i instalacji przez inteligentny system sterowania. Prowadzone są intensywne prace

związane z diagnostyką oraz wykorzystaniem technik rozpoznawania obrazów do detekcji uszkodzeń.

Główny temat badawczy Zespołu Automatyki to „Algorytmy i systemy sterowania komputerowego”. W ramach tego tematu prowadzone są prace identyfikacyjne różnorodnych procesów technologicznych przemysłu energetycznego, cementowego, cukrowniczego, browarnianego, papierniczego) dla potrzeb optymalnego i efektywnego sterowania - szczególnie sterowania adaptacyjnego i predykcyjnego.

Wymienić należy także badania nad komponentami systemu czasu rzeczywistego prowadzonych pod kątem funkcjonalności, otwartości i niezawodności w odniesieniu do sterowania urządzeń elektromechanicznych oraz prace nad realizacją systemu neuronowo-rozmytego do diagnostyki i sterowania maszyny papierniczej.

Zespół Metrologii

Pod kierownictwem prof. W. J. Kroloppa w Zespole Metrologii prowadzone są od wielu lat badania naukowe między innymi w dziedzinach: pomiarów i diagnostyki w papiernictwie oraz techniki światłowodowej. W ich efekcie zostały opracowane:

- oryginalny przyrząd pomiarowy (patent R.P. Nr P-219545 i P-226476) przeznaczony do mierzenia współczynników określających przezroczystość strukturalną, połysk i nieprzezroczystość papieru na podstawie której powstała monografia „Nowa metodyka badań właściwości optycznych papieru”,
- matematyczny model światłowodu i odbiornika energii świetlnej, tworzących łącze światłowodowe.

Prof. W. J. Krolopp

Spektrometr mas zbudowany w Katedrze

W Zespole Metrologii opracowano (przy współudziale Instytutu Papiernictwa i Maszyn Papierniczych Politechniki Łódzkiej), układ pomiarowo-diagnostyczny ze światłowodowymi torami pomiarowymi, przeznaczony do bieżącej kontroli stanu technicznego maszyny papierniczej, wykorzystujący zjawiska wibroakustyczne.

Od roku 1994 istnieje międzyuczelniany zespół naukowy spektrometrii mas, pod kierownictwem prof. W. J. Kroloppa, w ramach którego prowadzone są badania zjawisk fizycznych oraz właściwości metrologicznych, występujących w komorze jonizacyjnej spektrometru mas. Na podstawie otrzymanych wyników zostały opracowane: matematyczny model źródła elektronów z gorącą katodą oraz układ elektroniczny stabilizujący natężenie prądu jonowego. Obecnie są prowadzone prace uruchomieniowe wysokiej próżni oraz bloku elektroniki w nowo budowanym spektrometrze mas.

„Badanie i projektowanie systemów pomiarowych z częstotliwościowym nośnikiem informacji” jest również intensywnie rozwijanym tematem prac prowadzonych w Katedrze. Prace te zaowocowały szeregiem patentów, publikacji i referatów konferencyjnych, w tym także rozprawą doktorską (dr E. Pawłowski) oraz monografią p.t. „Przetwarzanie sygnałów pomiarowych w systemach z częstotliwościowym nośnikiem informacji” (dr J. R. Jasik).

W tym obszarze problemów zajmowano się również komputerową rejestracją przebiegów czasowych reprezentowanych przez sygnały impulsowo-częstotliwościowe.

Prof. W. Łozbin i mgr K. Toborek przy stanowisku pomiaru termooigniów

Dr J. R. Jasik przed wirtualnym wielokanałowym systemem pomiarowym z częstotliwościowym nośnikiem informacji

Zespół współpracował z licznymi zakładami przemysłowymi Lubelszczyzny („EDA” w Poniatowej, WSK Świdnik, LPEC Lublin) oraz innych regionów w kraju („APENA” Bielsko Biala, „FAFL” Zabkowice Śląskie). Współpraca dotyczyła takich zagadnień jak: projektowanie i wykonanie stanowisk do sprawdzania silników elektrycznych, testerów schładzarek do mleka, systemów pomiarowych do badań odbiorczych zmywarek do naczyń, analizatorów widma hałasu i drgań, systemów kontrolno-pomiarowych do badań odbiorczych zmywarek do naczyń, różnego typu automatycznych mikroomierzy cyfrowych, stanowisk do sprawdzania ciepłomierzy.

Obecnie prowadzone prace dotyczą zagadnień filtracji sygnałów pomiarowych, reprezentowanych przez integralne próbki uzyskiwane z nierównomiernym krokiem oraz zagadnień programowej rekonstrukcji dynamicznych wielkości wejściowych czujników z wyjściem częstotliwościowym.

Ponadto w Zespole Metrologii prowadzone są od niedawna badania związane z metodami pomiarowymi, stosowanymi w przemyśle. W wyniku prac prowadzonych pod kierunkiem prof. W. Łozbina, zaproponowano między innymi oryginalną metodę pomiaru wilgotności gazów. Opracowano również koncepcję sprawdzania parametrów metrologicznych ogniw termoelektrycznych, według której parametry pracujących ogniw termoelektrycznych mogą być sprawdzane bez ich demontażu. Aktualnie prowadzone prace zmierzają w kierunku wdrożenia nowej metodyki w przemyśle.

GRANTY BADAWCZE

W ostatnich latach Katedra Automatyki i Metrologii realizowała następujące prace dotowane przez Komitet Badań Naukowych:

- Opracowanie podstaw wykorzystania komputera osobistego do równoczesnych pomiarów parametrów czasowo-częstotliwościowych szeregu sygnałów (PB 933/S5/92/03, dr inż. J. R. Jasik),
- Wielokanałowy multiprocesorowy system pomiarowy z równoczesną obróbką szeregu z czasowo-częstotliwościowym nośnikiem informacji (PB 866/T10/95/08, dr inż. J. R. Jasik),
- Układ elektroniczny umożliwiający zwiększenie powtarzalności pomiarów w próżniowych przyrządach pomiarowych (PB 700/T10/97/12, dr inż. J. Sikora),
- Metoda poprawy powtarzalności i częstotliwości pomiarów realizowanych za pomocą spektrometru mas (PB 1369/T10/99/16, prof. W. J. Krolopp),
- Opracowanie metody zwiększania czułości spektrometru mas przez zastosowanie samoczynnego doboru parametrów stochastycznych jonizacji do naturalnej charakterystyki źródła jonów (PB 1674/T10/2001/20, dr inż. J. Sikora).

DYDAKTYKA

Katedra prowadzi zajęcia dydaktyczne dla specjalności, kierunków i rodzajów studiów Wydziału Informatyki i Elektrotechniki.

Przedmioty kierunkowe:

- Metrologia elektryczna,
- Teoria sterowania,

specjalnościowe:

- Miernictwo przemysłowe,
- Planowanie i analiza eksperymentu,
- Symulacja układów dynamicznych,
- Teoria systemów,
- Automatyka i sterowanie,
- Budowa urządzeń mikrokomputerowych,
- Komputerowe sterowanie procesów przemysłowych,

specjalizacyjne:

- Miernictwo cyfrowe,
- Komputerowe systemy pomiarowe,
- Technika sensorowa,
- Mikroelektronika w przyrządach pomiarowych i układach automatyki,
- Komputerowe systemy automatyki,
- Identyfikacja obiektów sterowania,
- Komputerowo wspomagane projektowanie układów automatyki,
- Komputerowe systemy pomiarowe.

Dr inż. J. Majewski przy stanowisku pomiarowym

Stanowisko dydaktyczne sterowania logicznego oraz modele fizyczne manipulatorów

Efektem działalności dydaktycznej Katedry było wypromowanie wielu absolwentów studiów magisterskich i inżynierskich, zarówno dziennych jak i zaocznych.

Prawidłowe prowadzenie procesu dydaktycznego w sytuacji intensywnego rozwoju Wydziału oraz ciągle modernizowanych programów dydaktycznych wymaga sukcesywnego udoskonalania stanowisk laboratoryjnych.

W tym zakresie na potrzeby specjalizacji: Pomiary i automatyzacja procesów przemysłowych oraz Komputerowe systemy automatyki przygotowano wiele nowoczesnych stanowisk laboratoryjnych i instrukcji do takich przedmiotów jak: komputerowe systemy pomiarowe, miernictwo cyfrowe i przyrządy pomiarowe, układy mikroelektroniczne w aparaturze pomiarowej i miernictwo przemysłowe, komputerowe systemy automatyki, komputerowe sterowanie procesów przemysłowych, identyfikacja obiektów sterowania oraz budowa urządzeń mikrokomputerowych. Można tu szczególnie wyróżnić takie stanowiska jak: sterowania i wizualizacji modelu windy, suwnicy, przejścia dla pieszych, obiektu cieplnego, manipulatora, urządzenia elektromechanicznego, obiektu wielozbiornikowego, jak również: wirtualny wielokanałowy system pomiarowy z częstotliwościowym nośnikiem informacji, stanowisko do kalibracji ciepłomierzy, system do dynamicznego testowania przetworników pomiarowych z wyjściem częstotliwościowym oraz stanowisko do komputerowej rejestracji dynamicznych przebiegów fizycznych reprezentowanych przez sygnały częstotliwościowe.

KONFERENCJE I WSPÓŁPRACA KRAJOWA I ZAGRANICZNA

Katedra Automatyki i Metrologii była organizatorem jednej z Krajowych Konferencji Automatyki oraz Międzyuczelnianej Konferencji Metrologów.

Katedra współpracuje z licznymi ośrodkami naukowymi oraz przedsiębiorstwami. Należą do nich między innymi:

- Instytut Fizyki UMCS,
- Instytutem Fizyki Uniwersytetu w Insbrucku,
- Laboratorium w Los Alamos,
- Instytut Papiernictwa i Maszyn Papierniczych Politechniki Łódzkiej,
- Politechnika Śląska,
- AGH w Krakowie,
- WSK Świdnik,
- EC Wrotków, Lublin,
- Cukrownie (Lublin, Opole Lubelskie, Woźuczyn, Krasnystaw),
- Browary Lubelskie PERŁA S.A,
- EDA w Poniatowej, LPEC Lublin, APENA Bielsko Biała, FAFL Ząbkowice Śląskie.

KATEDRA SIECI ELEKTRYCZNYCH I ZABEZPIECZEŃ

Katedra Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń powstała w 1991 r. w wyniku reorganizacji Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej. W Katedrze pracuje 10 osób, w tym: 2 profesorów (Z. Rutka, P. Kacejko), 4 adiunktów (J. Duda, P. Miller, F. Światała, M. Wancerz), 2 asystentów (S. Adamek, R. Jędrychowski), oraz 2 pracowników inżyniersko-technicznych na stanowiskach specjalistów (W. Frąckiewicz, E. Heliasz). W prowadzeniu zajęć dydaktycznych bierze także udział, w charakterze wykładowcy zatrudnionego na umowę o dzieło, mgr inż. Zbigniew Biegański, emerytowany pracownik firmy Lubzel S.A.

Dr hab. inż.
Zygmunt Rutka,
prof. PL

Dr hab. inż. Piotr Kacejko,
prof. PL

INFORMACJE OGÓLNE I CHARAKTERYSTYKA DZIAŁALNOŚCI KATEDRY

W Katedrze prowadzone są zajęcia dydaktyczne dla wszystkich specjalności na kierunku Elektrotechnika z przedmiotów: Podstawy elektroenergetyki, Instalacje i oświetlenie elektryczne, Bezpieczeństwo użytkowania energii elektrycznej oraz na specjalności Elektroenergetyka z przedmiotów: Zabezpieczenia i automatyka elektroenergetyczna, Sieci elektroenergetyczne, Praca systemów elektroenergetycznych, Zwarcia w systemach elektroenergetycznych, Eksploatacja i pomiary elektroenergetyczne, Systemy komputerowe w elektroenergetyce. W Katedrze prowadzony jest kierunek dyplomowania Sieci elektryczne i zabezpieczenia, w skład którego wchodzi przedmioty: Elektroenergetyczne sieci rozdzielcze, Identyfikacja i analiza stanów zakłóceń w SEE, Projektowanie i eksploatacja układów EAZ, Automatyka systemowa i regulacyjna, Układy telemechaniki telesterowania. Na studiach inżynierskich dziennych i zaocznych oraz na studiach magisterskich uzupełniających prowadzone są przedmioty: Podstawy elektroenergetyki, Bezpieczeństwo użytkowania urządzeń elektrycznych, Sieci elektroenergetyczne,

Zabezpieczenia Elektroenergetyczne, Systemy elektroenergetyczne, Systemy komputerowe w elektroenergetyce. Zajęcia prowadzone są w laboratoriach dydaktycznych: Instalacji i oświetlenia elektrycznego, Zabezpieczeń elektroenergetycznych oraz Komputerowym laboratorium sieci i systemów elektroenergetycznych. Łączne obciążenia dydaktyczne wyniosły w roku akademickim 2001/2002 2204 godzin. Przeciętnie w ciągu roku promowanych jest ok. 30 absolwentów studiów magisterskich i inżynierskich. Tematyka prac dyplomowych związana jest z problematyką energetyki odnawialnej, analizą systemu elektroenergetycznego w zakresie oceny możliwości przesyłowych, badaniem układu cyfrowej automatyki zabezpieczeniowej, bezpieczeństwem użytkowania energii elektrycznej oraz rozbudową stanowisk laboratoryjnych.

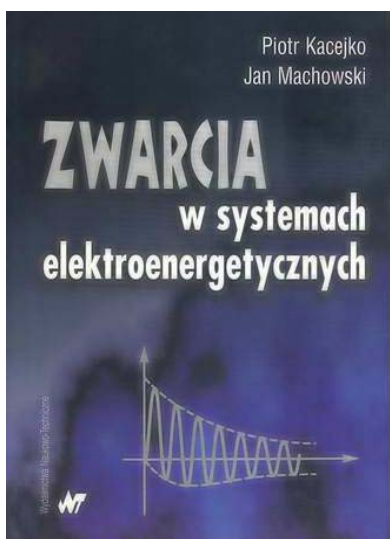
W procesie dydaktycznym główny nacisk jest położony na zapoznanie studentów z nowymi rozwiązaniami cyfrowej automatyki zabezpieczeniowej i regulacyjnej, przy utrzymaniu solidnych podstaw fizycznych służących do zrozumienia podstawowych problemów elektroenergetyki.

Pracownicy Katedry sprawują opiekę nad kilkoma słuchaczami studiów doktoranckich, spośród których dwóch uzyskało już zgodę Rady Wydziału na otwarcie przewodu doktorskiego.

Problematyka zadań badawczych realizowanych w Katedrze Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń wynika głównie ze współpracy z jednostkami sektora energetycznego. Obejmuje ona zagadnienia modelowania sieci elektroenergetycznych, analizę i optymalizację ich stanów, ocenę niezawodności i bezpieczeństwa użytkowania oraz jakości energii. W ramach współpracy z University of Glasgow w latach 1993-1999 w Katedrze prowadzono prace z zakresu przesyłu mocy prądem stałym (HVDC). W latach 1999-2001 na zlecenie PSE S.A. pracownicy Katedry uczestniczyli w pracach wdrożeniowych związanych z uruchomieniem systemu dyspozytorskiego Sinaut Spectrum w Krajowej Dyspozycji Mocy, a obecnie (od 2002 r.) biorą udział we wdrażaniu projektu o nazwie "Eurorynek", który związany jest z tworzeniem europejskiego rynku energii elektrycznej. Pracownicy Katedry (dr hab. inż. Piotr Kacejko i mgr inż. Sylwester Adamek) są autorami projektu automatyki odciążającej Elektrociepłowni Lublin Wrotków. Specjalności badawcze Katedry, z którymi wiąże się zamawiane projekty z jednostek energetyki to problematyka zwarciowa, ekspertyzy przyłączeniowe i bazy danych sieciowych. Badania są prowadzone w ramach prac statutowych Uczelni, badań własnych, projektów badawczych KBN (zrealizowano dotychczas 4 projekty), projektów zamówionych i celowych prowadzonych przez inne uczelnie oraz umów z jednostkami gospodarczymi takimi jak: Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A., „Energoprojekt” Kraków, „Energoprojekt” Katowice, kopalnia Lubelski Węgiel „Bogdanka” S.A.,

Cukrownie „Werbkowice” S.A. i „Strzyżów” S.A., „Megadex”, Elektrownia Wodna we Włocławku, Heat Engineering Europe sp. z o.o.

Osiągnięcia pracowników Katedry prezentowane są na konferencjach krajowych i zagranicznych oraz w czasopismach i wydawnictwach książkowych (m.in. P. Kacejko: "Zwarcia w systemach elektroenergetycznych", WNT, 2002, pozycja nagrodzona przez Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w 2003 r.).

Katedra jest współorganizatorem odbywającej się co 3 lata konferencji "Elektrownia Wodna w Systemie Elektroenergetycznym", a jej pracownicy biorą udział w organizacji corocznej konferencji Rynek Energii Elektrycznej.

Pracownicy Katedry Sieci i Zabezpieczeń Elektroenergetycznych są członkami licznych towarzystw i stowarzyszeń m.in. Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, amerykańskiego stowarzyszenia IEEE oraz sekcji Komitetu Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk - Wielkich Mocy (Z. Rutka) oraz Systemów Elektroenergetycznych (Z. Rutka i P. Kacejko).

LABORATORIA KATEDRY I KRÓTKA ICH CHARAKTERYSTYKA

Laboratorium komputerowej analizy systemów elektroenergetycznych

W laboratorium, wyposażonym w 4 stanowiska komputerowe z procesorami K6-2, znajdują się profesjonalne programy do badania pracy systemów elektroenergetycznych: PLANS, DYNA, SHORTS, PSLF, PSAPAC, EUROSTAG. Wykorzystywany jest również Matlab 5.2 wraz z toolboxami. Programy zostały zakupione ze środków na prace badawcze, bądź przekazane przez różne instytucje energetyki do przetestowania. Laboratorium dysponuje również przystawką pomiarową do analizy przebiegów szybkozmiennych w środowisku Matlab.

Laboratorium zabezpieczeń przekładnikowych

W laboratorium tym przeprowadzane są testy różnych typów przekładników prądowych. Wykorzystywana jest w tym celu odpowiednia aparatura do wymuszania prądów pierwotnych oraz pomiaru i rejestracji błędów przekładników.

Możliwe jest także konfigurowanie stanowisk do testowania przekaźników cyfrowych udostępnionych przez producentów do testów.

Laboratorium instalacji i oświetlenia elektrycznego

W laboratorium tym, wyposażonym w specjalną komorę, wykonywane są bilanse cieplne opraw oświetleniowych do wbudowania w stropy podwieszane oraz badane są parametry źródeł światła w zależności od temperatury. Przeprowadzane są również pomiary emisji promieniowania UV źródeł światła.

WAŻNIEJSZA APARATURA POMIAROWA POSIADANA PRZEZ KATEDRĘ

1. Analizator i generator sygnałów, typ urządzenia DSPT (DSP Technology, USA);
2. Stanowisko laboratoryjne do badania przekaźników odległościowych, typ urządzenia SL-5;
3. Multimetry i cęgi pomiarowe firmy CHAUVIN ARNOUX do dokładnego pomiaru prądu w zakresie 3mA÷2000A;
4. Cyfrowy miernik przesunięcia kąta fazowego CMK-2;
5. Cyfrowy sekundomierz SC-01;
6. Analizator zawartości harmonicznych PM2-14;
7. Generator sygnałowy 20Hz-20kHz 10-300V PO-28;
8. Mostek do wyznaczania błędów prądowych, napięciowych, kątowych przekładników K-507;
9. Przekładnik wzorcowy 5-4000A/5/1A DPW-05;
10. Analizator parametrów sieci HIOKI 3196.

PROJEKTY BADAWCZE FINANSOWANE PRZEZ KBN REALIZOWANE W KATEDRZE

1. PB 8T10B 041 24, umowa 1177/T10/2003/24 Wykorzystanie informacji topologicznych do kontroli poziomu wartości wielkości zwarciovych w węzłach sieci elektroenergetycznej (kierownik projektu promotorskiego P. Kacejko), 2003-2004 r. wartość 45 000 zł.
2. PB 8T10B 025 20, umowa 1643/T10/2001/20 Wpływ generacji rozproszonej na warunki pracy systemu elektroenergetycznego (kierownik projektu P. Kacejko), 2001-2003 r. wartość 210 000 zł.
3. PB 8T10B 091 2000 C/5130, umowa 2906/CT10-6/2001 Komputerowy system wspomagania i eksploatacji automatyki zabezpieczeniowej sieci 110 kV DANTEZ (we współpracy z Politechniką Poznańską), 2001 - 2003 r. wartość 220 000 zł.
4. PB 8T10B 033 10, umowa 134/T10/96/10 Wykorzystanie technik analizy obiektowej i programowania obiektowego do racjonalizacji metod

i algorytmów analizy stanu systemu elektroenergetycznego (kierownik projektu P. Kacejko) 1996-1998 r. wartość 160 000 zł.

Pracownicy Katedry Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń: (od lewej)
mgr inż. Robert Jędrzychowski, dr inż. Piotr Miller, dr hab. inż. Piotr Kacejko prof. PL,
mgr inż. Sylwester Adamek, kierownik Katedry dr hab. inż. Zygmunt Rutka prof. PL,
dr inż. Marek Wancerz, mgr Ewa Heliasz, mgr inż. Wojciech Frąckiewicz,
dr inż. Jacek Duda (nieobecny dr inż. Franciszek Świtała)

RAPORTY I EKSPERTYZY PRACOWNIKÓW KATEDRY

1. Realizacja obliczeń zwarciovych na platformie systemu PRiMSP, autorzy: P. Kacejko, P. Miller, praca wykonana na zamówienie firmy Energoprojekt Consulting sp. z o.o. ukończona w 2003 r.
2. Analiza technicznych możliwości zwiększenia poziomu maksymalnej mocy przesyłanej z Elektrowni Bierzowskiej do sieci 110 kV LUBZEL S.A. ze 120 do 140 MW, autorzy: P. Kacejko, P. Miller, M. Wancerz, S. Adamek, J. Machowski, praca wykonana na zamówienie firmy Heat Engineering Poland sp. z o.o., ukończona w 2003 r.
3. Opracowanie koncepcji okresowej aktualizacji modelu sieci zagranicznej w systemie Sinaut Spectrum na podstawie modeli referencyjnych i prognostycznych ETSO, autorzy: P. Kacejko, P. Miller, M. Miller, S. Bednarczyk, T. Zalewski, praca wykonana na zamówienie firmy Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A., ukończona w 2003 r.

4. Redukcja modeli sieciowych do zastosowania w systemie PSLE, autorzy: P. Kacejko, P. Miller, M. Miller, S. Adamek; praca wykonana na zamówienie firmy Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A., ukończona w 2003 r.
5. Analiza określająca wpływ nowych zespołów prądotwórczych przewidzianych do wprowadzenia w MEW Oława II na system elektroenergetyczny, autorzy: P. Kacejko, P. Miller, M. Miller, S. Adamek; praca wykonana na zamówienie firmy Elektrownia Wodna we Włocławku sp. z o.o., ukończona w 2003 r.
6. Analiza oddziaływania agregatu kogeneracyjnego przyłączonego do szyn niskiego napięcia stacji transformatorowej RZG1 na sieć elektroenergetyczną, autorzy P. Kacejko, S. Adamek, praca wykonana na zlecenie Zakładu Gazowniczego w Rzeszowie, Lublin 2002 r.
7. Analiza możliwości zastosowania turbiny gazowej tłoczni gazu w Hołowczycach do produkcji energii elektrycznej, autorzy: P. Kacejko, P. Miller, S. Adamek; praca wykonana dla potrzeb PGNiG Warszawa, Lublin 2001 r.
8. Analiza stabilności dynamicznej generatora bloku gazowo - parowego Elektrociepłowni Rzeszów S.A., autorzy P. Kacejko, P. Miller, S. Adamek; praca wykonana na zamówienie Elektrociepłowni Rzeszów S.A., umowa 542/EC/2001, Lublin 2001 r.
9. Analiza wpływu bloku gazowo-parowego przewidzianego do uruchomienia w Elektrociepłowni Lublin -Wrotków na sieć 110 kV i sieć przesyłową wraz z oceną stabilności, autorzy P. Kacejko, P. Miller, S. Adamek; praca wykonana na zamówienie EC Lublin Wrotków Sp. z o.o., umowa nr RU-061/01, Lublin 2001,
10. Cukrownia "Werbkowice" S.A. Badania eksploatacyjne i modernizacja układu elektroenergetycznego Cukrowni "Werbkowice" - współpraca jest realizowana w sposób ciągły od 1971 r.,
11. Cukrownia "Strzyżów" S.A. Badania eksploatacyjne i analiza układu elektroenergetycznego pod kątem oszczędności zużycia energii elektrycznej Cukrowni "Strzyżów" - współpraca była realizowana w sposób ciągły od 1974 r. do 2002 r.
12. Fabryka Aparatury Elektromechanicznej FANINA S.A. w Przemyśle: Badania pełne przekładników prądowych niskiego napięcia typu ISS-O - umowa zrealizowana w 1999 r.
13. Lubelski Węgiel "Bogdanka" S.A. Badanie i analiza systemu elektroenergetycznego Grupy Kapitałowej "Lubelski Węgiel" S.A. - umowa zrealizowana w 2000 r. W 2001 - Badanie i analiza systemu elektroenergetycznego w Zakładzie Przeróbki Mechanicznej Węgla w Bogdance.

KATEDRA URZĄDZEŃ ELEKTRYCZNYCH I TECHNIKI WYSOKICH NAPIĘĆ

Katedra Urządzeń Elektrycznych i TWN została utworzona 01.10.1991 r. z części Katedry Elektroenergetyki. Kierownikiem Katedry był do 1994 r. dr inż. Andrzej Sobieszczuk, a od 1994 r. kierownikiem Katedry został dr hab. inż. Andrzej Kozłowski, zatrudniony w Politechnice Lubelskiej na stanowisku prof. PL od 1992 r. Od 01.10.2003 r. kierownikiem Katedry jest dr hab. Paweł Żukowski, prof. PL, zatrudniony w Politechnice Lubelskiej od 01.12.1993 r. W Katedrze pracuje obecnie 11 osób, w tym: 1 profesor (P. Żukowski), 1 dr hab. (Cz. Karwat), 4 adiunktów (A. Chmielewski, Cz. Karwat, P. Węgierek, J. Partyka, M. Pawłot), 2 asystentów (Cz. Kozak, M. Kolasik) oraz 3 pracowników technicznych (Z. Pawełczak, W. Pyda, B. Skalska).

Od lewej stoją Cz. Kozak, W. Pyda, A. Chmielewski, Z. Pawełczak, J. Partyka,
P. Węgierek, M. Pawłot, siedzą Cz. Karwat, B. Skalska, P. Żukowski

Katedra prowadzi następujące wykłady i ćwiczenia na kierunku Elektrotechnika:

- Materiałoznawstwo elektryczne,
- Technika wysokich napięć,

- Urządzenia elektryczne,
- Stacje elektroenergetyczne,
- Fizyczne podstawy elektroniki

oraz blok dyplomowania „Urządzenia elektryczne i inżynieria wysokonapięciowa” na specjalności Elektroenergetyka. Posiada nowoczesne laboratoria dydaktyczne z ww. przedmiotów.

J. Partyka, Z. Pawełczak i Cz. Karwat w laboratorium techniki wysokich napięć

Podstawowymi kierunkami prowadzonych w Katedrze badań naukowych są prace w zakresie modyfikacji metali z zastosowaniem technik jonowych:

- badania właściwości elektrycznych, mechanicznych i trybologicznych miedzi i jej stopów zmodyfikowanych z zastosowaniem technik jonowych;
- symulacja komputerowa procesów dynamicznego mieszania jonowego i implantacji metali dużymi dawkami jonów z uwzględnieniem zjawisk rozpylania, radiacyjnie przyspieszonej dyfuzji oraz powstawania nowych faz domieszki implantowane - atomy podłoża;
- opracowanie konstrukcji podstawowych elementów aparatury do implantacji metali oraz badania parametrów jej pracy.

Ustalono, że implantacja miedzi jonami azotu skutecznie podwyższa mikrotwardość, odporność na ścieranie i korozję. Zastosowanie implantacji jonów

azotu do modyfikacji powierzchni roboczych styków miedzianych łączników powszechnego użytku doprowadziło do istotnego polepszenia parametrów ich pracy, a przede wszystkim do obniżenia temperatury łączników przy przełączaniu prądów znamionowych.

Opracowano nowy sposób dynamicznego mieszania jonowego. Pozwala on wytwarzać na modyfikowanej powierzchni warstwy wieloskładnikowe (jeden lub dwa rodzaje jonów oraz od jednego do pięciu pierwiastków nanoszonego substratu). Istotną nowością tego sposobu jest możliwość nanoszenia powłok z dowolnego metalu, w tym metali o najwyższych temperaturach topnienia i wrzenia, takich jak wolfram, molibden, nikiel, chrom i innych. Powłoki nanoszone tą metodą w odróżnieniu od nanoszonych galwanicznie lub próżniowo charakteryzują się bardzo wysoką adhezją, są homogeniczne i nie posiadają mikroporów, ponieważ granica rozdziału powłoka-podłoże oraz objętość wytworzonej powłoki są dokładnie przemieszane przez bombardujące jony o energii do 150 keV. Metoda ta pozwala wytwarzać również powłoki ze stopów, które nie mogą powstać w sposób tradycyjny, np. wolfram-srebro oraz wprowadzać do podłoża atomy substratu na duże głębokości na drodze tzw. radiacyjnie przyspieszonej dyfuzji, która występuje na przykład w przypadku mieszania srebra do miedzi i miedzi do aluminium.

P. Żukowski i Cz. Karwat prowadzą badania na implantatorze jonów

Wytworzone metodą dynamicznego mieszania jonowego powłoki ochronne na miedzi i stykach miedzianych wykazują dobre parametry elektryczne i cieplne - przede wszystkim warstwy uzyskane przy osadzaniu niklu lub złota. Zastosowanie ich jako powłok styków powoduje znaczące obniżenie rezystancji przejścia zestyków i temperatury ich pracy, szczególnie po dużej liczbie cykli łączeniowych - powyżej 3000 cykli. Jest to związane z wysoką adhezją oraz odpornością powłok na czynniki eksploatacyjne, głównie na działanie łuku elektrycznego. Badania te prowadzi dr hab. P. Żukowski, prof. PL, dr hab. inż. Cz. Karwat, mgr inż. Cz. Kozak, mgr inż. M. Kolasik.

W. Pyda, A. Chmielewski i M. Pawłot w laboratorium urządzeń elektrycznych

Drugi kierunek prowadzonych obecnie badań naukowych dotyczy modyfikacji właściwości półprzewodników, a mianowicie:

- badania zmian właściwości elektrycznych, fotoelektrycznych oraz optycznych krzemu i telurku kadmu (CdTe) pod wpływem implantacji jonowej;
- opracowanie modeli teoretycznych skokowej wymiany ładunków pomiędzy wytworzonymi implantacją defektami, wnoszącymi głębokie poziomy energetyczne do pasma podstawowego półprzewodników;
- badania właściwości elektrycznych, magnetycznych oraz optycznych półmagnetycznych półprzewodników $A^{II}B^{VI}$ z metalami przejściowymi.

W wyniku przeprowadzonych prac ustalono strukturę głównych defektów w tych materiałach, położenia energetyczne ich poziomów w paśmie podstawowym oraz zmiany w strukturze i właściwościach materiałów zachodzące wraz ze wzrostem koncentracji metali przejściowych (dr hab. P. Żukowski, prof. PL, dr inż. J. Partyka, dr inż. P. Węgierek).

Badania właściwości eksploatacyjnych aparatów elektrycznych (dr hab. inż. A. Kozłowski, prof. PL - do 01.10.2003 r., dr inż. A. Chmielewski, dr inż. M. Pawłot).

W roku 2003 dr inż. Czesław Karwat obronił rozprawę habilitacyjną na temat „Jonowiązkowe formowanie warstw powierzchniowych styków aparatów elektrycznych”.

Dr hab. inż. A. Kozłowski, wypromował pięciu doktorów, dr hab. P. Żukowski - czterech.

Od roku 1995 w Katedrze wykonywano 5 projektów badawczych, finansowanych przez KBN:

- nr 8T11B05509 „Wpływ implantacji jonowej i wybranych procesów technologicznych na własności dielektryczne warstw krzemu” (promotorski) - lata 1995-1997,
- nr 8T10C02610 „Zmiana parametrów eksploatacyjnych warstw powierzchniowych materiałów stykowych pod wpływem implantacji jonowej” - lata 1996-1997,
- nr 8T10B01618 „Badanie zmian parametrów eksploatacyjnych materiałów elektrotechnicznych pod wpływem dwuwiazkowej implantacji jonowej i dynamicznego mieszania jonowego” - lata 2000 - 2001,
- nr 4T10A03723 „Bilans energetyczny wyładowania elektrycznego na podstawie spektralnej analizy widm emisyjnych fal elektromagnetycznych” - lata 2002-2004,
- nr 4T10A05524 „Badania wieloskładnikowych powłok ochronnych styków łączników do przyrządów wytwarzanych metodą dynamicznego mieszania jonowego” - lata 2003-2005.

W latach 1995-2003 dr hab. P. Żukowski opracował szereg wniosków, na podstawie których KBN przyznał Katedrze pięć grantów aparaturowych. Dzięki nim oraz w ramach finansowania działalności statutowej zespół naukowy uzyskał nowoczesną aparaturę naukowo-badawczą oraz sprzęt komputerowy.

W tym samym okresie zostało opracowanych, zbudowanych i uruchomionych szereg stanowisk naukowo-badawczych, w tym unikatowe stanowisko do modyfikacji metali z zastosowaniem nowoczesnych technik jonowych, w którym zastosowano nowe rozwiązania techniczne, chronione dwoma patentami

i zgłoszeniem patentowym oraz skomputeryzowane stanowisko do badań rezystancji przejścia i temperatury zestyku łączników w trakcie ich cyklicznej pracy, które powstało w oparciu o zgłoszenie patentowe.

Katedra organizuje szereg cyklicznych konferencji i sympozjów międzynarodowych:

- Conference of Science and Technology "New electrical and electronic technologies and their industrial implementation", Lublin, 1995;
- International Symposium „Ion implantation of science and technology” Nałęczów, 1997;
- II, III, IV, V International Symposium „Ion implantation and other application of ions and electrons”, Kazimierz Dolny, 1998, 2000, 2002, 2004;
- II i III International Symposium „New electrical and electronic technologies and their industrial implementation, Kazimierz Dolny, 2001; Zakopane, 2003.

Materiały Sympozjów publikowane są w czasopismach z Listy Filadelfijskiej i INSPEC.

Pracownicy katedry są autorami pięciu monografii naukowych:

- P. Żukowski „Półprzewodniki ze skokowym mechanizmem przenoszenia ładunków”, 1999 r.;
- J. Partyka „Badania elektrofizycznych właściwości silnie zdefektowanych półprzewodników”, 2002 r.;
- Cz. Karwat „Zastosowanie technik jonowych do modyfikacji materiałów elektrotechnicznych”, 2003 r.;
- P. Żukowski, F. Komarov, Cz. Karwat, A. Komarov „Wybrane zagadnienia teorii i zastosowań implantacji jonowej”, pod red. nauk. P. Żukowskiego, 2003 r.;
- Cz. Karwat „Jonowiązkowe formowanie warstw powierzchniowych styków aparatów elektrycznych”, 2003 r.

i dwóch skryptów:

- L. Kacejko, Cz. Karwat, H. Wójcik „Laboratorium techniki wysokich napięć” (dwa wydania);
- Cz. Karwat, R. Koźmian. Z. Połecki „Budowa i eksploatacja urządzeń elektrycznych podległych nadzorowi Urzędu Górniczego”, 1995 r. (dwa wydania).

Pracownicy Katedry opublikowali ponad 30 artykułów w czasopismach z Listy Filadelfijskiej, około 20 artykułów w czasopismach PAN i z listy INSPEC oraz ponad 100 referatów w materiałach konferencji międzynarodowych i krajowych, uzyskali 6 patentów, złożyli 6 zgłoszeń patentowych.

KATEDRA ELEKTROWNI I GOSPODARKI ENERGETYCZNEJ

Katedra powstała w 1991 r. w wyniku podziału dotychczasowej Katedry Elektroenergetyki. Jej kierownikiem był początkowo prof. dr hab. inż. Stanisław Góra.

Jeszcze z czasów wspólnej Katedry Elektroenergetyki (1987):

Obrady Sesji naukowej „Elektrownie wodne w systemie elektroenergetycznym”;
od lewej: Leszek Bobrzyk, Stanisław Góra, Zbigniew Połecki, Kazimierz Auleytner

Od 1.10.1991 r., w związku z przejściem prof. S. Góry do Politechniki Szczecińskiej, kierownikiem Katedry został prof. dr hab. inż. Krzysztof Majka, który przeniósł się do Politechniki Lubelskiej ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego - Akademii Rolniczej w Warszawie.

Katedra zatrudnia 5 osób, w tym: 1 profesora (K. Majka), 1 doktora habilitowanego (H. Kaproń), 2 doktorów (J. Chojnowski, Z. Połecki) oraz 1 pracownika inżyniersko-technicznego (T. Kozłowska). Do 1997 roku, do przejścia na emeryturę, w Katedrze na stanowisku adiunkta pracował również Tadeusz Madejczyk.

W Katedrze, jeszcze na ul. Nadbystrzyckiej (1994); od lewej: Zbigniew Polecki, Teresa Kozłowska, Krzysztof Majka, Janusz Chojnowski, Tadeusz Madejczyk

W Katedrze, jeszcze na ul. Nadbystrzyckiej (1994); od lewej: Janusz Chojnowski, Henryk Kaproń, Teresa Kozłowska, Krzysztof Majka, Tadeusz Madejczyk

W 1995 roku Katedra przeniosła się z gmachu Wydziału przy ul. Nadbystrzyckiej do nowych pomieszczeń przy ul. Narutowicza 56a, gdzie funkcjonuje do chwili obecnej.

Katedra Elektrowni i Gospodarki Energetycznej koncentruje swą działalność na problematyce racjonalizacji rynku energii elektrycznej w Polsce. W problematyce badawczej Katedry można w szczególności wyróżnić: aspekty wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach i elektrociepłowniach, problemy kreowania rynku energii w Polsce (zwłaszcza energii elektrycznej) i zagadnienia rachunku ekonomicznego i finansowego w energetyce.

Działalność dydaktyczna Katedry obejmuje m.in. wykłady i ćwiczenia z przemian energetycznych, wytwarzania energii elektrycznej, podstaw elektroenergetyki i gospodarki energetycznej oraz prowadzenie bloku dyplomowania „Elektrownie i gospodarka energetyczna” (w nowych planach studiów „Rynek energii elektrycznej”) w ramach specjalności Elektroenergetyka. W Katedrze, od 1991 roku, wykonano 117 prac dyplomowych magisterskich i 16 prac dyplomowych inżynierskich.

Za najważniejsze osiągnięcie Katedry można uznać organizowanie corocznych Konferencji Naukowo-Technicznych „Rynek Energii Elektrycznej” (REE), w których bierze udział każdorazowo około 300 uczestników.

Biuro Konferencji REE'94 rozpoczyna działalność; od lewej: Zbigniew Połecki, Teresa Kozłowska, Janusz Chojnowski

Na Konferencji REE'94; od lewej: Teresa Kozłowska, za nią - Piotr Kacejko, Leszek Bobrzyk (podówczas Prezydent Miasta Lublina), Stanisław Góra, Janusz Chojnowski

Zorganizowano już dziesięć konferencji z tej tematyki:

- REE'94 - Kształtowanie się rynku energii elektrycznej w Polsce, Kazimierz Dolny, 10-11 lutego 1994 r.,
- REE'95 - Systemy rozliczeń i taryfy, Kazimierz Dolny, 20-21 kwietnia 1995 r.,
- REE'96 - Rynek hurtowy, rynki lokalne, Nałęczów, 23-24 kwietnia 1996 r.,
- REE'97 - Rozwój i konkurencja, Kazimierz Dolny, 24-25 kwietnia 1997 r.,
- REE'98 - Restrukturyzacja elektroenergetyki polskiej - oczekiwania i efekty, Nałęczów, 14-15 maja 1998 r.,
- REE'99 - Rozwój rynku energii elektrycznej w Polsce a rynek europejski, Kazimierz Dolny, 27-28 kwietnia 1999 r.,
- REE'2000 - Rozwój i harmonizacja struktur, Kazimierz Dolny, 27-28 kwietnia 2000 r.,
- REE'2001 - Liberalizacja - szanse i zagrożenia, Kazimierz Dolny, 26-27 kwietnia 2001 r.,
- REE'2002 - Osiągnięcia, doświadczenia, wyzwania, Kazimierz Dolny, 13-15 maja 2002 r.,
- REE'2003 - Od restrukturyzacji... do Unii Europejskiej, Kazimierz Dolny, 7-9 maja 2003 r.

Krzysztof Majka sprawdza działanie nagłośnienia przed rozpoczęciem obrad Konferencji REE'99 w Kazimierzu Dolnym (27 kwietnia 1999 r.)

Konferencje REE, towarzyszące powstawaniu, kształtowaniu się, rozwojowi i doskonaleniu krajowego i międzynarodowego rynku energii elektrycznej, cieszą się uznaniem zarówno w środowisku naukowym, jak i w kręgu praktyków - pracowników instytucji i przedsiębiorstw energetycznych.

Katedra oferuje świadczenie na rzecz gospodarki prac badawczych i wykonywanie usług naukowo-technicznych w zakresie:

- wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach i elektrociepłowniach (badanie kotłów i ocena stanu technicznego urządzeń energetycznych, taryfikacja skojarzonej produkcji energii elektrycznej i ciepła, ocena efektywności wytwarzania ciepła i energii elektrycznej w różnych strukturach rynkowych oraz konkurencji producentów i dystrybutorów energii użytkowych);
- kreowania rynku energii elektrycznej w Polsce (ocena ryzyka uczestnictwa w rynku konkurencyjnym, taryfikacja energii elektrycznej, korzystanie z usług przesyłowych przez odbiorców uprawnionych, charakterystyki zapotrzebowania mocy i energii odbiorców i grup odbiorców);
- oceny efektywności ekonomicznej przedsięwzięć inwestycyjnych w gospodarce energetycznej (szczególnie przedsięwzięć energooszczędnych);
- szkoleń dotyczących oszczędnego gospodarowania energią oraz rachunku ekonomicznego i finansowego w energetyce.

KATEDRA MASZYN ELEKTRYCZNYCH

Z chwilą utworzenia w roku 1964 Wydziału Elektrycznego w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie powstał Zespół i Pracownia Maszyn i Napędów Elektrycznych, którego kierownikiem był doc. Romuald Krzywicki, a pierwszymi pracownikami prof. Zdzisław Grunwald, prof. Andrzej Horodecki, mgr Kazimierz Kawiak, mgr Adam Fijut.

dr inż.
Włodzimierz Zieliński

Obecnie istniejąca Katedra Maszyn Elektrycznych zatrudnia 8 osób: jednego profesora (A. Horodecki), trzech adiunktów (M. J. Zielińska, W. Zieliński, M. Machlarz), jednego starszego wykładowcę (H. Banach), jednego wykładowcę (K. Jahołkowski) i dwóch pracowników inżynieryjno-technicznych (D. Frąckiewicz, A. Chmielewski).

W wyniku reorganizacji Wydziału w roku 1974 powołano Zakład Elektroenergetyki Przemysłowej, którego kierownikiem został dr inż. Wiesław Lasocki. Zakład rozpoczął działalność naukową i konsultacyjną dla makroregionu lubelskiego w zakresie projektowania i badania szybkobieżnych silników asynchronicznych (Fabryka Łożysk Tocznych w Kraśniku), badania silników gospodarstwa domowego (Fabryka „EDA” w Poniatowej), modernizacji i projektowania wózków akumulatorowych (Huta Stalowa Wola).

W roku 1976 utworzono Zakład Elektryfikacji i Automatyzacji Kopalń, którego kierownikiem został dr inż. Wiesław Lasocki. Utworzono nowe laboratoria oraz wydano liczne skrypty wynikające z utworzenia nowej specjalności dyplomowania - Elektryfikacja i automatyzacja kopalń.

W roku 1985 nastąpiła kolejna reorganizacja Zakładu, otrzymał on nazwę Zakład Maszyn Elektrycznych i Napędów Górniczych a jego kierownikiem został doc. dr hab. Jan Skwarna.

Dalszy rozwój Zakładu został utrudniony śmiercią kilku pracowników będących w pełni sił twórczych: doc. R. Krzywickiego (r. 1986), mgr K. Kawiaka (r. 1987), dr L. Orzechowskiego (r. 1989), doc. dr hab. J. Skwarny (r. 1990) oraz dr W. Lasockiego (r. 1992).

Po śmierci Jana Skwarny kierownictwo utworzonej w roku 1990 Katedry Maszyn i Napędów Elektrycznych objął prof. dr hab. Andrzej Horodecki. Wskutek kolejnej reorganizacji Wydziału Elektrycznego powołano w roku 1991 Katedrę Maszyn Elektrycznych, której kierownictwo w latach 1991-1999 sprawował prof. dr hab. Eugeniusz Koziej. W latach 1999-2003 kuratorem Katedry Maszyn Elektrycznych był prof. A. Horodecki. Od października 2003 roku obowiązki kierownika Katedry pełni dr inż. Włodzimierz Zieliński.

Pracownicy Katedry Maszyn Elektrycznych

Od lewej: M. Machlarz, A. Chmielowski, D. Frąckiewicz, W. Zieliński, M. Zielińska, K. Jahołkowski, H. Banach.

Badania naukowe Katedry prowadzone były a obecnie są kontynuowane we współpracy z innymi ośrodkami krajowymi i zagranicznymi takimi jak: Instytut Maszyn i Urządzeń Politechniki Śląskiej w Gliwicach, Uniwersytet Techniczny w Dreźnie (w którym po kilkuletnich studiach aspiranckich H. Banach uzyskał dyplom doktora nauk technicznych), Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Lubelskiej oraz E.C. Chemical Co. Ltd., Osaka, Japonia.

Prace te dotyczyły badań nad szczególnymi cechami silników klatkowych zasilanych napięciem o dużej częstotliwości (M. J. Zielińska), obiektywizacją procesów komutacji w maszynach prądu stałego (W. Zieliński), badań nad poprawą sprawności silników elektrycznych indukcyjnych w warunkach ich eksploatacji (H. Banach), badań nad właściwościami silnika reluktancyjnego synchronicznego przy różnych konfiguracjach wirnika (R. Machlarz) oraz badań układów zasilania niskotemperaturowych reaktorów plazmowych (K. Jahołkowski). Na bazie tej problematyki powstało szereg prac doktorskich, magisterskich, inżynierskich i artykuły naukowe.

Katedra posiada laboratoria: Maszyn elektrycznych i Maszyn elektrycznych specjalnych reprezentujące różnorodną tematykę, ciągle modernizowane w oparciu o nowe rozwiązania technologiczne maszyn elektrycznych i nowoczesne metody badawcze.

W ostatnim czasie Katedra zgłosiła swój akces uczestnictwa w Szóstym Ramowym Programie Unii Europejskiej w Podsieci „Zrównoważone Systemy Energetyczne”.

KATEDRA NAPĘDÓW ELEKTRYCZNYCH

Pracownicy Katedry Napędów Elektrycznych (od lewej: K. Kolano, A. Horodecki, J. Kolano, D. Frąckiewicz, J. Urbański, P. Filipek, W. Jarzyna)

STAN OSOBOWY KATEDRY:

Nauczyciele akademicy:

1. Prof. dr hab. inż. Andrzej Horodecki - zajęcia zlecone
2. Dr hab. inż. Jan Kolano - profesor nadzwyczajny PL
3. Dr inż. Piotr Filipek - adiunkt
4. Dr inż. Wojciech Jarzyna - adiunkt
5. Dr inż. Marek Niechaj - adiunkt
6. Mgr inż. Krzysztof Kolano - asystent

Pracownicy inżynieryjno-techniczni:

7. Mgr inż. Janusz Urbański - starszy specjalista
8. Danuta Frąckiewicz - sekretariat Katedry

RYS HISTORYCZNY KATEDRY

Katedra Napędów Elektrycznych w obecnym kształcie istnieje od 1991 roku. Jej historia sięga jednak początków powstania Wydziału Elektrycznego. W 1964 roku powstał Zespół i Pracownia Maszyn i Napędów Elektrycznych. Wieloletnim

kierownikiem tego zespołu był doc. Romuald Krzywicki, a pierwszymi pracownikami: mgr Kazimierz Kawiak, prof. Zdzisław Grunwald, prof. Andrzej Horodecki i dr Waldemar Smołuch.

W toku dalszej reorganizacji Wydziału Elektrycznego wspomniany wyżej Zespół wszedł w skład Zakładu Elektroenergetyki Przemysłowej, którego kierownikiem był doc. Wiesław Lasocki. W roku 1976 na bazie pracowników tego Zespołu utworzono Zakład Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń. Jego kierownikami byli kolejno: doc. W. Lasocki, dr Stanisław Tarasiewicz, dr Waldemar Smołuch i dr Marek Różycki.

Pracownicy Zakładu prowadzili zajęcia dydaktyczne i badania naukowe w zakresie maszyn elektrycznych, napędów elektrycznych i elektrotechniki górniczej. Niewielka grupa osób, tworząca wówczas nieformalną grupę napędów elektrycznych i elektrotechniki górniczej, w składzie Waldemar Smołuch, Janusz Urbański, Jan Kolano, Leszek Orzechowski, Marek Różycki, Wojciech Jarzyna i Krzysztof Jahołkowski, w bardzo krótkim czasie zorganizowali kilka laboratoriów dydaktycznych, niezbędnych do prowadzenia zajęć na specjalności Automatyzacja i elektryfikacja kopalń. W tym czasie - oprócz napędu i automatyki napędu elektrycznego - wykładane były takie przedmioty nauczania jak: napędy elektryczne maszyn wyciągowych, trakcja elektryczna dołowa (wykładał je Leszek Orzechowski), automatyzacja kompleksowa w górnictwie, technika łączności i sygnalizacji w górnictwie (wykładał je Stanisław Frączek z Politechniki Śląskiej), elektryfikacja podziemi kopalń (wykładał ten przedmiot Florian Krasucki z Politechniki Śląskiej i Ryszard Sławiński z Lubelskiego Zagłębia Węglowego).

Po zlikwidowaniu kierunku górniczego na Wydziale Elektrycznym, Zakład Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń został przemianowany na Zakład Maszyn Elektrycznych i Napędów Górniczych. Na kierownika Zakładu powołano Jana Skwarę, który w tym czasie uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie maszyn elektrycznych. W ramach Zakładu wyodrębniona została grupa problemowa Napędów Górniczych pracująca pod kierownictwem Marka Różyckiego. Z inicjatywy pracowników tej grupy wprowadzono nową specjalizację dyplomowania Automatyka napędu. Opracowano wówczas nowatorski program dydaktyczny, w którym wprowadzono nowe przedmioty: napęd przekształtnikowy i sterowanie mikroprocesorowe, dynamika układów elektromechanicznych oraz elementy automatyki napędowej. Do każdego z tych przedmiotów powstały nowe laboratoria dydaktyczne.

Kolejne zmiany administracyjne w roku 1991 doprowadziły do wyodrębnienia się Katedry Napędów Elektrycznych z Zakładu Maszyn i Napędów Elektrycznych. Jej kierownikiem został prof. Andrzej Horodecki. W okresie tym nastąpiła dalsza modernizacja laboratoriów i unowocześnienie programu dydaktycznego. Katedra

kontynuowała nauczanie w zakresie napędu i automatyki napędu elektrycznego. Dla studentów obierających prowadzoną przez Katedrę specjalność dyplomowania przewidziano nowoczesne programy nauczania obejmujące mikroprocesorowe struktury sterowania oparte na mikrokontrolerach i procesorach sygnałowych DSP, ich programowanie, a także badania laboratoryjne i symulacyjne.

Nauczanie to wspomagane jest następującymi laboratoriami dydaktycznymi obejmującymi łącznie 37 ćwiczeń: Laboratorium napędów elektrycznych, Laboratorium napędów przekształtnikowych, Laboratorium automatyki napędu, Laboratorium układów mikroprocesorowych w zautomatyzowanych napędach elektrycznych, Laboratorium elementów automatyki napędowej oraz Laboratorium wybranych zagadnień w napędzie elektrycznym. Niektóre z tych laboratoriów pełnią również rolę laboratoriów badawczych, w których prezentowane są najnowsze wyniki opracowań naukowych pracowników Katedry.

W zakresie działalności naukowej pracownicy Katedry posiadają szereg osiągnięć badawczych związanych z tematyką regulowanych napędów prądu przemiennego, jak również obejmujących wykorzystanie odnawialnych źródeł energii. W szczególności, duże osiągnięcia Katedra posiada w zakresie:

- wykorzystania baterii fotowoltaicznych do zasilania regulowanych układów napędu elektrycznego (pierwsza w Polsce z tego zakresu rozprawa habilitacyjna Jana Kolano oraz praca doktorska Marka Niechaja),
- nowoczesnych sterowników dźwigów osobowych (wdrożenie przemysłowe),
- metody wyboru układów napędowych (książki wydane przez Wydawnictwa PWN oraz Elsevier),
- sterowania i regulacji generatorów elektrowni wiatrowych pracujących ze zmienną w szerokim zakresie prędkością obrotową (kilkuletni projekt badawczy KBN, współpraca międzynarodowa),
- bezczujnikowych układów regulacji prędkości w napędach z silnikami indukcyjnymi (praca doktorska Piotra Filipka),
- diagnostyki układów napędowych (uczestnictwo w międzynarodowym konsorcjum badawczym w ramach Piątego Programu Ramowego, opracowanie monografii naukowej będącej przedmiotem aktualnie prowadzonego przewodu habilitacyjnego Wojciecha Jarzyny).

Zainteresowanie niekonwencjonalnymi układami elektromaszynowymi w Katedrze istnieje już od kilkunastu lat. Początkowo obejmowało ono układy generatorów elektrowni wiatrowych. Od roku 1998 działalność naukowa Katedry wzbogaciła się o tematykę napędów zasilanych z ogniw fotowoltaicznych. Jako już uzyskane konkretnie wyniki tych badań można wymienić opracowanie i realizację energoelektronicznych układów napędowych z analogową i mikroprocesorową

maksymalizacją mocy oraz nowych struktur systemów fotowoltaicznych. Plasuje to Katedrę na znaczącej pozycji w zakresie tych zagadnień.

Pracownicy Katedry czynnie uczestniczą w konferencjach i sympozjach krajowych i zagranicznych. Sami również są współorganizatorami corocznego Sympozjum Naukowego „Sterowanie i Monitorowanie Układów Przemysłowych” objętego patronatem Komitetu Energoelektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Ponadto w 2001 roku byli głównym organizatorem Krajowego Sympozjum Energoelektronika w Nauce i Dydaktyce, stanowiącego ważne forum dyskusyjne w zakresie problematyki projektów badawczych KBN oraz strategii kształcenia energoelektroniki i napędu elektrycznego. Uczestnikami tego Sympozjum w przeważającej mierze byli dyrektorzy i kierownicy jednostek dydaktyczno-naukowych zajmujących się tytułową problematyką sympozjum.

Pokazy wykorzystania baterii słonecznych do zasilania układów napędowych typu: sprężarki, pompy i wentylatory z regulowaną prędkością obrotową - Festiwal Nauki, Lublin 2002 r.

Poza czynnym uczestnictwem w sympozjach i konferencjach naukowych, pracownicy Katedry organizują wykłady i pokazy dla szerokiego grona osób. Włączają się w akcje popularyzatorskie takie jak: festiwale nauki, wykłady dla samorządów terenowych, prelekcje dla środowisk inżynierskich i uczniów szkół średnich.

Od 1992 roku Katedra wygrała szereg konkursów na projekty dla Komitetu Badań Naukowych. Wynikiem tego była realizacja 17 projektów badawczych KBN, jednego projektu zamawianego i jednego projektu celowego. Podkreślić należy, że zakończony niedawno projekt badawczy celowy przyniósł w rezultacie oryginalne opracowanie i znaczące wdrożenie przemysłowe, natomiast projekt badawczy zamawiany plasuje Katedrę w grupie liderów prowadzących badania w zakresie wykorzystania energii słonecznej.

Pokazy wykorzystania baterii słonecznych do zasilania sprzętu AGD - Festiwal Nauki, Lublin 2002 r.

W 1994 roku, dzięki staraniom prof. Andrzeja Horodeckiego, ustanowiono dla Katedry Napędów Elektrycznych kanadyjską fundację „Mr. Z. Wolski Trust Fund”. Dzięki tej fundacji oraz dzięki zapisowi testamentowemu z 2001 r. naszego Rodaka śp. Zygmunta Wolskiego na rzecz Katedry Napędów Elektrycznych PL, stale unowocześniana jest aparatura laboratoryjno-badawcza umożliwiającą prowadzenie zajęć dydaktycznych z wykorzystaniem najnowszych przekształtnikowych układów napędowych i laboratoryjnej aparatury pomiarowo-kontrolnej.

W roku 2003 nowym kierownikiem Katedry został jej długoletni pracownik, prof. Jan Kolano. Kontynuuje on badania w zakresie wykorzystania niekonwencjonalnych źródeł energii oraz nowoczesnych sterowników dźwigów osobowych.

SYLWETKI PRACOWNIKÓW

(sylwetki profesorów podane są w osobnym rozdziale)

Mgr inż. Kazimierz Kawiak (1930-1987) był organizatorem i pierwszym kierownikiem Laboratorium maszyn i napędów elektrycznych Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. Znajdowało się ono wówczas w kompleksie budynków przy ul. Dąbrowskiego 13 (obecnie ul. Bernardyńska). Po uzyskaniu przez Uczelnię budynku przy ul. Nadbystrzyckiej 38A tworzył nowoczesne, na tamte czasy, laboratorium napędów elektrycznych - był bardzo zaangażowany w prace uruchomieniowe. Projektował i wykonywał układy zasilania stanowisk

ćwiczeniowych, które do obecnej chwili dobrze spełniają swoje funkcje. Opracował i uruchomił szereg stanowisk ćwiczeniowych dla Laboratoriów maszyn i automatyki napędu elektrycznego. Posiadał szerokie wykształcenie i duże doświadczenie z zakresu układów elektromaszynowych. Pasjonował się również problematyką elektrotechniki samochodowej. Opracował programy dydaktyczne ćwiczeń dla Laboratorium elektrotechniki samochodowej. Był pomysłodawcą i twórcą tego laboratorium, które zorganizował i uruchomił na terenie Wydziału Elektrycznego. Był też wykładowcą tego przedmiotu na Wydziale Mechanicznym. Przez cały okres swojej pracy zawodowej mgr inż. Kazimierz Kawiak był czynnym pracownikiem naukowo-dydaktycznym. Doświadczenia nabyte w konstruowaniu zespołów maszynowych pod kierownictwem mgr inż. Kazimierza Kawiaka są do dzisiaj wykorzystywane przez jego współpracowników.

Jednym z pierwszych pracowników Zespołu i Pracowni Maszyn i Napędów Elektrycznych był również **Waldemar Smoluch**. Będąc jeszcze studentem, w 1966 roku rozpoczął on pracę jako pracownik inżynierjno-techniczny pierwszego Laboratorium napędu elektrycznego w budynku przy ul. Dąbrowskiego 13. Po przeniesieniu laboratorium do obecnego budynku Wydziału brał udział w jego uruchomieniu. Jednocześnie ukończył studia inżynierskie na WSIInż., podyplomowe studia magisterskie na Politechnice Warszawskiej, a w roku 1978 uzyskał stopień doktora nauk technicznych w Instytucie Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Politechniki Łódzkiej. Aktywnie uczestniczył w pracach na rzecz przemysłu. Inicjował prace modernizacyjne w Laboratorium automatyki napędu elektrycznego i czynnie w nich uczestniczył. Pod jego kierownictwem rozpoczęto prace nad skryptem do Laboratorium napędu elektrycznego. W latach 1980-1983 pełnił funkcję kierownika Zakładu Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń. W późniejszych latach pracował jako nauczyciel akademicki w Nigerii. Po zakończeniu kontraktu nie powrócił do pracy na Uczelni i wyemigrował do Kanady.

Dr inż. Leszek Orzechowski (1943-1989) rozpoczął pracę w Politechnice Lubelskiej w 1975 r. Był absolwentem Politechniki Śląskiej, w której ukończył studia i uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Jego główne zainteresowania naukowe skupiały się wokół problematyki sterowania maszynami wyciągowymi oraz dołową trakcją elektryczną. Był autorem wielu prac naukowych publikowanych w czasopiśmie ogólnokrajowym. Prowadził zajęcia dydaktyczne, między innymi na specjalności Elektryfikacja i automatyzacja kopalń. Pod jego kierownictwem i redakcją powstał wykorzystywany do dzisiaj skrypt dla Laboratorium napędu elektrycznego. Był sumiennym i pedantycznym w swojej dziedzinie wykładowcą, lubianym przez studentów i kolegów z Zakładu. Wspominany jest jako nieskazitelny człowiek i świetny dydaktyk.

Inauguracja roku akademickiego 1983/84; od lewej: M. Różycki, J. Kolano, T. Różycki

Dr inż. Marek Różycki zatrudniony został w Politechnice Lubelskiej w 1977 r. Początkowo pracował w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki jako pracownik inżynieryjno-techniczny, a po uzyskaniu w 1979 r. stopnia doktora nauk technicznych na stanowisku adiunkta w Zakładzie Automatykacji i Elektryfikacji Kopalń. Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół przekształtnikowych układów napędowych. Jest autorem wielu oryginalnych opracowań z zakresu wybranych stanów pracy podsynchronicznych kaskad zaworowych dla napędów dźwignicowych. Uzyskane przez niego ciekawe doświadczenia dla pracy generatorowej (podczas hamowania napędu) dr M. Różycki wykorzystał do opracowania oryginalnych układów generatorów elektrowni wiatrowych. Rozwiązania te stały się później podstawą szerokiego kierunku prac badawczych prowadzonych przez wszystkich pracowników Katedry Napędów Elektrycznych. Problematyka ta była również tematem wieloletniego, kilkunastoosobowego grantu badawczego Komitetu Badań Naukowych, w którym uczestniczyły trzy Katedry Wydziału Elektrycznego.

Dr inż. M. Różycki w latach 1983-1986 pełnił funkcje kierownika Zakładu Automatykacji i Elektryfikacji Kopalń. W tym okresie był również organizatorem laboratorium napędów przekształtnikowych, do którego napisał skrypt dydaktyczny. Ponadto jest współautorem skryptu „Laboratorium napędu elektrycznego”. Był wymagającym i sumiennym pracownikiem naukowo-dydaktycznym. Od 1997 r., ze względów rodzinnych, przeniósł się do Gdańska

i obecnie pracuje w Katedrze Energoelektroniki i Maszyn Elektrycznych Politechniki Gdańskiej.

Dr inż. Stanisław Tarasiewicz, profesor tytularny Uniwersytetu Laval w Kanadzie. Studia wyższe inżynierskie ukończył na Politechnice Śląskiej. Na Akademii Górniczo-Hutniczej uzyskał stopień magistra a następnie doktora nauk technicznych. Z Politechniką Lubelską związany był pod koniec lat siedemdziesiątych. Zatrudniony był wówczas na stanowisku kierownika Zakładu Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń. Po trzyletnim okresie pracy na Politechnice Lubelskiej w 1981 roku został zatrudniony w l'UQAC Québec, gdzie kontynuował zainteresowania związane z teorią systemów automatyzacji kompleksowej procesów. Jest znanym naukowcem w dziedzinie automatyzacji i sterowania predykcyjnego. Zapraszany jest do wielu uniwersytetów jako „visiting professor”, m. in.: Lille – Francja oraz Mons – Belgia.

DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA KATEDRY

Katedra prowadzi nauczanie w zakresie napędu i automatyki napędu elektrycznego oraz mikroprocesorowych układów sterowania systemów napędowych. Dla studentów obierających specjalność dyplomowania Automatyka napędu przewidziane są nowoczesne programy nauczania obejmujące mikroprocesorowe struktury sterowania oparte na mikrokontrolerach i procesorach sygnałowych DSP, ich programowanie, badania laboratoryjne i symulacyjne.

Nauczanie to wspomagane jest następującymi laboratoriami dydaktycznymi obejmującymi łącznie 48 ćwiczeń: Laboratorium napędów elektrycznych, Laboratorium napędów przekształtnikowych, Laboratorium automatyki napędów, Laboratorium układów mikroprocesorowych w zautomatyzowanych napędach elektrycznych, Laboratorium elementów automatyki napędowej oraz Laboratorium wybranych zagadnień w napędzie elektrycznym. Niektóre z tych laboratoriów pełnią rolę laboratoriów badawczych, w których prezentowane są najnowsze wyniki opracowań naukowych pracowników Katedry.

Katedra Napędów Elektrycznych (wspólnie z Katedrą Maszyn Elektrycznych) prowadzi od roku 1994 wspólny blok dyplomowania Automatyka napędów elektrycznych. Od tego czasu w ramach tego bloku uzyskało dyplomy 203 osoby.

Przy Katedrze aktywnie pracuje Koło Naukowe Elektryków „Napęd i Automatyka” pod opieką dr W. Jarzyny. Studenci Koła Naukowego rozwijają swoje zainteresowania w zakresie badań prowadzonych przez Katedrę Napędów Elektrycznych. Uczestniczą w pracach organizacyjnych Sympozjum Naukowego „Sterowanie i Monitorowanie Układów Przemysłowych”. Rokrocznie członkowie Koła opracowują kilkanaście referatów na konferencje i sympozja naukowe.

NAJWAŻNIEJSZE WYNIKI PRAC NAUKOWO-BADAWCZYCH

W zakresie podstawowej działalności statutowej Katedra opracowuje tematy związane wyraźnie z problematyką przekształtnikowych napędów prądu przemiennego.

Do roku 2003 objęte były one wspólnym tematem „Napędy przekształtnikowe oraz metody oceny układów napędowych”. Jako wyniki tych prac można wymienić:

- opracowanie 162 oryginalnych artykułów naukowych,
- publikację 12 artykułów monograficznych,
- wydanie 6 książek w wydawnictwach krajowych i zagranicznych (Elsevier),
- współpracę z ośrodkami zagranicznymi, w tym wygłoszenie kilkudziesięciu wykładów na uniwersytetach zagranicznych oraz opracowanie kilku wspólnych publikacji naukowych.

Zainteresowanie niekonwencjonalnymi układami elektromaszynowymi w Katedrze istnieje już od kilkunastu lat. Początkowo obejmowało ono układy generatorów elektrowni wiatrowych. Od roku 1998 działalność naukowa Katedry wzbogaciła się o tematykę napędów zasilanych z ogniw fotowoltaicznych. Jako już uzyskane konkretnie wyniki tych badań można wymienić opracowanie i realizację "inteligentnych" układów napędowych z maksymalizacją mocy. Plasuje to Katedrę na znacznej pozycji w zakresie tych zagadnień.

Od 1992 r. Katedra realizowała 14 projektów badawczych KBN. Wśród nich był projekt badawczy celowy, który zakończył się w 2003 roku oryginalnym opracowaniem i znaczącym wdrożeniem do produkcji seryjnej sterownika i całego systemu sterowania współczesnych dźwigów osobowych. Dla potrzeb tego projektu badawczego zostało zaprojektowane i wykonane oryginalne stanowisko badawcze do testowania układów sterowania dźwigów osobowych pracujących pojedynczo i grupowo z różnymi typami napędów. Składa się ono z dwóch szybów windowych wykonanych w skali mechanicznej 1:10 i rzeczywistych układów sterowania: w szybie pierwszym z silnikiem dwubiegowym, w szybie drugim z napędem przekształtnikowym. Stanowisko to powstało w ramach pracy nad sterownikiem mikroprocesorowym o roboczej nazwie LS 2020 będącym przedmiotem projektu badawczego celowego. Na stanowisku tym możliwe jest testowanie wszystkich stanów pracy dźwigu, jak również symulacji stanów awaryjnych. Umożliwia to dogłębną analizę sterowania pod kątem jego przydatności w aplikacjach dźwigów osobowych, jak również umożliwia opracowywanie i testowanie nowego oprogramowania dla dźwigów pracujących pojedynczo i grupowo.

Ponadto w 2002 r. Katedra zakończyła realizację projektu badawczego zamawianego, który plasuje Katedrę w grupie liderów prowadzących badania w zakresie wykorzystania energii słonecznej.

Większość pracowników dydaktycznych Katedry uzyskała stopnie naukowe doktora nauk technicznych, a mianowicie: J. Kolano (r. 1983), W. Jarzyna (r. 1991), M. Niechaj (r. 2000), P. Filipek (r. 2001). W 2002 r. J. Kolano uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w kierunku elektrotechnika w dyscyplinach: napędy elektryczne i systemy fotowoltaiczne na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej. Była to pierwsza habilitacja uzyskana na tym Wydziale. Przed kilkoma miesiącami zostało wszczęte postępowanie habilitacyjne W. Jarzyny.

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

Katedra utrzymuje stałe kontakty personalne z uczelniami zagranicznymi: Technická Univerzita Kosice (Słowacja), Northumberland University (W. Brytania), National Technical University of Athens (Grecja), Aalborg University (Dania), West Virginia University (USA). W latach 1998-2002 Katedra współpracowała z De Montford University in Leicester, Nottingham University oraz University of Hull. Efektem tej współpracy były dwie roczne umowy w zakresie współpracy międzynarodowej oraz udział w V Ramowym Programie Badawczym jako sub-contractor w projekcie „Development and Application of Methods for Actuator Diagnosis Industrial Control Systems, DAMADICS”. Wspólne wyniki badań Katedry opublikowane zostały w „Modern wind power conversion systems and control” stanowiącej rozdział monografii “Electric driving systems supplied from unconventional power sources”. Wcześniejsze wyniki badań prowadzone wspólnie z National Technical University of Athens opublikowane zostały w materiałach European Union Wind Energy Conference - Göteborg.

Ponadto pracownicy Katedry współpracują z European Power Electronics Association (Bruksela). Dla organizacji tej recenzowane są przez pracowników Katedry artykuły wydawane w EPE Journal oraz referaty zgłaszane na konferencje EPE oraz PEMC (Power Electronics and Motion Control) organizowane pod auspicjami EPE Association.

INSTYTUT INFORMATYKI

INFORMACJE OGÓLNE

W 1989 roku w ramach Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej powstał Zakład Informatyki, który w 1991 roku został przekształcony w Katedrę Informatyki a w 2004 – Instytut Informatyki. Instytut Informatyki jest kontynuatorem tradycji Ośrodka Obliczeniowego i grupy informatycznej Katedry Zarządzania i Informatyki, skąd pochodził początkowy trzon kadry Katedry. Inspiratorem powstania Katedry Informatyki i jej pierwszym kierownikiem był prof. Andrzej Nafalski. Obecnie dyrektorem Instytutu jest prof. Stanisław Grzegórski.

dr hab. inż. Stanisław
Grzegórski, prof. PL

Stan osobowy Instytutu Informatyki stale się powiększa i osiągnął w 2004 roku 29 osób. Struktura zatrudnienia Instytutu Informatyki jest charakterystyczna dla stosunkowo młodej i dynamicznie rozwijającej się jednostki naukowo-dydaktycznej. Ponad połowę pracowników naukowo-dydaktycznych Instytutu stanowią najmłodszy pracownicy - asystenci. Struktura taka gwarantuje ich rozwój pod kierownictwem czterech profesorów i we współdziałaniu z pięcioma adiunktami.

Pracownicy Instytutu Informatyki

W ramach Instytutu Informatyki utworzono cztery zakłady:

1. Zakład Programowania – kierowany przez prof. dr hab. inż. Marka Stabrowskiego,
2. Zakład Podstaw Informatyki i Analizy Numerycznej – kierowany przez dr hab. Stanisława Grzegórskiego, prof. PL,
3. Zakład Inżynierii Oprogramowania i Systemów Baz Danych – kierowany przez dr inż. Marka Miłosza,
1. Zakład Ochrony Informacji – kierowany przez prof. dr hab. inż. Włodzimierza Garbarczuka

Instytut Informatyki realizuje dydaktykę Informatyki dla Wydziału Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej, ze szczególnym uwzględnieniem kierunku Informatyka i specjalności Inżynierskie zastosowania informatyki na kierunku Elektrotechnika.

Prace naukowe Instytutu Informatyki koncentrują się na następujących obszarach: metody numeryczne ze szczególnym uwzględnieniem zastosowań w elektrotechnice, inżynieria oprogramowania, komputerowe przetwarzanie obrazów, symulacja systemów dynamicznych oraz metody kryptografii.

HISTORIA INSTYTUTU W SKRÓCIE

1989	Powstanie Zakładu Informatyki
1990	Uruchomienie nowej specjalizacji dyplomowania „Projektowanie komputerowe w elektrotechnice” w ramach JEN-0112 programu TEMPUS realizowanego wspólnie z Wolfson Centre for Magnetic Technology, University of Wales, Wielka Brytania i Physikalisch-Technische Bundesanstalt, Braunschweig, Niemcy
1991	Przekształcenie Zakładu w Katedrę Informatyki
1992	P.o. kierownika Katedry zostaje dr inż. Marek Miłosz
1993	Uruchomienie nowej specjalności Inżynierskie zastosowania informatyki w ramach programu TEMPUS P.o. kierownika Katedry zostaje mgr Maria Bojarska
1994	Pierwszy numer kwartalnika „Informatyka Stosowana” Kierownikiem Katedry Informatyki zostaje dr hab. inż. Jan Sikora
1996	Powstanie studiów inżynierskich o specjalności „Informatyka w Elektrotechnice” w ramach programu TEMPUS (S-JEP - 11088) Kierownikiem Katedry zostaje dr hab. Stanisław Grzegórski
1997	Pierwsza edycja Lubelskiego Akademickiego Forum Informatycznego w Kazimierzu
2000	Uruchomienie kierunku studiów Informatyka
2004	Przekształcenie Katedry w Instytut Informatyki

SKŁAD OSOBOWY

Profesorowie	4
Adiunkci	5
Asystenci	10
Wykładowcy	4
Prac. inżynieryjno-techniczni	6

Struktura i zatrudnienie Instytutu Informatyki

Dyrektor:	dr hab. Stanisław Grzegórski, prof. PL
Profesorowie:	prof. dr hab. inż. Włodzimierz Garbaczuk dr hab. inż. Andrzej Nafalski, prof. PL prof. dr hab. inż. Marek Stabrowski
Adiunkci:	dr inż. Anna Kamińska Anna dr Anna Kwiatkowska dr inż. Marek Miłosz dr inż. Piotr Muryjas dr inż. Beata Pańczyk
Asystenci:	mgr inż. Dariusz Bober mgr inż. Dariusz Gutek mgr inż. Ryszard Haraszczyk mgr inż. Jacek Kęsik mgr inż. Piotr Kopniak mgr inż. Grzegorz Kozieł mgr inż. Edyta Łukasik mgr inż. Bogusław Oleksiejuk mgr inż. Jakub Smółka mgr inż. Tomasz Szymczyk
Wykładowcy:	mgr Ewa Belcarz mgr Teresa Guziak mgr Maria Jarosińska mgr Alicja Krawczyk
Pracownicy	
inż.-techn.:	mgr inż. Konrad Goleman mgr inż. Irena Jakoniuk mgr inż. Jacek Kaczmarek inż. Danuta Kujan
Sekretariat:	Magdalena Latkowska Jolanta Szydłowska

Byli pracownicy KI:

prof. Jan Sikora
dr Lucyna Korbel
mgr Maria Bojarska
dr W. Grymuza
dr Marek Łatko
Eugenia Stafisz
mgr Anna Sołowiej
mgr inż. Zofia Górniak
mgr inż. Marcin Błędowski
mgr inż. Zbigniew Hojda
mgr inż. Jerzy Bartkowiak
mgr inż. Sławomir Pawłowski
mgr Janusz Olek
mgr inż. Arkadiusz Makówka
mgr Tomasz Biegański
mgr inż. Paweł Uziębło
mgr inż. Adam Zabijak
mgr inż. Dariusz Pięciński

BADANIA NAUKOWE

Instytut Informatyki prowadzi badania naukowe w szeroko rozumianym obszarze zastosowań informatyki. Do najważniejszych kierunków badań należą:

Metody numeryczne w elektrotechnice

- metody rozwiązywania układów równań nieliniowych, osobliwych
- równania różniczkowe zwyczajne, układy sztywne
- macierze rzadkie, metody kompresji pasma
- wielowątkowe obliczenia numeryczne
- zastosowanie pochodnej materialnej do optymalizacji kształtu

Inżynieria oprogramowania

- modelowanie obiektowe systemów informatycznych, UML
- modele kontroli i poprawy procesów wytwarzania oprogramowania
- technologia relacyjnych i obiektowo-relacyjnych baz danych
- współczesne technologie wielowarstwowe
- wymiana danych, XML
- wdrażanie i eksploatacja systemów informatycznych
- zarządzanie projektem informatycznym, ze szczególnym uwzględnieniem metod estymacji i harmonogramowania
- testy wydajności systemów baz danych w różnych architekturach

Komputerowe przetwarzanie obrazów

- wykorzystania stereowizji do określania rozmieszczenia przestrzennego obiektów w badanym obszarze
- segmentacja obrazów cyfrowych
- transformacja falkowa i jej zastosowanie do rozpoznawania twarzy
- przetwarzanie obrazów endoskopowych, system ekspercki klasyfikujący zmiany chorobowe

Symulacja systemów dynamicznych

- symulacja komputerowa układów dynamicznych, kompilator języka symulacyjnego, system wykonawczy
- modelowanie i dynamika systemów logistycznych, ich destabilizacja
- optymalizacja parametrów i struktury systemów logistycznych

Metody kryptografii

- algorytmy szyfrujące
- steganografia

Pracownicy Instytutu byli kierownikami lub głównymi wykonawcami następujących grantów i projektów badawczych:

- Symulacyjny system planowania i prognozowania efektywnej działalności w przedsiębiorstwie transportowo-spedycyjnym 1994-96
- Badanie i optymalizacja systemów logistycznych w przedsiębiorstwie budowlanym 1996-96
- Optymalizacja sieci logistycznych w transportochłonnych gałęziach przemysłu 1996-98

- ScienCE - internetowa baza danych o osiągnięciach naukowych makroregionu środkowo-wschodniego 1997-97
- Narzędzia wspomagające kształtowanie polityki restrukturyzacji parku samochodowego 1998-2001
- Nowe techniki numeryczne modelowania wielkich systemów pomiarowych 1998-2000
- Zagadnienia odwrotne w teorii pola elektromagnetycznego dla obszarów o brzegu otwartym (promotorski) 1996-1997
- Optymalizacja algorytmu identyfikacji defektów w materiałach przewodzących (tomografia prądów wirowych) 1997-97

Dorobek publikacyjny pracowników Instytutu Informatyki obejmuje ponad **480** pozycji w tym **14** książek i **5** skryptów.

Liczba publikacji za ostatnie pięć lat:

Rok	1999	2000	2001	2002	2003
Ogółem	53	48	42	39	55
Monografie	-	1	1	2	5
Podręczniki akademickie, skrypty	1	1	-	1	-

Pracownicy Instytutu Informatyki byli lub są członkami wielu gremiów, m.in.:

- International Society of MCDM
- Komisji Nauczania Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej PAN
- Lubelskiego Towarzystwa Naukowego
- Polskiego Klubu Użytkowników Systemu PROGRESS
- Polskiego Towarzystwa Informatycznego
- Rady Użytkowników Lubelskiej Miejskiej Akademickiej Sieci Komputerowej LUBMAN
- Sekcji Inżynierii Oprogramowania Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk
- Sekcji Organizacji i Zarządzania Komitetu Transportu Polskiej Akademii Nauk
- Sekcji Organizacji i Zarządzania w Budownictwie Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk
- Polskiego Towarzystwa Matematycznego

PROWADZONE ZAJĘCIA

Instytut realizuje zajęcia z następujących przedmiotów:

Informatyka, Narzędzia komputerowe w praktyce inżynierskiej, Język C i C++, Metody numeryczne w elektrotechnice, Komputerowe wspomaganie projektowania, Podstawy grafiki komputerowej, Podstawy systemu Unix, Projektowanie i eksploatacja systemów informatycznych, Systemy sztucznej inteligencji, Optymalne projektowanie kształtu struktury, Grafika wektorowa i rastrowa, Symulacja systemów dyskretnych, Współczesne języki programowania, Inżynierskie bazy danych, Języki programowania, Narzędzia komputerowe w zastosowaniach inżynierskich, Systemy operacyjne, Systemy zarządzania bazami danych, Projektowanie systemów informatycznych, Systemy sztucznej inteligencji, Zarządzanie projektami informatycznymi, Teoretyczne podstawy informatyki, Programowanie, Programowanie w języku C++, Język Java, Podstawy technologii baz danych, Inżynieria oprogramowania, Języki baz danych, Programowanie systemów baz danych, Systemy informatyczne w sieciach rozległych, Matematyka w informatyce, Informatyka techniczna, Algorytmy i struktury danych, Systemy operacyjne - użytkowanie, Programowanie w języku C, Metody optymalizacji.

Instytut Informatyki dysponuje 4 laboratoriami dydaktycznymi (po 15 komputerów w sieci lokalnej), unikalnym w skali Politechniki klastrem 15 mikrokomputerów połączonych lokalną siecią światłowodową oraz licznymi stanowiskami naukowo-badawczymi, wyposażonymi w stacje robocze i serwery minikomputerowe (SUN i HP).

Instytut Informatyki prowadzi od 1998 roku studium podyplomowe „Współczesne Technologie Informatyczne”, które wykształciło już ponad 300 absolwentów, głównie w specjalności „Projektowanie i eksploatacja systemów informatycznych”.

KONFERENCJE NAUKOWE I INNA DZIAŁALNOŚĆ

Instytut Informatyki jest organizatorem „Lubelskiego Akademickiego Forum Informatycznego” - dorocznej konferencji środowiska lubelskiego (od 1997) organizowanej w ramach Lubelskiej Regionalnej Konferencji Informatycznej.

Jest również współorganizatorem konferencji „Informatyk Zakładowy” (corocznie od 1998), której głównym celem wymiana doświadczeń pomiędzy nauką i praktyką.

Pracownicy Instytutu są członkami komitetów naukowych i organizacyjnych licznych krajowych oraz zagranicznych konferencji naukowych.

Pracownicy Instytutu Informatyki realizują również projekty informatyczne dla przemysłu oraz administracji.

KATEDRA ELEKTROCHEMII

Z istniejącej od 1985 r. na Wydziale Elektrycznym Katedry Technologii Chemicznej i Elektrochemii kierowanej przez profesora Iwo Pollo utworzono w 1991 r. dwie katedry: Technologii Chemicznej, kierowanej przez prof. I. Pollo i Elektrochemii, kierowanej przez docenta Zbigniewa Ratajewicza. Katedra Technologii Chemicznej w 1994 roku została przeniesiona na Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej a Katedra Elektrochemii pozostała na Wydziale Elektrycznym. W związku z przejściem docenta Z. Ratajewicza na emeryturę, Katedrą Elektrochemii do 1999 roku kieruje dr hab. Marek Kosmulski, prof. PL, który przeniósł się do Politechniki Lubelskiej z Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN w Krakowie.

Pracownicy Katedry Elektrochemii

Katedra Elektrochemii zatrudnia 7 pracowników, w tym: 1 profesora (M. Kosmulski), 2 doktorów (K. Marczevska-Boczkowska, Cz. Saneluta), 2 magistrów (L. Mierzwa, J. Kolasa-Puch) oraz 2 pracowników technicznych (E. Mączka, T. Chlebek).

Pracownicy Katedry prowadzą wykłady, seminaria i ćwiczenia laboratoryjne z elektrochemii i elektrotechnologii dla studentów Wydziału Elektrotechniki i Informatyki, z chemii i z powłok ochronnych dla studentów Wydziału

Mechanicznego oraz z chemii budowlanej dla studentów Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Są oni współautorami lub autorami kilku skryptów do wykładów i ćwiczeń. Pracownicy Katedry Elektrochemii od szeregu lat prowadzą badania w zakresie elektrochemii stosowanej. Najwięcej prac dotyczyło powłok galwanicznych dla potrzeb elektroniki. Były to prace nad warunkami miedziowania otworów w płytach na obwody drukowane oraz nad warunkami otrzymywania powłok stykowych i właściwościami tych powłok - głównie w celu zmniejszenia zużycia złota. Inną dziedziną zainteresowań Katedry są procesy anodowego roztwarzania metali dla otrzymania bardzo czystych soli i kompleksów tych metali.

Pracownicy Katedry, a szczególnie jej kierownik - prof. M. Kosmulski, wykazują dużą aktywność w publikowaniu wyników badań powstających we współpracy międzynarodowej w renomowanych czasopismach o światowym zasięgu.

KATEDRA MATEMATYKI

Pracownia Matematyczna, Zakład Matematyki a następnie Katedra Matematyki istniały w Politechnice od chwili jej powstania jako jedna jednostka organizacyjna obsługująca wszystkie wydziały i kierunki studiów.

W Katedrze prowadzone są badania naukowe w zakresie teorii półgrup operatorów liniowych i jej zastosowań do procesów Markowa oraz probabilistyki i statystyki matematycznej.

Pracownicy Katedry Matematyki prowadzą zajęcia wyłącznie na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki na wszystkich rodzajach i kierunkach studiów, w tym również na studiach doktoranckich.

Obecnie w Katedrze Matematyki pracuje 9 osób: 3 adiunktów (dr hab. A. Bobrowski, dr Z. Łagodowski, dr M. Murat), 1 asystent (mgr I. Malinowska), 4 starszych wykładowców (dr B. Kowal, dr B. Świtoniak, dr inż. K. Posielski, dr B. Wójtowicz) oraz pracownik inżynierji technicznej (mgr A. Turska).

Pracownicy Katedry Matematyki: B. Wójtowicz, Z. Łagodowski, B. Świtoniak, M. Murat, B. Kowal, I. Mailnowska, A. Turska, A. Bobrowski, J. Kisyński, K. Posielski

HISTORIA KATEDRY MATEMATYKI

Katedra Matematyki w latach 1964-84

Wydział Elektryczny Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej powstał w roku 1964. W jego skład weszła między innymi Pracownia Matematyki zorganizowana przez mgr Stanisława Dobrzyckiego, który pracował na WSIInż. od początku istnienia tej Uczelni. Zatrudniono wtedy kilka osób, między innymi mgr Bogumiłę Gutt, mgr Janinę Burdzy, mgr Zdzisława Grodzkiego, dr Barbarę Piłat. Uczelnia prowadziła studia wieczorowe i zaoczne na trzech Wydziałach: Mechanicznym, Budowlanym i Elektrycznym. Zajęcia z matematyki prowadzili na całej Uczelni pracownicy z Pracowni Matematyki WSIInż. oraz zatrudnieni na godzinach zleconych matematycy, między innymi prof. A. Bielecki, prof. Z. Lewandowski, prof. W. Oktaba.

W roku 1965 przekształcono Wieczorową Szkołę Inżynierską w Wyższą Szkołę Inżynierską i uruchomiono na wszystkich Wydziałach studia dzienne. Ilość studentów, a co za tym idzie zajęć dydaktycznych na Uczelni znacznie się zwiększyła. Wtedy też zatrudniono nowych matematyków. Pracownia Matematyki została przekształcona w 1966 roku w Zespół Matematyki i wówczas kierownictwo Zespołu powierzono dr Barbarze Piłatowej. Skład osobowy Zespołu Matematyki w roku 1966 był następujący: dr Barbara Piłat (kierownik Zespołu w latach 1966-71), prof. mgr Stanisław Dobrzycki, mgr Janina Burdzy, mgr Zdzisław Grodzki, mgr Franciszek Jabłoński (kierownik Zespołu w latach 1971-73), mgr Stanisław Kuś, mgr Franciszek Kudelski, mgr Witold Tym, mgr Edward Zmysłowski, mgr Piotr Żukowski.

Pracownicy Zespołu Matematyki prowadzili zajęcia dydaktyczne na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych na wszystkich Wydziałach WSIInż., pisali skrypty, przewodniki metodyczne dla studentów studiów zaocznych. Piastowali też w Uczelni stanowiska kierownicze, byli członkami Senatu. Większość matematyków pracowała w Oddziale Lubelskim Polskiego Towarzystwa Matematycznego oraz Lubelskiego Towarzystwa Naukowego. W lipcu 1968 Barbara Piłat jako jedyny pracownik Zespołu Matematyki ze stopniem doktora otrzymała nominację na etat docenta. W roku 1968 została zatrudniona mgr Maria Bojarska, która zorganizowała na Wydziale Elektrycznym, w ramach Zespołu Matematyki Laboratorium maszyn liczących. Studenci początkowo pracowali na maszynach analogowych, a później na maszynie cyfrowej Odra 1013. Zatrudniono tu mgr Lucynę Korbel, mgr Elżbietę Dudak, mgr Teresę Guziak, mgr Sławomira Janickiego oraz doc. dr S. Ząbka na części etatu. Był to początek Ośrodka Obliczeniowego na WSIInż.

W kolejnych latach Zespół Matematyki wraz z reorganizowaną Uczelnią przechodził kolejne zmiany. Przemianowany na Grupę Przedmiotową Matematyki

Stosowanej a następnie na Zakład Matematyki Stosowanej stanowił jednostkę Międzywydziałowego Instytutu Organizacji i Zarządzania. Zatrudniano nowych pracowników: mgr Leopolda Koczana, mgr Józefa Pitucha, mgr Marię Wesołowską, mgr Sabinę Waniurską, doc. dr Krzysztofa Wiercholskiego, dr Józefa Zderkiewicza, mgr Barbarę Kowal, mgr Barbarę Świtoniak, mgr Annę Kuczmazewską, mgr Ewę Janik, mgr Joannę Burek, mgr Janusza Szustera, mgr Jerzego Żurawieckiego, mgr Bogdana Wójtowicza. Zakładem liczącym ponad 30 osób w okresie od 1973 do 1977 roku kierował dr Stanisław Kuś.

Gdy w 1977 roku Uczelnia uzyskała status Politechniki Lubelskiej Zakład Matematyki Stosowanej przeniesiony został do utworzonego w tym czasie Międzywydziałowego Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii w którego strukturze pozostawał do roku 1984, kiedy to ponownie włączono go do Wydziału Elektrycznego. W okresie tym Zakładem kierował dr Franciszek Jabłoński.

W 1985 roku w Politechnice Lubelskiej zatrudniony został wybitny matematyk prof. zw. dr hab. Jan Kisiński, który objął kierownictwo Zakładu Matematyki Stosowanej na Wydziale Elektrycznym.

Katedra Matematyki w latach 1985-2003

Zatrudnienie w 1985 roku w Politechnice Lubelskiej prof. zw. dr hab. Jana Kisińskiego pozwoliło na przekształcenie liczącego ponad 30 pracowników Zakładu Matematyki Stosowanej w Katedrę Matematyki, pod kierunkiem Profesora. Skład osobowy Katedry ulegał powolnym zmianom: powiększał się o młodych naukowców, równocześnie, najstarsi pracownicy osiąkali wiek emerytalny, inni odchodzili z Uczelni (dr J. Burdzy, doc. dr F. Jabłoński, dr S. Kuś, dr J. Zderkiewicz, doc. dr K. Wiercholski).

W 1988 roku Katedrę przeniesiono do Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki. W trzy lata później, z Katedry Matematyki wyodrębniła się nowa katedra - Matematyki Stosowanej pod kierownictwem profesora Zdzisława Grodzkiego. Zatrudnieni w niej zostali: mgr J. Burek, mgr L. Gruszecki, dr E. Janik, mgr A. Kuczmazewska, mgr M. Lesiak, mgr T. Stachyra, dr J. Szuster, dr J. Żurawiecki oraz mgr P. Właż.

Katedra Matematyki profesora J. Kisińskiego, licząca w początkowym okresie 20 osób, prowadziła zajęcia na wszystkich Wydziałach Politechniki. Wkrótce w Katedrze zatrudniono nowych, młodych pracowników: początkowo, w latach 1988-1991 - dwoje asystentów: mgr A. Bobrowskiego i mgr M. Murat oraz adiunkta, dr Z. Łagodowskiego, później mgr P. Zaprawę i mgr D. Barana.

W październiku 1993 roku siedmiu pracowników Katedry (dr hab. L. Koczan, mgr F. Kudelski, dr M. Szapiel, dr A. Szynal, mgr S. Waniurska, mgr M. Wesołowska oraz mgr P. Zaprawa i mgr P. Żukowski) przeszło na Wydział

Mechaniczny do nowopowstałej Katedry Zastosowań Matematyki, którą powierzono po uzyskanej habilitacji, dr hab. L. Koczanowi, prof. PL. W lutym 1994 dokonał się kolejny podział Katedry Matematyki. Do utworzonej na Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Katedry Matematyki i Geometrii Inżynierskiej kierowanej przez dr hab. Waldemara Cieślaka, prof. PL odeszło czterech pracowników (mgr D. Baran, dr S. Janicki, dr J. Pituch i dr E. Zmysłowski), równocześnie Katedrę Matematyki z Wydziału ZiPT przeniesiono na Wydział Elektryczny. Tak więc w drodze trwających od 1991 do 1994 roku przekształceń powstały cztery katedry matematyczne na każdym Wydziale Uczelni, kierowane przez samodzielnych pracowników nauki.

W kolejnych latach działalności Katedry na emeryturę odeszli: po 32 latach pracy w Uczelni doc. dr Barbara Piłat i po 34 latach mgr Witold Tym.

Profesor Jan Kisiński kierował Katedrą Matematyki przez 18 lat, do 30 września 2003 roku. Po osiągnięciu przez Profesora wieku emerytalnego obowiązki kierownika Katedry powierzono dr hab. Adamowi Bobrowskiemu, a od 15 lutego 2004 roku dr Małgorzacie Murat (w związku z oddelegowaniem A. Bobrowskiego na okresowe stanowisko badawcze w IMPAN).

DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWA

W latach 1964-84

Matematycy zatrudnieni w WSInż. prowadzili intensywne badania naukowe biorąc udział w seminariach prowadzonych przez wybitnych specjalistów na zaprzyjaźnionych Uczelniach Lublina: UMCS i AR oraz w Instytucie Matematycznym PAN w Warszawie.

Najogólniej tematykę badań naukowych pracowników Zakładu Matematyki do roku 1985 można przedstawić następująco:

1. Funkcje analityczne (6 doktoratów: F. Jabłoński, L. Koczan, J. Pituch, M. Szapiel, A. Szynal, B. Świtoniak), habilitacja: L. Koczan (1993 r.)
2. Zastosowania matematyki w technice (2 doktoraty: E. Dudak, S. Kuś)
3. Probabilistyka i statystyka (6 doktoratów: J. Burdzy, B. Kowal, S. Janicki, E. Zmysłowski, E. Janik, A. Kuczaszewska)
4. Logika i podstawy informatyki (4 doktoraty: Z. Grodzki, J. Szuster, J. Żurawiecki, M. Łatko), habilitacja: Z. Grodzki - treścią zapoczątkowanych przez Z. Grodzkiego w tym dziale oryginalnych badań są systemy iteracyjne ze sterowaniem, które mają wielokierunkowe zastosowanie techniczne w przesyłaniu informacji, teorii kodów i szyfrów.
5. Historia Matematyki (doktorat: S. Dobrzycki) - doktorat uzyskał Stanisław Dobrzycki z historii matematyki w 1973 roku na podstawie rozprawy: pt. „Wydział Matematyczno - Fizyczny Szkoły Głównej Warszawskiej” Był on

najwybitniejszym w Polsce specjalistą w zakresie historii matematyki; bibliografia jego obejmuje 43 pozycje prac oryginalnych i tyleż tłumaczeń. Zainteresował dziejami matematyki współpracowników, między innymi badaniami w tej dziedzinie zajmuje się Barbara Piłat, która opublikowała 5 publikacji z tej tematyki.

Pracownicy Zakładu Matematyki publikowali wyniki swoich badań w wielu czasopismach krajowych i zagranicznych. Do roku 1972 wydawano w WSiInż. w Lublinie Uczelniane Zeszyty Naukowe, wśród nich jeden poświęcony matematyce, gdzie drukowano artykuły pracujących na Uczelni matematyków. Zorganizowano Międzynarodowe Sympozjum pod nazwą „Konferencja Młodych Pracowników Zakładu Matematyki”, któremu został poświęcony Specjalny Zeszyt Naukowy zawierający wykaz prac do 1972 roku oraz kilkanaście oryginalnych artykułów naukowych.

Pracownicy Zakładu Matematyki brali czynny udział w konferencjach naukowych katedr Wydziału Elektrycznego. Uczestniczyli też w licznych krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych z zakresu matematyki i nauk technicznych.

Szczególnie dużo matematyków pracujących na Uczelni brało czynny udział w Międzynarodowych Konferencjach Zastosowań Matematyki organizowanych każdego roku przez Instytut Matematyczny PAN oraz Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W wielu wydanych tomach materiałów konferencyjnych (dotychczas ukazało się ich 40) znajdują się komunikaty przedstawiające ich oryginalne osiągnięcia. Podobnie licznie są reprezentowani matematycy z PL na Międzynarodowych Konferencjach z Funkcji Analitycznych oraz Statystyki i Historii Matematyki.

W latach 1985-2003

Po objęciu kierownictwa przez profesora J. Kisińskiego problematyka badawcza została rozszerzona o analizę funkcjonalną i procesy stochastyczne. Główne kierunki badań dotyczyły wówczas procesów Markowa, problemów mierzalności procesów stochastycznych, teorii przestrzeni Skorochoda oraz konstrukcji pólgrup przejścia generowanych przez pewne operatory całkowo-różniczkowe.

Spośród młodych matematyków nową problematykę podjął uczeń Profesora dr hab. Adam Bobrowski, który doktoryzował się w 1994 roku pod promotorstwem prof. dr hab. J. Kisińskiego w Instytucie Matematycznym PAN. W latach 1997-2002 pracował w University of Texas, Rice University, University of Houston w USA. Po powrocie do pracy w Politechnice dr A. Bobrowski habilitował się w 2003 roku w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Śląskiego. Jest on cenionym matematykiem klasy międzynarodowej o dużym dorobku naukowym. Interesuje

się głównie zastosowaniami matematyki w genetyce populacyjnej, a w szczególności modelami dryfu genetycznego.

Intensywną działalność w zakresie probabilistyki i statystyki podjęła dr Małgorzata Murat, która doktoryzowała się w 1999 roku pod promotorstwem prof. dr hab. D. Szynala z UMCS. W jej dorobku naukowym znajduje się wiele dotyczących charakterystyk i estymacji parametrów różnych typów rozkładów dyskretnych, ze zniekształceniem oraz rozkładów zdeformowanych.

Aktualne kierunki badań naukowych

Główne kierunki prowadzonych badań naukowych w Katedrze Matematyki:

1. Analiza funkcjonalna i procesy stochastyczne oraz ich zastosowania w modelach biologii matematycznej i genetyce.
2. Twierdzenia graniczne rachunku prawdopodobieństwa, prawa wielkich liczb.
3. Estymacja parametrów rozkładów prawdopodobieństwa w oparciu o k -te dolne i górne wartości rekordowe oraz uogólnione statystyki porządkowe.
4. Bayesowska predykcja przyszłych rekordów w przypadku próby pochodzącej z rozkładu Gumbela.
5. Metody opisywania zjawisk losowych za pomocą rozkładów dyskretnych ze zniekształceniem oraz rozkładów dyskretnych zdeformowanych. Wyznaczanie charakterystyk takich rozkładów oraz estymacja ich parametrów.
6. Równania różniczkowe młodych równania różniczkowe całkowe Volterry młodych nieskończonym opóźnieniem.

Dla młodych pracowników zainteresowanych rachunkiem prawdopodobieństwa i jego zastosowaniami, raz w tygodniu odbywa się w Katedrze seminarium naukowe poświęcone tej problematyce. Uczestniczą w nim także pracownicy z Katedry Matematyki Stosowanej i Katedry Informatyki z Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki. Ostatnio jego uczestnicy studiują książkę D. Williamsa, *Probability with Martingales*.

DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA

Pracownicy Katedry prowadzą zajęcia dydaktyczne na studiach magisterskich i inżynierskich w systemie studiów dziennych i zaocznych na wszystkich kierunkach Wydziału Elektrotechniki i Informatyki. Na kierunku *Informatyka* realizowane są według standardów nauczania następujące przedmioty:

- logika i teoria mnogości
- analiza
- algebra liniowa i geometria analityczna
- matematyka dyskretna

- metody probabilistyczne

Na kierunku *Elektrotechnika* w ramach przedmiotu matematyka studenci zapoznają się z następującymi działami: logika i teoria mnogości, analiza matematyczna, algebra liniowa, geometria analityczna, analiza zespolona, równania różniczkowe, rachunek prawdopodobieństwa, statystyka matematyczna.

KONFERENCJE NAUKOWE

W ostatnim 10-leciu pracownicy Katedry Matematyki wygłaszali referaty na wielu konferencjach międzynarodowych, m.in.:

- 6th, 7th, 10th International Symposium on Classical Analysis, Kazimierz nad Wisłą w latach: 1991, 1993, 1999, referaty: prof. dr hab. J. Kisiński, dr A. Bobrowski,
- The Workshop on the Skorokhod Problem, Będlewo, 2001, referat: prof. dr hab. J. Kisiński,
- International Conference on Functional Analysis, Kijów, (Ukraina) 2001, referat: prof. dr hab. J. Kisiński,
- 3rd WSEAS International Conference on Mathematics, Międzyzdroje, 2002, referat: prof. dr hab. J. Kisiński,
- The Conference on Topological Algebras, their Applications and Related Topics, Będlewo 2002, referat: prof. dr hab. J. Kisiński
- XX International Seminar on Stability Problems for Stochastic Models, Nałęczów 1999, referat: dr M. Murat
- International Conference on Statistical Inference, Łagów, 1998, referat: dr M. Murat,
- European Young Statisticians Meeting Marly-Le-Roy (Francja) 1999, referat: dr M. Murat
- International Conference on Mathematical Statistics, Szklarska Poręba 2000, referat: dr M. Murat,
- Asimptotichni ta jakisni metodi teorii diferencjalnych rownan. Użgorod (Ukraina) 1998, referat: dr B. Wójtowicz.
- Characterizations and Bounds for Ordered Statistical Data, Warszawa, 2003, referat: mgr I. Malinowska

Wielokrotnie uczestniczyli w Ogólnopolskiej Konferencji Zastosowań Matematyki oraz licznych krajowych konferencjach takich jak: Statystyka Matematyczna, Konferencja z Probabilistyki. Przedstawiane na tych konferencjach oryginalne wyniki uzyskane przez pracowników Katedry znajdują się w wielu tomach materiałów konferencyjnych.

Profesorowie i Docenci Wydziału

DOC. MGR INŻ. MIECZYSLAW ROMUALD KRZYWICKI

Mieczysław Romuald Krzywicki urodził się 19.02.1903 roku w Smoleńsku (Rosja), gdzie ukończył szkołę podstawową i średnią (w 1929 r.) Studia na Wydziale Elektrycznym ukończył już w Warszawie w Politechnice Warszawskiej (w roku 1937) uzyskując tytuł magistra-inżyniera elektryka. Pochodził z rodziny inteligentkiej - ojca Stanisława i matki Melanii, z domu Zalewskiej.

Po ukończeniu studiów został skierowany do pracy w Państwowej Wytwórni Uzbrojenia - początkowo w Warszawie a następnie w Urzędowie, gdzie był zatrudniony do wybuchu II wojny światowej (1.01.1938-1.09.1939). W tym czasie nabył doświadczenie zawodowe - w zakresie budowy i eksploatacji elektrowni, sieci energetycznych oraz maszyn i różnorodnych urządzeń elektrycznych - które to mógł wykorzystać dopiero po wojnie. W czasie okupacji podejmował się różnych prac; najdłużej pracował jako robotnik i księgowy w Krasnostawskim Tartaku.

Po wyzwoleniu, z dużym zaangażowaniem pracował na rzecz reaktywowania i rozwijania średniego szkolnictwa zawodowego - zarówno w regionie, jak i w kraju. Pracując zawodowo jako nauczyciel i dyrektor Szkoły im. Syroczyńskiego w Lublinie a następnie dyrektor Okręgowego Ośrodka Kształcenia Kadr Pedagogicznych, był równocześnie członkiem i kierownikiem wielu zespołów i komisji Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego ds. programowania i profilowania kształcenia zawodowego. Od 1945 roku intensywnie działał także w: Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszeniu Elektryków Polskich oraz Radach Naukowych przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Lublinie i w Towarzystwie Wiedzy Powszechnej. W tych latach opracował: około 30 programów nauczania, profile kształcenia dla pięciu specjalności technicznych w zawodowych szkołach średnich, dziesiątki recenzji programów nauczania oraz podręczników dla szkolnictwa zawodowego i skryptów dla szkół wyższych. Mając na uwadze ogromny niedobór podręczników, przygotował i wydał pierwszy w kraju - bardzo ceniony - podręcznik z zakresu maszyn elektrycznych (w roku 1948). Opracowanie to ukazało się w 10-ciu wersjach z przeznaczeniem dla różnych kierunków studiów oraz różnych poziomów kształcenia. Pięciokrotnie wznawiano wydawnictwo poradnika dla elektryków, którego M. R. Krzywicki był głównym autorem; podobnym zainteresowaniem cieszył się poradnik do maszyn elektrycznych oraz poradniki metodyczne. Łącznie nakład Jego książek z zakresu inżynierii elektrycznej wyniósł około 160.000 egzemplarzy.

Od roku 1950 uczestniczył bardzo aktywnie we wszystkich przedsięwzięciach, zmierzających do utworzenia w Lublinie wyższej szkoły technicznej. Kierował Komitetem Organizacyjnym który wspólnie z Biurem Regionalnym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w Lublinie opracował merytoryczne i ekonomiczne uzasadnienie konieczności powołania takiej szkoły. W roku 1955 podjął - na części etatu - wykłady w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej z zakresu elektrotechniki i maszyn elektrycznych, latem 1964 przenosi się całkowicie do pracy w WSIInż., a od października tegoż roku obejmuje funkcję dziekana Wydziału Elektrycznego na okres około 10 lat. W roku 1965 Wieczorowa Szkoła Inżynierska została przekształcona w Wyższą Szkołę Inżynierską z prawem kształcenia: w formie studiów dziennych, wieczorowych i zaocznych. Dzięki wyjątkowej determinacji i zaangażowaniu M. R. Krzywickiego na terenach przewidzianych pod zabudowę dla potrzeb "przyszłej Politechniki Lubelskiej" część laboratoryjną gmachu Wydziału Elektrycznego przekazano w użytkowanie w listopadzie 1967, zaś część z salami audytoryjnymi - rok później (pomimo, że tereny te formalnie zostały przekazane dopiero w 1972 roku).

Po uzyskaniu dość dobrych warunków lokalowych, Wydział kierowany przez M. R. Krzywickiego rozwijał się bardzo dynamicznie. Do pracy w Wydziale zachęcono całą grupę docentów i adiunktów z Politechniki Łódzkiej, zorganizowano również przy Wydziale Zaoczne Studium Doktoranckie Politechniki Warszawskiej; jego kierownikiem organizacyjnym był dziekan M. R. Krzywicki, zaś opiekunem naukowym - prof. Z. Grunwald). M. R. Krzywicki w całym okresie pracy zawodowej, tj. do 1973 r. poświęcił się bez reszty tworzeniu struktur organizacyjnych Wydziału, zaplecza laboratoryjnego, naukowego i dydaktycznego oraz doskonaleniu kształcenia. Inicjował powołanie uczelnianych struktur NOT i SEP, organizacji społecznych i politycznych. W roku 1968 uzyskał mianowanie na stanowisko docenta etatowego w Wydziale Elektrycznym WSIInż.

W pamięci swoich uczniów, studentów i współpracowników pozostanie na zawsze jako człowiek mądry, serdeczny, skromny ale w działaniach zdecydowany i skuteczny. Jego zasługi dla reaktywowania i rozwoju szkolnictwa zawodowego oraz krzewienia wiedzy technicznej zyskały mu duże i szerokie uznanie i szacunek.

Jego pasją od wczesnych lat młodości była problematyka entomologiczna, a ściślej - entomograficzna. W latach 1963-1968 opracował i wydał drukiem 6 prac zwartych - opublikowanych przez PWN oraz w "Annales Zoologici" - Instytutu Zoologii PAN. Ich łączna objętość przekroczyła 40 arkuszy wydawniczych i miały one charakter głównie kluczy taksonomicznych do oznaczania owadów Polski.

DOC. MGR INŻ. LEONID KACEJKO

Docent mgr inż. Leonid Kacejko urodził się 26.10.1913 r. w Warszawie. Po zdaniu matury w 1932 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, którego dziekanem był wybitny polski elektryk profesor Mieczysław Pożaryski. W tym samym mniej więcej czasie studiowali tam również późniejsi znani profesorowie: Stefan Seidel, Tadeusz Stepniewski, Kazimierz Auleytner, Zbigniew Jasicki, Mieczysław Piotrowski.

W poszukiwaniu pracy, trafił w 1937 r. do Lublina, gdzie podjął pracę w Lubzelu - Lubelskim Międzykomunalnym Związku Elektryfikacyjnym. Po wybuchu II-giej wojny światowej, przedsiębiorstwo to, które znalazło się pod niemieckim kierownictwem., było często azylem dla osób zagrożonych ze strony okupanta, gdyż praca w energetyce dawała tzw. mocne papiery i możliwość przeżycia.

Po wyzwoleniu Lublina kontynuował pracę w energetyce, w przedsiębiorstwie ZEOL (Zakłady Energetyczne Okręgu Lubelskiego) na stanowisku dyrektora technicznego. Karierę przemysłową Leonida Kacejko przerwało aresztowanie w 1947 r., osadzenie na lubelskim Zamku wraz z oskarżeniem o sabotaż wniesionym przez Urząd Bezpieczeństwa w związku z pożarem w warsztatach ZEOL-u.

Po opuszczeniu więzienia na Zamku w 1949 r. rozpoczął kolejny etap kariery zawodowej związany ze szkolnictwem. Był nauczycielem w Państwowym Liceum Elektrycznym, które przekształciło w Zespół Szkół Energetycznych w Lublinie. Pracował także w Ośrodku Kształcenia Kadr Szkolnictwa Zawodowego lubelskiego kuratorium oraz kierował Centralną Sekcją Elektryczną Ośrodków Metodycznych przy Ministerstwie Oświaty. Równocześnie rozpoczął działalność autorską związaną z opracowywaniem podręczników i poradników z dziedziny elektrotechniki. Zajęcie to okazało się największą pasją Jego życia kontynuowaną przez prawie 50 lat. Z uwagi na liczne wznowienia, nowe wydania i upływ czasu trudno obecnie precyzyjnie odtworzyć bibliografię tych prac wydanych łącznie w nakładzie blisko 600 tys. egzemplarzy. Najistotniejsze pozycje to: „*Sieci Elektryczne Wysokiego Napięcia*”, wyd. PWT, 3 wydania w latach 1952-1955, „*Urządzenia Elektryczne*”, wyd. PWSZ, 8 wydań w latach 1955-67, „*Elektroenergetyczne Linie Napowietrzne*”, współautor prof. T. Kahl, wyd. PWT, 1961, „*Aparaty Elektryczne*”, wyd. WSiP, 1971. Wymienić należy także szczególnie dobrze znaną wielu tysiącom uczniów techników elektrycznych „*Pracownię Elektrotechniczną*” wydawaną 7 razy w latach 1957-1967, zwaną powszechnie z powodu koloru okładki „*żółtą pracownią Kacejki*”.

Na początku lat sześćdziesiątych Leonid Kacejko dołączył do grupy entuzjastów, którzy pod wodzą docenta Stanisława Podkowy podejmowali niełatwe wysiłki związane z funkcjonowaniem i rozwojem w Lublinie Wyższej (uprzednio Wieczorowej) Szkoły Inżynierskiej. Doprowadziło to do powołania Wydziału Elektrycznego (w 1964 r.), którego został wykładowcą, a następnie (w 1968 r.) docentem. Kierował także Zespołem Elektrotechniki Przemysłowej, studium wieczorowym, a w latach 1968-73 pełnił funkcje prodziekana. Był współorganizatorem laboratoriów, podejmował współpracę z przemysłem, głównie w zakresie racjonalizacji zużycia energii elektrycznej i bezpieczeństwa jej użytkowania. Po reorganizacji uczelni przeprowadzonej w latach 1973/74 kontynuował prace wydawnicze nad skryptami finalizującymi wieloletnie wysiłki związane z powstaniem pod Jego kierownictwem laboratoriów: Urządzeń Rozdzielczych, Zabezpieczeń Elektroenergetycznych i Techniki Wysokich Napięć. Ostatni okres jego pełnoetatowej pracy na Politechnice Lubelskiej to kierowanie Zakładem Elektroenergetyki.

Po przejściu na emeryturę w 1979 r. docent Leonid Kacejko nie ograniczył aktywności zawodowej. Podejmował zatrudnienie na część etatu i godziny zlecane. Skoncentrował się na pracy z dyplomantami, których łączna liczba przekroczyła 150, a ostatnia promocja miała miejsce 2 dni przed Jego śmiercią. Rozpoczął także cykl prac badawczych związanych z potrzebami energetycznymi rolnictwa i kierunkami modernizacji sieci elektrycznych na wsi.

Na początku lat dziewięćdziesiątych znów powrócił do aktywnej działalności wydawniczej. Przystąpił do prac nad całkowicie nową „*Pracownią Elektrotechniczną*”, która wydana w 1993 była wykorzystywanym przez kilka lat podręcznikiem dla techników elektrycznych. Równolegle, wraz z grupą doświadczonych inżynierów, swoich dawnych uczniów i współpracowników opracował i wydał w Wydawnictwach Szkolnych i Pedagogicznych, w 1994 r. „*Poradnik Elektryka*” stanowiący kompendium współczesnej wiedzy elektrotechnicznej na poziomie zawodowym i bardzo pomocnej w praktyce inżynierskiej.

Licznie przybyłe grono uczniów, byłych i obecnych studentów, kolegów oraz współpracowników pożegnało na zawsze docenta Leonida Kacejko 16 października 1996 na cmentarzu przy ulicy Lipowej w Lublinie. Wraz z Jego śmiercią ze środowiska elektryków ubył postać nosząca w sobie niepowtarzalne cechy przedwojennego inżyniera praktyka, życzliwego uczniom nauczyciela - autora podręczników, człowieka, dla którego praca była zawsze antidotum na wszelkie przeciwności losu.

PROF. MGR INŻ. ZDZISŁAW GRUNWALD

Profesor Zdzisław Grunwald urodził się w 1912 roku. Studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej ukończył w 1937 roku. Swoje pierwsze doświadczenia zawodowe zdobywał w jednym z najbardziej znanych przed wojną zakładów: w Fabryce Aparatów Elektrycznych K. SZPOTAŃSKI i S-ka. Pracował tam aż do wybuchu Powstania Warszawskiego. Specjalizował się wówczas w opracowywaniu kompletnej aparatury do napędów dźwigowych. Uzyskał wtedy wysokie kwalifikacje i był cenionym projektantem układów tworzonych z urządzeń produkowanych przez fabrykę, w której pracował. Po zakończeniu wojny pracował w Zakładach Urządzeń Dźwigowych w Warszawie. Pod koniec lat czterdziestych awansował na stanowiska kierownicze, co zbliżyło Go do problemów organizacji i zarządzania w przemyśle.

Od 1950 roku pracował na Politechnice Warszawskiej. Pełnił tam różne funkcje będąc od 1964 r. kierownikiem Katedry Napędów Elektrycznych, a następnie po reorganizacji struktury Wydziału, kierownikiem Zakładu Elementów Automatyki i Automatyki Napędów, wchodzącego w skład Instytutu Sterowania i Elektroniki Przemysłowej. Był prodziekanem oraz pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji w komisjach senackich i wydziałowych.

Angażował się bardzo w prace nad powołaniem Wydziału Elektrycznego w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie. Od 1964 r. był pełnomocnikiem Dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej ds. łączności z Wyższą Szkołą Inżynierską w Lublinie. Przez kilkanaście lat zatrudniony był również w WSInż. w Lublinie a później w Politechnice Lubelskiej.

Jego wykłady z Automatyki Napędu Elektrycznego pamięta wiele pokoleń obecnych inżynierów elektryków. Napisane przez Niego podręczniki, w tym pierwszy to oryginalna książka „Wyposażenie elektryczne dźwignic” wydana w 1952 r. Utorowała ona rozwój tego typu napędów w Polsce. Dalsze liczne prace profesora Z. Grunwalda stanowiły ważny wkład w rozwój napędu elektrycznego. Pod Jego kierunkiem prowadzono liczne prace badawcze dla przemysłu z zakresu sterowania i regulacji układów napędowych. Będąc już na emeryturze, wraz z zespołem swoich wychowanków, pracowników Zakładu Elementów Automatyki i Automatyki Napędów Politechniki Warszawskiej wydał w 1987 r. książkę „Napęd Elektryczny”, która do chwili obecnej wchodzi w skład podstawowej bibliografii z tej dziedziny.

Profesor Z. Grunwald był członkiem Komitetu Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk. Aktywnie uczestniczył w pracach Stowarzyszenia Elektryków

Polskich, szczególnie Komitetu Energoelektroniki SEP. Był wybitnym specjalistą z zakresu napędu i automatyki napędu elektrycznego. Przez wiele lat należał do Rady Programowej Przeglądu Elektrotechnicznego.

Na szczególne podkreślenie zasługuje wielki patriotyzm Profesora Z. Grunwalda. Po powrocie z kampanii wrześniowej zaangażował się bez reszty w działalność konspiracyjną. W Powstaniu Warszawskim walczył jako ppor. „Zych” na pierwszej linii frontu na Żoliborzu w II Obwodzie AK płk „Żywiciela”. Ranny - nie ustawał jednak w inicjowaniu walki aż do chwili kapitulacji Żoliborza. Lekcją patriotyzmu mogły być Jego wspomnienia z tamtych lat.

Charakteryzując sylwetkę profesora Zdzisława Grunwalda nie sposób wspomnieć o Jego pełnym uroku i skromności usposobieniu. O niewielu ludziach tak serdecznie ktoś napisze, jak napisał o Nim prof. B. Walentynowicz [1]: „O Nim to właśnie można powiedzieć, że gdy zadzwoni do Niego w środku nocy ktoś, kogo zalicza do swoich przyjaciół i powie: *przyjdź zaraz*, to nie spyta dlaczego i po co. Przyjdzie. Zaraz.

[1] Przegląd Elektrotechniczny 1982, nr 8-9 s.239, oraz 1996 nr 8, s.214-215

PROF. DR HAB. INŻ. TADEUSZ JANOWSKI

Ur.: Bogumiłów; dyscyplina: elektrotechnika; kierunki i specjalności: zastosowania nadprzewodników, układy zasilania reaktorów plazmowych, magnetyczne mnożniki częstotliwości; miejsce pracy i stanowisko: Politechnika Lubelska, 20-618 Lublin, ul. Nadbystrzycka 38A - profesor zwyczajny, zastępca dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii; Instytut Elektrotechniki, 04-703 Warszawa, ul. Pożaryskiego 28; studia, stopnie i tytuły naukowe: studia - Politechnika Łódzka 1961; dr - Politechnika Łódzka 1968; docent - 1972; dr hab. - 1991; prof. (tytuł) - 1994; prof. (stanowisko) - 1991; prof. zw. (stanowisko) 1995; publikacje - 300, w tym książek - 7; patenty - 22; wypromowanych doktorów - 11; stanowiska: kierownik Zakładu, Katedry Podstaw Elektrotechniki 1968-1999; dyrektor Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii 1999-2003; dziekan Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej 1973-75 i 1982-87, prorektor Politechniki Lubelskiej ds. Nauki 1975-81 i 1996-99, kierownik Pracowni Kriomagnesów Zakładu Badań Podstawowych Elektrotechniki w Instytucie Elektrotechniki w Warszawie od 1987; dyrektor Centrum Doskonałości Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce; wyróżnienia: 9 nagród Ministra Edukacji Narodowej, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski - 1979, Medal Komisji Edukacji Narodowej - 1976; przynależność do organizacji naukowych: Lubelskie Towarzystwo Naukowe sekretarz naukowy; Polska Unia Elektrotermii - członek; Institute of Electrical and Electronic Engineering (IEEE) - członek; Materials Research Society - członek; Polskie Towarzystwo Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej - członek od 1962, przewodniczący Lubelskiego Oddziału - od 2000 r.; Komitet Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk: Sekcja Elektrotechnologii i Sekcja Teorii Elektrotechniki - członek; Komisja Nauk Technicznych PAN O/Lublin przewodniczący Sekcji Elektrotechniki; inne istotne informacje: Naczelny Redaktor Wydawnictw Politechniki Lubelskiej w latach 1985-1990, inicjator i organizator międzynarodowej cyklicznej konferencji Electromagnetic Processes and Devices in Environment Protection (ELMECO) - od 1994, koordynator programu TEMPUS (3 projekty), inicjator i organizator corocznego krajowego seminarium Zastosowania Nadprzewodników.

PROF. DR HAB. INŻ. STANISŁAW GÓRA

Prof. Stanisław Góra urodził się w 1931 r. w Małym Tarpnie, w rodzinie inteligenckiej. Studia wyższe ukończył na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej w 1955 r. Będąc jeszcze studentem, rozpoczął pracę zawodową w Wojewódzkim Biurze Projektów w Gdańsku. Następnie pracował w Biurze Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt” w Warszawie. Łączył to zajęcie z pracą w Katedrze Elektroenergetyki Politechniki Gdańskiej. W 1959 r. uzyskał na tej uczelni stopień doktora nauk technicznych, a w 1965 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach - stopień doktora habilitowanego nauk technicznych.

W 1965 r. prof. Stanisław Góra podjął pracę na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej jako docent w Instytucie Elektroenergetyki. Pełnił tam funkcje Kierownika Zakładu Elektrowni i Gospodarki Energetycznej, Prodziekana Wydziału Elektrycznego i dwukrotnie Kierownika Stacjonarnego Studium Doktoranckiego z Elektroenergetyki. W 1973 r. został mianowany profesorem nadzwyczajnym w Politechnice Poznańskiej. Specjalizował się w problematyce naukowej dotyczącej: optymalizacji systemu elektroenergetycznego, pracy elektrowni w systemie, optymalizacji elektroenergetycznych układów zasilania w przemyśle, rachunku ekonomicznego oraz zastosowania komputerów w energetyce. Chcąc być blisko praktyki zawodowej, w latach 1972-1976 współpracował jako konsultant z Zakładami Energetycznymi Okręgu Zachodniego. W okresie pracy w Politechnice Poznańskiej zorganizował nowoczesny kierunek badań oraz stworzył zespół pracowników zajmujący się optymalizacją w energetyce z wykorzystaniem metod i technik komputerowych.

W 1975 r. prof. S. Góra rozpoczął pracę w Politechnice Lubelskiej, pełniąc funkcję Dyrektora Instytutu Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej na prawach Wydziału. Za jego kadencji Instytut uzyskał prawa doktoryzowania, a pierwszym wypromowanym przez Niego doktorem był Andrzej Urbaniak - obecny profesor Politechniki Poznańskiej. Jednocześnie prof. S. Góra był kierownikiem Zakładu Elektroenergetyki i późniejszej Katedry Elektroenergetyki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej. Po reorganizacji struktur wydziałowych w Politechnice Lubelskiej, do 1991 r. pełnił funkcję Kierownika Katedry Elektrowni i Gospodarki Energetycznej. Łącząc teorię z praktyką inżynierską, był konsultantem naukowym w Biurze Projektów i Studiów „Elektroprojekt” w Lublinie.

W latach 1981-1983 prof. S. Góra był zatrudniony na stanowisku profesora w Uniwersytecie Technicznym w Algierii, gdzie wypromował kilku dyplomantów.

W 1992 r. prof. S. Góra podjął pracę na Wydziale Elektrycznym Politechniki Szczecińskiej, pełniąc funkcję Dyrektora Instytutu Elektrotechniki i Kierownika Zakładu Elektroenergetyki.

Przykładając dużą wagę do kształcenia młodej kadry naukowej, prof. S. Góra wypromował jedenastu doktorów z krajowych i zagranicznych ośrodków naukowych.

Prof. S. Góra współpracował z Instytutem Energetyki w Warszawie i Instytutem Budownictwa Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie. Warto podkreślić, że uczestniczył On w tworzeniu koncepcji i w projektowaniu większości krajowych elektrowni wodnych.

Jest On autorem wielu książek, liczących się skryptów i artykułów naukowych. Jego troską było przekazywanie wiedzy i utrwalanie nowoczesnych koncepcji dydaktycznych. Szczególnie dużo uwagi poświęcił zagadnieniom optymalizacyjnym w elektroenergetyce, prezentując w swoich pracach nowatorstwo, bazujące na głębokiej znajomości metod matematycznych. Prace prof. S. Góry są szeroko znane w kraju i zagranicą.

Profesor współpracował z uczelniami zagranicznymi. Prowadził wykłady w Oddziale Elektroenergetycznym Systemów Imperial College w Londynie, w Katedrze Ekonomiki w Energetyce na Politechnice w Pradze, w Instytucie Energetycznym w Irkucku i w Moskwie, w Instytucie Politechnicznym w Leningradzie. W ramach pracy zawodowej uczestniczył w wielu konferencjach zagranicznych, zaś konferencje organizowane przez Niego w Polsce skupiały liczne grono uczonych z innych krajów. Jako bystry obserwator postępu technicznego na świecie, podejmował zawsze tematy najbardziej aktualne i sięgające w przyszłość.

Prof. S. Góra należał do wielu komitetów, towarzystw, komisji i rad. Uczestniczył w pracach Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Komisji Nauk Elektrycznych Oddziału Poznańskiego PAN, Komitetu Energetyki, Komitetu Problemów Energetyki i Komitetu Elektrotechniki PAN, Rady Naukowo-Ekonomicznej przy Ministrze Energetyki i Energii Atomowej, Zespołu ds. Współpracy z IASA, Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Rady Programowej czasopisma „Rynek Energii”. Był jednym z najlepszych recenzentów naukowych, o niezwyklej zdolności do syntezy i szerokiego widzenia problemów, które Mu przedstawiano do oceny.

Jako przełożony prof. S. Góra był bardzo wymagający zarówno w stosunku do swoich podwładnych, jak też wobec siebie. Zawsze dążył do rozwoju naukowego zespołów, którymi kierował, rozumiejąc jednak codzienne problemy

współpracowników. Kładł duży nacisk na szeroko realizowaną współpracę z przemysłem i ośrodkami naukowymi.

Prof. S. Góra był wielokrotnie wyróżniany nagrodami Rektorów Politechniki Gdańskiej, Poznańskiej, Lubelskiej i Szczecińskiej oraz nagrodami Ministra. Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski, medalem 40-lecia PRL, medalem za zasługi dla Politechniki Poznańskiej i Lubelskiej, otrzymał odznakę honorową za zasługi dla rozwoju województw poznańskiego oraz lubelskiego, jak też złotą odznaką SEP.

Zmarł 28 marca 1996 r. w Szczecinie. Został pochowany na cmentarzu w Baranowie n/Wieprzem.

Opracował: dr hab. H. Kaproń

PROF. WŁADYSŁAW LECH

Prof. Władysław Lech urodził się 18.01.1915 r. W miejscowości Rudka, powiat Mazowiecki. Studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w latach 1945 - 1949 uzyskując tytuł magistra inżyniera elektryka. Przed wojną pracował w 1938 roku w Zakładach Elektromechanicznych w Warszawie a następnie w Polskim Radio. Po studiach w latach 1949-1975 pracował w Instytucie Elektrotechniki w Warszawie specjalizując się w zagadnieniach wysokonapięciowych transformatorów oraz problematyką niskich temperatur. W latach 70 tych ubiegłego

stulecia zlokalizowano w Polsce duże zasoby helu w gazie ziemnym z centrum w okolicach Odolanowa i przewidywano wykorzystanie tych zasobów do chłodzenia urządzeń elektrycznych. W temperaturze ciekłego helu (4,2 K) rezystywność miedzi jest kilkaset razy mniejsza niż w temperaturze otoczenia (300 K) i straty mocy w uzwojeniach transformatorów są bardzo małe. Profesor w tych latach (tytuł profesora uzyskał w 1973 r.) analizował techniczne i ekonomiczne warunki, aspekty sterowania elektrycznych urządzeń kriogenicznych chłodzonych ciekłym helem.

W latach 60-tych i 70-tych dokonał się znaczny postęp w zastosowaniach nadprzewodników i ta problematyka stanowiła główny obszar zainteresowań profesora Władysława Lecha. Przy Instytucie Elektrotechniki w Warszawie w Międzyzlesiu został w 1975 r. Powołany Zakład Badań Podstawowych w Elektrotechnice jako placówka Polskiej Akademii Nauk i Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Kierownikiem Zakładu Badań Podstawowych został członek PAN, prof. Tadeusz Śliwiński. Zakład badań utworzył pracownie Zamiejscowe w Krakowie (prof. L. Szklarski), w Łodzi (prof. W. Pełczewski) i w Lublinie Pracownię kriomagnesów kierowaną przez prof. W. Lecha. W 1975 r. Profesor W. Lech podjął pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie, która stworzyła warunki dla organizacji Pracowni Kriomagnesów. Prof. W. Lech zorganizował pracownię Kriomagnesów w której pracowały 4 osoby - absolwenci Politechniki Lubelskiej.

Prof. W. Lech pracował na pełnym etacie w Politechnice Lubelskiej i na ½ etatu w IEL w Warszawie, Pracownia w Lublinie. W 1981 r. Prof. W. Lech został wybrany Dziekanem Wydziału Elektrycznego politechniki Lubelskiej jednak po wprowadzeniu stanu wojennego zrezygnował z funkcji po jednym roku akademickim kierowania Wydziałem Elektrycznym. Prof. W. Lech był człowiekiem niezwykle życzliwym dla młodych pracowników nauki. Posiadał nieprzeciętne zdolności językowe. Posługiwał się językiem angielskim, francuskim, niemieckim i włoskim. Stworzona przez profesora Lecha pracownia

funkcjonuje do dziś jako Samodzielna Pracownia Technologii Nadprzewodnikowych i stanowi ważną część Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce ASPPECT.

Prof. W. Lech zmarł w 1991 r. i jest pochowany w Warszawie na Cmentarzu Zasłużonych na Powązkach obok swojego brata Konstantego, Profesora pedagogiki.

DOC. DR INŻ. TADEUSZ LATOCHA

Urodził się 13.08.1933 roku, w rodzinie Józefa i Rozalii z d. Mitera - w Gajkowicach (pow. Piotrków Trybunalski). Gimnazjum i liceum ukończył w Piotrkowie Trybunalskim, zaś studia wyższe - na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej (w 1956 r.). Pracę zawodową podjął 1.09.1956 r. w Politechnice Łódzkiej, w Katedrze Maszyn Elektrycznych i Transformatorów. Pracował kolejno na stanowiskach: asystenta, starszego asystenta i po uzyskaniu stopnia doktora nauk technicznych w zakresie elektrotechniki (w 1965 r.) - na stanowisku adiunkta.

W WSInż. w Lublinie pracę podjął 1.02.1968 roku, na etacie starszego wykładowcy (w trybie przeniesienia służbowego). Wcześniej, już od 1.10.1967 roku Tadeusz Latocha pełnił obowiązki kuratora Zespołu Automatyki, Elektroniki i Telemechaniki. W roku 1968 objął funkcję Kierownika tego Zespołu. Jego kompetencje i wyjątkowa aktywność zawodowa sprawiły, że 21.11.1969 roku Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego powołał Go na stanowisko docenta w Zespole Automatyki, Elektroniki i Telemechaniki w Wydziale Elektrycznym WSInż. w Lublinie. W całym okresie pracy zawodowej bardzo efektywnie angażował się w działalność Uczelni, pełniąc wiele funkcji akademickich. Od 1974 roku pełnił obowiązki kierownika Zakładu Automatyki i Pomiarów. Zakład ten (później Katedrę) tworzył całkowicie samodzielnie, organizując pracownie naukowe i dydaktyczne w zakresie automatyki, elektroniki i metrologii elektrycznej. Inicjował i współorganizował od podstaw laboratoria dydaktyczne: elektroniki przemysłowej, podstaw automatyki, podstaw elektroniki, modelowania analogowego i cyfrowego oraz energoelektroniki. W końcu lat osiemdziesiątych Zakład Kierowany przez doc. T. Latochę stanowił bazę dla powołania trzech katedr: Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej, Automatyki i Elektroniki, w której to pracował do końca swoich dni.

Doc. Tadeusz Latocha przez wiele lat pełnił obowiązki pełnomocnika Rektora ds. Nauki (1974-1981), Prodziekana ds. Nauki Wydziału Elektrycznego (1972-1973), Zastępcy Dyrektora ds. Nauczania Instytutu Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej (działającego na prawach Wydziału) (1976-1981), Dziekana Wydziału (1987-1990), Prorektora ds. Nauki (1973-1974) oraz Prorektora ds. Nauczania i Wychowania (1984-1987).

Pełniąc wszystkie te funkcje, współtworzył kolejne plany rozwoju Uczelni oraz uczestniczył we wszystkich jej ważniejszych przemianach. Jako Prorektor ds. Nauczania i Wychowania wdrożył system indywidualnego toku studiów - przewidziany dla studentów najzdolniejszych, nawiązał bardzo szeroką współpracę

z zakładami przemysłowymi Lubelszczyzny, zapoczątkował szerszą wymianę studentów z ośrodkami zagranicznymi oraz zaktywizował studencki ruch naukowy w Uczelni.

Przez wiele lat był doradcą naukowym ds. elektroniki w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Wag - Lubelskiej Fabryki Wag, współpracował z Ośrodkiem Doskonalenia Kadr - Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Polskich oraz Ośrodkiem Rzeczoznawstwa i Postępu Organizacyjno-Technologicznego, przygotował wiele orzeczeń i ekspertyz. Kilka lat współorganizował Olimpiady Wiedzy Elektrycznej i Elektronicznej, był Opiekunem Organizacyjnym pierwszego w Uczelni Studium Doktoranckiego (prowadzonego wspólnie z Politechniką Warszawską), pełnił obowiązki Sekretarza IV Wydziału Nauk Technicznych LTN, organizował i współorganizował wiele konferencji naukowych. Pod Jego kierunkiem przygotowywało prace dyplomowe (inżynierskie i magisterskie) bez mała 200 osób, prace doktorskie - dwie osoby.

Po przejściu na emeryturę (w roku 1998) nadal prowadził wykłady z energoelektroniki oraz seminaria dyplomowe. Jest znamienne, wręcz symboliczne, że w drodze na wykład zasłabł i już nie odzyskał świadomości. Jego prawość, osiągnięcia jako nauczyciela i inżyniera, wrodzony zmysł organizacyjny i pracowitość zyskały Mu szczególny szacunek i szerokie uznanie. Zmarł nagle - 20.10.2003 r. W pamięci swoich studentów, całej społeczności akademickiej Politechniki Lubelskiej i zakładów przemysłowych, z którymi współpracował - pozostanie na zawsze jako człowiek serdecznie życzliwy, zawsze pogodny i gotowy przyjść z pomocą kolegom, przyjaciółom i każdemu potrzebującemu.

DR HAB. INŻ. ZYGMUT RUTKA, PROF. PL

Prof. Zygmunt RUTKA ukończył studia w Politechnice Łódzkiej. Pracę zawodową podjął w 1961 r. w Zakładzie Energetycznym Nysa w służbie zabezpieczeń elektroenergetycznych. Od roku 1962 pracował w Zakładzie Budowy Sieci Elektrycznych "Elbud" Kraków, kierując budowami linii elektroenergetycznych najwyższych napięć. W 1968 r. rozpoczął pracę w WSInż. w Lublinie jako wykładowca. W roku 1975 obronił pracę doktorską w Politechnice Warszawskiej, zaś w roku 1987 uzyskał stopień doktora habilitowanego na podstawie kolokwium habilitacyjnego przeprowadzonego w Wismarze (NRD). W roku 1990 został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Lubelskiej.

W pracy naukowo-badawczej specjalizuje się w zagadnieniach z zakresu sieci i systemów elektroenergetycznych, zabezpieczeń elektroenergetycznych oraz elektrotechniki teoretycznej.

W zakresie elektrotechniki teoretycznej zajmował się badaniem dynamiki zmian parametrów elektrycznych pola elektrycznego w zależności od zmian fizycznych (np. zawilgocenia) środowiska kapilarnego. Zagadnieniom tym została poświęcona monografia *"Ein Beitrag zur Theorie der Feuchtigkeitsbewegung in kapillarpörosen Stoffen"*

W zakresie systemów elektroenergetycznych prowadził prace dotyczące wpływu przesyłu energii elektrycznej liniami prądu stałego na pracę układów wytwórczych prądu przemiennego, ze szczególnym uwzględnieniem drgań własnych wałów zespołu turbina-generator synchroniczny.

W zakresie elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej badania dotyczyły zjawisk w obwodach wtórnych zabezpieczeń ziemnozwarciowych zasilanych z przekładników Ferrantiego pod kątem optymalnej poprawności działania układów zabezpieczeniowych w sieciach średniego napięcia.

Obecnie głównym tematem prac naukowo-badawczych są problemy wpływu jakości energii elektrycznej na pracę zabezpieczeń elektroenergetycznych oraz energia źródeł odnawialnych i problemy związane z jej wprowadzaniem do systemu elektroenergetycznego.

W ciągu całego okresu zatrudnienia w Uczelni Prof. Z. Rutka ściśle współpracował z zakładami przemysłowymi Lubelszczyzny (cukrownie, kopalnia "Bogdanka"). W efekcie tej współpracy powstało ok. 120 niepublikowanych opracowań i ekspertyz.

Jest autorem dwóch monografii oraz ok. 80 artykułów i referatów publikowanych w kraju i za granicą.

Wypromował ponad stu inżynierów i magistrów inżynierów oraz dwóch doktorów nauk technicznych w dziedzinie elektrotechnika (dwa następne przewody są otwarte).

Jest członkiem dwóch sekcji Komitetu Elektrotechniki PAN (Sekcji Systemów Elektroenergetycznych i Sekcji Wielkich Mocy i Wysokich Napięć).

Współorganizator i członek komitetów naukowych wielu konferencji krajowych.

Dziekan Wydziału w kadencji 1989 -1992 r. oraz od 1999 r. do chwili obecnej.

Za swoją działalność wyróżniony m.in. Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

PROF. DR HAB. INŻ. KRZYSZTOF MAJKA

Krzysztof Majka urodził się 1.10.1936 r. w Wadowicach. Studia wyższe ukończył w 1959 r. na Wydziale Elektrycznym w Moskiewskim Instytucie Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał w 1967 r. w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych uzyskał w 1972 r., również w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Tytuł naukowy profesora został mu nadany w 1987 r.

Pracę zawodową rozpoczął w 1960 r. w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, gdzie był zatrudniony do 1991 r., ostatnio na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej. Od 1991 r. pracuje w Politechnice Lubelskiej, kierując Katedrą Elektrowni i Gospodarki Energetycznej. Od 1995 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego.

Dorobek naukowo-badawczy prof. K. Majki obejmuje łącznie około 80 prac badawczych i 12 podręczników lub skryptów, w tym około 50 prac badawczych i 5 podręczników lub skryptów po uzyskaniu tytułu naukowego. Aktualnie koncentruje się na badaniach mechanizmów rynkowych w elektroenergetyce, zajmując się w szczególności problematyką taryfikacji energii elektrycznej. W swym dorobku w zakresie działalności dydaktycznej ma podręcznik z elektryfikacji rolnictwa i kilka skryptów, w tym skrypt z ochrony przeciwporażeniowej w urządzeniach elektroenergetycznych niskiego napięcia. Obecnie prowadzi wykłady m.in. z rynku energii elektrycznej oraz z systemów rozliczeń i taryf w elektroenergetyce na bloku dyplomowania „Rynek energii elektrycznej” w zakresie specjalności „Elektroenergetyka”.

W ramach działalności organizacyjnej piastował funkcje prodziekana ds. dydaktycznych i prodziekana ds. naukowych (w SGGW) oraz dziekana Wydziału Elektrycznego w PL (1993-1996). W latach 1978-1991 był członkiem Komitetu Techniki Rolniczej PAN, a od 2003 r. jest członkiem Komitetu Problemów Energetyki przy Prezydium PAN.

Dorobek w obszarze kształcenia młodej kadry naukowej obejmuje cztery pozytywnie zakończone przewody doktorskie i opiekę merytoryczną nad jednym habilitantem.

Otrzymał następujące odznaczenia i wyróżnienia: Srebrny Krzyż Zasługi (1972), Złoty Krzyż Zasługi (1980), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1983), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1989), Złotą Odznakę Honorową „Za zasługi dla SGGW” (1990).

PROF. DR HAB. INŻ. WIKTOR PIETRZYK

Data i miejsce urodzenia: 18.02.1946, Ludwinów, Polska;
Szkoła średnia: Technikum Mechaniczne w Kraśniku
Fabrycznym, 1965 r.; Ukończone studia: Politechnika
Szczecińska, Wydział Elektryczny, Szczecin, 1971;
Dyscyplina naukowa: elektrotechnika przemysłowa;
Specjalność: elektrodynamika techniczna, maszyny
elektryczne; Stopnie i tytuły naukowe, stopnie honorowe: dr
- Politechnika Szczecińska, Szczecin, Wydział Elektryczny,
1977 r.; dr hab. - Instytut Budownictwa Mechanizacji
i Elektryfikacji Rolnictwa, (IBMER), Warszawa, 1985 r.; profesor - Prezydent RP,
1997 r.

Stanowiska związane z działalnością naukową: 3.05.1971÷30.11.1973 -
samodzielny konstruktor, Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku;
1.12.1973 ÷ 31.12.1977 - st. asystent, Wydział Techniki Rolniczej, Akademia
Rolnicza, Lublin; 1.01.1978 ÷ 31.01.1987 - adiunkt, WTR, AR, Lublin; 1.02.1987
÷ 30.09.1990 - docent, WTR, AR, Lublin; 1.10.1987 ÷ 31.12.1991 - kierownik
Zakładu Elektrotechniki i Elektryfikacji, WTR, AR, Lublin; 1.10.1988 ÷
31.12.1990 - dyrektor Instytutu Podstaw Techniki, WTR, AR, Lublin; 1.10.1990 ÷
31.12.1991 - profesor nadzwyczajny, WTR, AR, Lublin; 1.10.1991 ÷ 21.01.2004 -
kierownik Katedry Elektrotechniki Ogólnej Wydziału Elektrycznego Politechniki
Lubelskiej; 22.01.2004 ÷ obecnie - kierownik Katedry Inżynierii Komputerowej i
Elektrycznej Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL; 1.01.1992 ÷ 31.07.1999 -
profesor nadzwyczajny, Politechnika Lubelska; 1.10.1996 ÷ 30.09.1999 - dziekan
Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej; 1.08.1999 ÷ obecnie - profesor
zwyczajny, Politechnika Lubelska.

Członkostwo w organizacjach i stowarzyszeniach zawodowych i naukowych:
Rada Naukowa IBMER - (1989-1991) - członek; Lubelskie Towarzystwo
Naukowe - członek zwyczajny; Polskie Towarzystwo Agrofizyczne - członek
założyciel; Polskie Towarzystwo Energetyczne - członek założyciel; Komisja
Podstaw i Zastosowań Fizyki i Chemii w Technice i Rolnictwie Oddziału
w Lublinie - członek.

Problematyka badań naukowych: siły naciągu magnetycznego i lewitacji w
silniku asynchronicznym; elektrodynamiczne oddziaływanie pola elektrycznego na
dielektryki niejednorodne; wykorzystanie pola elektrostatycznego do obniżania
energochłonności procesu konwekcyjnego suszenia; badanie wpływu pola
elektrycznego i naprężeń mechanicznych na właściwości elektryczne dielektryków
niejednorodnych.

Publikacje: opublikował około 140 prac naukowych, w tym 26 rozpraw i monografii, 7 skryptów, 3 patenty, 4 doktorów wypromowanych.

Inne istotne informacje: Kierownik Projektu Pilotażowego Unii Europejskiej pod tytułem: „Forging development in the system of students’ practical training in electrical engineering sector in the aspect of qualification needs”; Uczestnictwo w projekcie partnerów z Noorderpoort College (Groningen, Stadskanaal, Holandia), Dresden University of Technology (Drezno, Niemcy); Laureat Programu TECHNO 2000 finansowanego przez Fundację na Rzecz Nauki Polskiej; Kierownik w następujących projektach badawczych KBN: „Badanie wpływu pola elektrycznego i naprężeń mechanicznych na właściwości elektryczne nasion”, „Obniżanie energochłonności procesu suszenia nasion zbóż poprzez stosowanie sił elektrostrykcyjnych i ozonu”, „Urządzenia bifilarne do odpylania w przemyśle rolno-spożywczym”.

W 2002 r. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

PROF. DR HAB. INŻ. WŁODZIMIERZ JAN KROLOPP

Urodził się 24 kwietnia 1928 roku w Zduńskiej Woli. Studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej ukończył w roku 1956, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka. Po studiach podjął pracę na stanowisku asystenta w Politechnice Łódzkiej, początkowo w Katedrze Fizyki, a następnie w Katedrze Miernictwa Elektrycznego.

Od roku 1960 pracował równocześnie jako kierownik zespołu projektowego opracowującego układy pomiarowo-regulacyjne do produkcji włókien sztucznych oraz jako konsultant ds. metrologii w Instytucie Włókiennictwa. W latach 1962-67 był zatrudniony w Centralnym Biurze Technicznym Przemysłu Papierniczego na stanowisku kierownika Wydziału Pomiarów i Automatyki.

W roku 1967 powrócił do pracy w Politechnice Łódzkiej i w Instytucie Techniki Radiacyjnej podjął badania dotyczące techniki radiacyjnej i papiernictwa oraz wykłady z Metod Pomiarowych i Techniki Izotopowej. Współpracował z Wojskową Akademią Techniczną i zespołami naukowymi Wydziału Chemicznego Politechniki Łódzkiej. W roku 1972 uzyskał stopień doktora nauk technicznych (na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej) w zakresie metrologii elektrycznej. Od 1975 roku pracował na stanowisku docenta w Politechnice Świętokrzyskiej, kierując zakładem Elektrotechniki, Metrologii i Telekomunikacji. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w roku 1980, a tytuł profesora nauk technicznych w 1998, w Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej.

Do Politechniki Lubelskiej został przeniesiony służbowo w roku 1983, podejmując pracę w Wydziale Elektrycznym, gdzie jako kierownik Katedry Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej pracował do roku 2003, a więc 20 lat. W latach 1990-1993 prof. dr hab. inż. Włodzimierz Krolopp pełnił funkcję rektora Politechniki Lubelskiej. Był to okres dużych zmian społecznych, politycznych i ekonomicznych, oddziałujących na klimat pracy i stosunki międzyludzkie w społeczności uczelnianej. Kierowanie Uczelnią w tym czasie było trudnym i bardzo poważnym wyzwaniem dla całego kierownictwa i w szczególności dla rektora. W tych trudnych warunkach żadna ze sfer działalności Uczelni nie osłabła, przeciwnie - Uczelnia wyraźnie się umocniła, zwłaszcza kadrowo.

W zakresie pracy naukowej w ostatnich latach prof. W. Krolopp sporo uwagi poświęcał swoim stałym zainteresowaniom, tj. automatyzacji i diagnostyce technicznej maszyn papierniczych oraz nowszej problematyce - wykorzystania światłowodów do przesyłu sygnałów pomiarowych i zasilania odbiorników małej mocy oraz tworzenia nowych algorytmów cyfrowej obróbki sygnałów

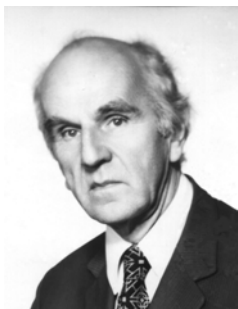
pomiarowych. Swoimi pracami i rozwiązaniami inżynierskimi zdobył szerokie uznanie i autorytet wybitnego specjalisty w swojej dziedzinie. Opublikował około 100 prac, dwie monografie, podręcznik pt. „Metody i przyrządy pomiarowe stosowane w papiernictwie” oraz cztery skrypty akademickie obejmujące tematykę: elektrotechniki oraz metrologii elektrycznej i elektronicznej.

Na szczególne wyróżnienie zasługuje monografia wydana w 1997 roku p.t. „Nowa metodyka badań właściwości optycznych papieru”, w której Autor przedstawił oryginalną metodę oceniania właściwości optycznych papierów drukowych, przez pomiar wartości określonych przez Niego współczynników opisujących przezroczystość strukturalną, połysk i nieprzezroczystości papieru, przyrządem pomiarowym nowej konstrukcji (pat. R.P. Nr P- 26476).

W 1999 roku prof. W.J. Krolopp zorganizował międzyuczelniany zespół naukowy spektrometrii mas, w którym badania prowadzą pracownicy Katedry Automatyki i Metrologii P.L. (prof. W. Krolopp, dr J. Sikora, mgr L. Szczepaniak i mgr K. Toborek) oraz Instytutu Fizyki UMCS (prof. S. Hałas i dr T. Durakiewicz). W ich efekcie zostały opracowane modele matematyczne zjawisk fizycznych występujących w spektrometrze mas oraz układy elektroniczne (chronione patentami) stabilizujące prąd jonowy. Zespół współpracuje z Instytutem Fizyki Uniwersytetu w Innsbrucku oraz Laboratorium Los Alamos (aktualnie przebywa tam na stażu naukowym dr T. Durakiewicz).

Wykonał On również wiele prac naukowo-badawczych zleconych przez różne zakłady przemysłowe oraz pięć grantów KBN. Znaczna ich część została wdrożona w praktyce. Był recenzentem i promotorem kilkudziesięciu prac dyplomowych oraz doktorskich (3 prace).

PROF. DR HAB. INŻ. ANDRZEJ HORODECKI

Profesor dr hab. inż. Andrzej Horodecki urodzony w roku 1925 w Warszawie rozpoczął pracę w Politechnice Lubelskiej w roku 1990 jako kierownik Katedry Maszyn i Napędów Elektrycznych. Po reorganizacji Wydziału Elektrycznego w roku 1991 kierował Katedrą Napędów Elektrycznych do roku 2003. W roku 1992 został mianowany przez MEN profesorem zwyczajnym w Politechnice Lubelskiej. W okresie zatrudnienia był członkiem Rady Wydziału a także przewodniczącym Komisji Egzaminów Dyplomowych w zakresie maszyn i napędów elektrycznych.

W latach 1994-1997 uczestniczył zarówno w pracach Senatu Politechniki Lubelskiej jak i przewodniczył Senackiej Komisji Dyscyplinarnej. W latach 1996-1999 był członkiem Senackiej Komisji ds. Badań Naukowych i Rozwoju Kadry.

W okresie pracy w Katedrze Napędów Elektrycznych prowadził badania w zakresie matematycznych metod oceny i wyboru optymalnych układów napędowych. Zaproponowane przez Niego metody pozwoliły na jednoczesne uwzględnienie zarówno technicznych jak i ekonomicznych oraz prakseologicznych właściwości ocenianych układów napędowych. Jest w tym zakresie autorem licznych referatów konferencyjnych oraz trzech książek m.in. „Selecting electromechanical drive systems” wydanej przez Elsevier Science Publishers. Był także współinicjatorem prac Katedry w zakresie wybranych problemów diagnostyki układów napędowych.

Wraz z zespołem Katedry opracował kilka projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych jako ich kierownik. Katedra uczestniczyła także w projekcie badawczym celowym KBN na temat sterowania napędem dźwigów osobowych oraz realizowała obszerny fragment projektu badawczego zamawianego KBN na temat układów napędowych zasilanych z baterii fotowoltaicznych. Katedra Napędów Elektrycznych pod kierownictwem prof. A. Horodeckiego uczestniczyła także na zaproszenie Instytutu Elektrotechniki (w Warszawie) w kilku projektach badawczych KBN realizowanych w tym Instytucie.

Profesor Andrzej Horodecki był ogromnie zaangażowany w rozwój Katedry Napędów Elektrycznych PL. Z Jego inicjatywy w 1994 r. utworzono Fundację Kanadyjską „Mr Wolski Trust Fund” ustanowioną przez naszego rodaka mieszkającego w Kanadzie. Po śmierci ofiarodawcy, w wyniku zapisu testamentowego, Katedra w 2001 r. uzyskała kolejne środki finansowe. Dzięki nim stale unowocześniana jest aparatura laboratoryjno-badawcza umożliwiająca prowadzenie zajęć dydaktycznych z wykorzystaniem najnowszych

przekształtnikowych układów napędowych i laboratoryjnej aparatury pomiarowo-kontrolnej.

W początkach swojej pracy naukowo-dydaktycznej Prof. A. Horodecki związany był z Politechniką Warszawską, w której studia na Wydziale Elektrycznym ukończył w roku 1950. Pracował tam już od roku 1948 w Katedrze Matematyki (do r. 1957) a następnie (1955-1974 r.) w Katedrze Napędów El. Stopień dr n.t. uzyskał w Politechnice Warszawskiej w 1963 r. W okresie tym wraz z prof. Z. Grunwaldem prowadził w WSInż. w Lublinie wykłady z napędu elektrycznego.

Równolegle do pracy w Politechnice Warszawskiej został w roku 1951 pracownikiem Instytutu Elektrotechniki. W okresie ponad 50 lat pracy w tym Instytucie (do roku 2001) był m.in. kierownikiem Zakładu Zautomatyzowanych Napędów (1961-1975 r.), zastępcą kierownika Zakładu Badań Podstawowych Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk i Ministerstwa Przemysłu (1978-1989 r.) oraz doradcą Dyrektora tego Instytutu (1998-2001 r.). Pracując w Zakładzie Badań Podstawowych Elektrotechniki uzyskał stopień doktora habilitowanego (r. 1979) a następnie tytuł profesora (w roku 1987). Podczas pracy w Instytucie Elektrotechniki był m.in. współorganizatorem wieloletnich prac w zakresie syntezy nowoczesnych układów napędowych dla maszyn papierniczych.

Odrębnym polem działalności profesora A. Horodeckiego jest Jego praca w Komitecie Elektrotechniki PAN (od roku 1965 do dzisiaj). Przez 25 lat (1965-1990 r.) był sekretarzem naukowym Komitetu a przez 6 lat (1991-1998 r.) zastępcą Przewodniczącego Komitetu Elektrotechniki. Obecnie jest nadal (od 1965 r.) członkiem Komitetu. Jest wieloletnim członkiem Sekcji Napędów Elektrycznych Komitetu a od roku 1993 do dzisiaj redaktorem naczelnym Serii Wydawniczej PAN „Postępy Napędu Elektrycznego i Energoelektroniki”. Jest współautorem kilku ekspertyz naukowych Komitetu Elektrotechniki.

Profesor A. Horodecki jest autorem lub współautorem 185 opracowań naukowych w tym 4 monografii. Był promotorem blisko 160 magisterskich prac dyplomowych, 6 przewodów doktorskich oraz autorem licznych opinii o rozprawach dot. stopnia naukowego.

Był członkiem kilku Rad Naukowych (w roku 2003 - czterech), jest nadal członkiem 7 stowarzyszeń naukowych (m.in. Tow. Naukowego Warszawskiego, PTETiS, międzynarodowego Societe Europeenne de Cultur, francuskiego AMSE oraz międzynarodowego ISES). Wyróżniony nagrodami Sekretarza Naukowego PAN, Wydziału IV - PAN, Ministra Przemysłu, MEN, Rektora Politechniki Lubelskiej. Odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Oficerskim (2002 r. w Politechnice Lubelskiej).

PROF. ZW. DR HAB. JAN KISYŃSKI, CZŁ. PAN

Prof. zw. dr hab. Jan Kisyński, matematyk, specjalista w zakresie analizy funkcjonalnej. Magisterium 1955, UMCS. Doktorat 1960, UMCS. Habilitacja 1964, Instytut Matematyczny PAN. Tytuł naukowy: profesor nadzwyczajny nauk matematycznych 1973, profesor zwyczajny nauk matematycznych 1983. Członek korespondent PAN, 1991. Zatrudnienie: 1955-1959 UMCS; 01.10.1959-14.02.1985 Uniwersytet Warszawski oraz Instytut Matematyczny PAN (na przemian, z kilkoma zmianami); 15.02.1985-31.01.2004 Politechnika Lubelska. Promotor w 9-ciu przewodach doktorskich w Instytucie Matematyki UW i w Instytucie Matematycznym PAN. Z tych 9-ciu osób 5 jest obecnie po habilitacji. Członek Komitetów Redakcyjnych czasopism *Studia Mathematica* (lista filadelfijska), biuletynu PAN - sekcja matematyczna, *Commentationes Mathematicae*. Recenzent w 46 przewodach doktorskich, 33 przewodach habilitacyjnych, 11 postępowaniach o nadanie tytułu naukowego profesora, autor 21 opinii dla Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów w sprawach dotyczących zatwierdzenia wniosków o nadanie stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesorskiego. Nagrody Polskiego Towarzystwa Matematycznego 1958, 1969; Nagrody stopnia pierwszego Ministra Edukacji Narodowej 1971, 1978; Nagroda Wydziału III PAN za osiągnięcia w zakresie teorii miary 1971; nagrody Sekretarza Naukowego PAN 1973, 1979 (za kierowanie zespołem badawczym), 1987. Członek Polskiego Towarzystwa Matematycznego i American Mathematical Society. Przewodniczący Komitetu Matematyki PAN w bieżącej kadencji.

DOC DR INŻ. KAZIMIERZ MAJDIUK

Doc. Kazimierz Majdiuk urodził się w 1922 roku w miejscowości Okapy nad Bugiem koło Dorohuska. Studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej ukończył w 1952 r. Bezpośrednio po studiach podjął pracę w Politechnice Łódzkiej w Katedrze Miernictwa Elektrycznego kierowanej przez profesora Witolda Iwaszkiewicza. Specjalizował się w zagadnieniach pomiarów małych mocy metodami mostkowymi oraz pomiarów magnetycznych. Stopień naukowy doktora uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej w 1964 roku. Rozprawa dotyczyła pomiarów mocy metodą mostkową z wykorzystaniem specjalnych galwanometrów. W roku 1965 na własną prośbę został przeniesiony do pracy w Lublinie w Wyższej Szkole Inżynierskiej. Był wówczas pierwszym inżynierem elektrykiem ze stopniem doktora na Wydziale Elektrycznym w Lubelskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej. Podczas pracy w WSInż. a potem Politechnice Lubelskiej zorganizował Zespół i Pracownię Metrologii Elektrycznej, tj. obecną Katedrę Automatyki i Metrologii.

W 1968 roku dr inż. Kazimierz Majdiuk został docentem. Zespołem Miernictwa Elektrycznego wchodzącego w skład różnych jednostek organizacyjnych kierował do przejścia na emeryturę.

Wykłady Docenta K. Majdiuka cieszyły się dużym zainteresowaniem studentów, opracowane przez Niego pomoce naukowe tj. instrukcje i skrypty były niezwykle precyzyjne.

Docent K. Majdiuk był prodziekanem ds. nauczania na Wydziale Elektrycznym w latach 1973-78 oraz prorektorem ds. nauczania w latach 1981-82. Pełnił również funkcje redaktora wydziałowego Wydawnictw Politechniki Lubelskiej.

Metrologia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej kojarzy się przede wszystkim z osobą Docenta Kazimierza Majdiuka, mimo że następcami Jego od wielu lat są profesorowie J. Jaworski, W. Krolopp i W. Łozbin.

PROFESOR DR HAB. INŻ. EUGENIUSZ KOZIEJ

Profesor dr hab. inż. Eugeniusz Koziej urodził się 15.11.1926 roku w Firleju, woj. Lubelskie. Po uzyskaniu matury w r. 1947 rozpoczął studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Szkoły Inżynierskiej w Szczecinie. Będąc na trzecim roku studiów rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną w charakterze asystenta w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Tytuł inżyniera uzyskał w r. 1951. W roku 1952 przeniósł się na Politechnikę Warszawską, gdzie kontynuował studia magisterskie, które ukończył w r. 1954. Pracując w tej Uczelni w Katedrze Maszyn Elektrycznych doktoryzował się w r. 1960 i habilitował w r. 1966. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w r. 1975, a profesora zwyczajnego w r. 1987.

Staż zawodowy odbył w 1957 roku w Zakładach ELIN w Austrii oraz w 1960 roku w Zakładach Siemens w Berlinie Zachodnim. W latach 1977-1980 pracował w charakterze konsultanta w Zakładach EMIT w Żychlinie. Pracę naukowo-dydaktyczną w Uczelni powiązał z pracą badawczą dla przemysłu, pracując w Instytucie Elektrotechniki w latach 1957-2001 (z przerwami, łącznie 20 lat).

W latach 1991-1998 pracował na stanowisku profesora zwyczajnego w Politechnice Lubelskiej, gdzie pełnił funkcję kierownika Katedry Maszyn Elektrycznych. W roku 1996 został wybrany na członka Senatu Politechniki Lubelskiej.

Nawiązał współpracę z wieloma uczelniami zagranicznymi. W ramach tej współpracy w 1984 i 1989 roku prowadził wykłady na studiach podyplomowych w Uniwersytecie Technicznym w Helsinkach.

W Politechnice Warszawskiej przez ponad 30 lat pełnił funkcje kierownicze jako kierownik Zakładu, z-ca dyrektora Instytutu oraz dyrektor Instytutu Maszyn Elektrycznych.

W pracy naukowej zajmuje się kompleksowym projektowaniem maszyn elektrycznych umożliwiającym analizę wszystkich istotnych zjawisk elektromagnetycznych, cieplnych wentylacyjnych i akustycznych.

Szczególne uwagę skierował na modelowanie matematyczne zjawisk ciepłno-wentylacyjnych w maszynach elektrycznych. Z tej dziedziny powstały rozprawy doktorska i habilitacyjna oraz zostały wykonane obliczenia dla różnego rodzaju maszyn w szerokim zakresie mocy.

Zainteresowanie swoje skierował również na maszyny specjalnego przeznaczenia, zwłaszcza na maszyny elektryczne pojazdów samochodowych,

a ostatnio również na układy napędowe dla pojazdów elektrycznych i hybrydowych.

Jest autorem lub współautorem 7 podręczników, 9 skryptów oraz ponad 140 artykułów naukowych, referatów na konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych, patentów, ekspertyz itp.

W zakresie kształcenia kadry naukowej wypromował 13 doktorów, z których trzech zajmuje obecnie stanowiska profesorskie. Był recenzentem 40 rozpraw doktorskich (w tym 2 w Niemczech). Recenzował również 10 rozpraw habilitacyjnych (w tym 1 w Niemczech).

Prowadzi aktywną działalność w organizacjach naukowych i technicznych. W Polskim Towarzystwie Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (PTETiS) pełnił funkcje w Zarządzie Głównym nieprzerwanie przez 28 lat (1971-1999) początkowo jako sekretarz generalny, a następnie jako wiceprzewodniczący i przewodniczący Towarzystwa. Uzyskał godność członka honorowego PTETiS. W latach 1993-2003 był członkiem Komitetu Elektrotechniki PAN, a członkiem Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów tego Komitetu jest od 30 lat.

W Stowarzyszeniu Elektryków Polskich bierze udział w pracach Centralnego Kolegium Sekcji Przemysłu Elektrycznego od 25 lat. Przez 20 lat (1974-1993) był członkiem Komisji Normalizacyjnej Maszyn Elektrycznych przy BOBRME Komel w Katowicach. Jest członkiem Sekcji Polskiej IEEE oraz Power Engineering Society (USA) od r. 1987.

Chociaż od r. 1998 ma status „professor emeritus”, to jednak nadal prowadzi ożywioną działalność naukowo-dydaktyczną. Prowadzi prace badawcze oraz wykłady zlecone, publikuje i wygłasza referaty na konferencjach, opiekuje się młodą kadrą jako promotor oraz recenzent rozpraw doktorskich i habilitacyjnych.

PROF. DR HAB. INŻ. KAZIMIERZ AULEYTNER

Urodził się 14 lipca 1914 r. w Chlewiskach powiat Końskie. Studia na Politechnice Warszawskiej ukończył w 1939 r. uzyskując dyplom mgr inż. elektryka. Wybuch wojny zakłócił życie osobiste i zawodowe nowo promowanego inżyniera. Zatrudniony został w roku 1941 w Fabryce Aparatów Elektrycznych K. Szpotańskiego Warszawa-Międzylesie na stanowisku kierownika laboratorium konstrukcji technicznych i pracował na tym stanowisku do 1949 r. Brał czynny udział w odbudowie tego laboratorium po przejściu działań wojennych. W latach 1949-58 pełni obowiązki kierownika laboratorium wysokich napięć wnosząc znaczący wkład w jego zorganizowanie. Jednocześnie w roku 1949 rozpoczął pracę na Politechnice Warszawskiej na Wydziale Elektrycznym kolejno na stanowiskach starszego wykładowcy, starszego asystenta, adiunkta, docenta. Zorganizował laboratoria dla potrzeb naukowo-badawczych.

Od 1976 r. do 1989 r. pracuje w Politechnice Lubelskiej na Wydziale Elektrycznym. Prowadzi zajęcia z materiałoznawstwa elektrycznego, urządzeń elektrycznych. Tutaj w roku 1979 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Jego działalność naukowa i dydaktyczna obejmuje szeroki zakres zagadnień dotyczących maszyn i aparatów elektrycznych jak również techniki wysokich napięć. Jest autorem czterech patentów.

Od 1.10.1984 r. do 30.09.1984 r. pełnił obowiązki Kierownika Katedry Elektroenergetyki.

Był opiekunem kilkunastu prac dyplomowych oraz promotorem dwóch prac doktorskich. Jest autorem między innymi dwóch skryptów, jednego podręcznika oraz współautorem słownika terminologicznego elektryki.

Wielokrotnie brał udział w konferencjach naukowo-badawczych w kraju i za granicą. W uznaniu zasług za działalność naukowo-techniczną był pięciokrotnie nagradzany nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej, otrzymał cztery nagrody państwowe w tym I stopnia, oraz nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Został odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi a w roku 1980 - Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Ceniony jest jako wybitny naukowiec i wykładowca, doskonały nauczyciel akademicki, człowiek cichy i wrażliwy na potrzeby innych. Podczas pracy na Politechnice Lubelskiej wkładał wiele wysiłku w doskonalenie procesu dydaktycznego i podniesienia poziomu nauczania.

PROF. DR HAB. INŻ. JERZY STANISŁAW ZIELIŃSKI

Profesor dr hab. inż. Jerzy Stanisław Zieliński rozpoczął pracę na Politechnice Lubelskiej, na stanowisku docenta w 1976 r. Od ukończenia studiów na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej, był związany z tą uczelnią, na której uzyskał stopień doktora (1964) i doktora habilitowanego (1969).

Po przyjeździe do Lublina rozpoczął pracę w Zakładzie Elektroenergetyki Wydziału Elektrycznego prowadząc intensywną działalność dydaktyczną i naukową w zakresie zastosowań informatyki w różnych dziedzinach elektrotechniki.

W latach 1977 pracując na Wydziale Elektrycznym kierował równocześnie Zakładem Informatyki na Wydziale Organizacji i Zarządzania. Prowadził zajęcia z wielu przedmiotów, z których znaczna część nie była na Politechnice Lubelskiej przedtem wykładana (teoria systemów, inżynieria systemowa). W 1982 r. uzyskał tytuł profesora. Pracując na Politechnice Lubelskiej profesor J. S. Zieliński wypromował 4 doktorów i zapoczątkował działalność grupy pracowników zajmujących się metodami numerycznymi i komputerowymi w elektroenergetyce.

W 1986 r., po opuszczeniu Lublina kontynuował działalność naukową i dydaktyczną na Uniwersytecie Łódzkim, gdzie do dnia dzisiejszego kieruje Katedrą Informatyki na Wydziale Ekonomii. Jego zainteresowania koncentrują się obecnie na problematyce sztucznej inteligencji i sieci neuronowych. Opublikował kilkadziesiąt prac naukowych z tej dziedziny (w tym 2 monografie). Był zatrudniony jako ekspert i konsultant z zakresu inżynierii komputerowej w różnych instytucjach (m.in. Zamojska Korporacja Energetyczna, Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Automatyki i Urządzeń Precyzyjnych w Łodzi). Oprócz doktorów wypromowanych w Lublinie, 21 osób uzyskało stopień doktora pod Jego kierunkiem na uczelniach łódzkich. Jest członkiem wielu krajowych i zagranicznych towarzystw naukowych. W 2004 r profesor dr hab. inż. Jerzy Stanisław Zieliński obchodzi zaszczytny jubileusz pięćdziesięciolecia pracy zawodowej.

PROF. MGR INŻ. TADEUSZ KONOPIŃSKI

Tadeusz Konopiński urodził się w 1914 r. W 1947 r. ukończył studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Od 1957 r. pracował w Instytucie Teleradiotechnicznym w Warszawie na stanowisku docenta. W 1966 r., uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1958-1970 pełnił funkcję kierownika Katedry Elektroniki Przemysłowej Politechniki Łódzkiej. Był specjalistą w zakresie elektronicznych urządzeń zasilających, a szczególnie elementów i podzespołów magnetycznych w układach elektronicznych - autorem wielu publikacji z tej dziedziny. Wypromował 8 doktorów nauk technicznych. Profesor Tadeusz Konopiński w latach 1975-1977 pracował w Politechnice Łódzkiej na części etatu. W latach 1976-1981 pracował w Katedrze Elektroniki Politechniki Lubelskiej. W okresie pracy w Politechnice Lubelskiej zapoczątkował badania naukowe w dziedzinie światłowodów. Problematykę wykorzystania łącz światłowodowych w kopalniach, poznaną w ETH w Szwajcarii, przeszedł do Politechniki Lubelskiej i we współpracy z Głównym Instytutem Górnictwa prowadził interesujące badania. Ten kierunek badań jest dotychczas kontynuowany przez wychowanków Profesora Tadeusza Konopińskiego.

Profesor Tadeusz Konopiński zmarł w 1984 roku.

PROF. DR HAB. INŻ. ROMAN ZAHACZEWSKI

Prof. dr hab. inż. Roman Zahaczewski urodził się w Tarnowie 16 kwietnia 1921 roku. W latach 1941-1944 pracował w Fabryce Związków Azotowych w Tarnowie. W latach 1945-48 studiował w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. W latach 1948-1969 pracował w Głównym Instytucie Górnictwa w Krakowie, w latach 1969-1975 - w Instytucie Gazownictwa.

W Politechnice Lubelskiej pracował w latach 1976-1988.

Prof. Roman Zahaczewski był wybitnym specjalistą w zakresie gospodarki energetycznej opartej na węglu.

W okresie pracy na Wydziale Elektrycznym był prodziekanem ds. nauki (1978-1981).

PROF. DR HAB. INŻ. JANUSZ TUROWSKI

Janusz Turowski, prof. zwyczaj. dr hab., mgr inż. elektryk; Od 1949 r. pracuje w Instytucie Maszyn Elektrycznych i Transformatorów (Od 2003 Mechatroniki i Systemów Informatycznych) Politechniki Łódzkiej. Dyrektor IMET (1974-92). Od 2003 emerytowany. Od 1999 - Profesor zwyczaj. Katedry Inteligentnych Systemów Informatycznych WSHE w Łodzi.

Dr Honoris Causa Uniwersytetu w Pawii, Włochy (1998). Członek Honorowy PTETiS i Honorowy Przewodniczący ISEF (2001-). Członek Zwyczajny Międzynarodowej Akademii Nauk Elektrotechnicznych (1999-) i Ukraińskiej Akademii Technicznej. Członek (1978-) i Wiceprzewodniczący (1999-2003) Komitetu Elektrotechniki PAN (1999-2002). Senior Member IEEE (1988-2001), Członek CIGRE-Paryż (1964-2001), SEP i in.

Urodzony 1927 r. w Kowlu, b. Woj. Wołyńskie. Deportowany (1940-46) przez NKWD na Syberię (płn. Kazachstan). Uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej tytuły i stopnie: mgr inż. 1951, dr n.t. 1958, dr habil. 1963, doc. 1964, prof. nadzw. (tytuł prof.) 1971, prof. zwyczaj. 1978 maszyn elektrycznych i elektrodynamiki technicznej. Pracuje w Politechnice Łódzkiej od 1949 r. Prodziekan Wydz. Elektrycznego (1964-69), Kierownik Studium Doktoranckiego (1971-74). Z-ca Dyrektora (1973-74) i Dyrektor (1974-92) Instytutu Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Politechniki Łódzkiej. Prorektor Polit. Łódzkiej (1990-96). Od 1998 profesor emerytowany Politechniki Łódzkiej, 1/3 etatu oraz od 1999 prof. zwyczaj. Katedry Systemów Informatycznych i Sztucznej Inteligencji WSHE-Łódź.

Poza PŁ pracował w Zakładzie Badań i Pomiarów "Energopomiar" Gliwice (1956). Współpracował (1955-80) z Zakładami CBKME i KOMEL-Katowice, ELTA-Łódź, EMIT-Żychlin, z Shenyang Trafo Chiny (1991-92), z GEC-ALSTOM of India Allahabad (1991), z "Crompton Greaves Co." Bombaj (1991-2000), z EMCO-Transformers Thane, India (1997-99) w zakresie prac badawczych, projektowych, odbiorczych, doradztwa i kształcenia kadry. Prof. Politechniki Lubelskiej (1974-76). Prof. AGH w Krakowie (1980-81), Uniwersytetu w Pawii, Włochy (1986) i NATO Advanced Study Institute w Turcji (1994). Profesor zwyczaj. Katedry Systemów Informatycznych i Sztucznej Inteligencji Wyższej Szkoły Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi (1.10.1999-).

Autor lub współautor 255 publikacji cytowanych przez innych ponad 980 razy, w tym 210 za granicą, w tym 12 książek i 31 rozdziałów do książek zbiorowych. M.in.: "Elektrodynamika Techniczna" (Warszawa 1968, 1993 i Moskwa 1974), "Obliczenia Elektromagnetyczne..." (Warszawa 1982, Moskwa 1986, Nowy Jork

1989, Ossolineum 1990, Londyn 1990, 1992, 1995), Elementy automatyki i napędów (Łódź 1971, 1973, 1978, 1989, NATO Sektor Nauki 2000). Promotor 18 doktoratów. Autor 450 recenzji w tym 67 zagranicznych. Konsultant Fabryk Transformatorów i Maszyn El. w Polsce, Indiach, Chinach i in.

Członek (1978-) i Wiceprzewodniczący (1999-2003) Komitetu Elektrotechniki PAN, Członek Zarządu UATI-Paryż (1999-2002). Przewodniczący Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej PTETiS (1976-82). Przewodniczący (1979-2001) i Honorowy Przewodniczący (2001-) "International Symposium on Electromagnetic Fields in Electrical Engineering". Członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Przewodn. jej Sekcji Uczelni Technicznych (1990-96). Członek Rady ds. Edukacji Europejskiej przy Min. Edukacji Narod. (1996-99) i Rady Agencji Techniki i Technologii (1996-97). Członek SEFI (Paryż 1992-96), "Alliance Universities for Democracy" (USA 1992-96), "International Compumag Society" (1996-2001), New York Acad. of Science (1994-95). Przewodniczący i Członek Rad Redakcyjnej czasopisma naukowego "Rozprawy Elektrot." PAN (1975-87), Członek Rad. Red.: "Archiwum Elektrot." (1988-96) PAN, w Australii i Szwajcarii. Członek "EC/PHARE Higher Education Steering Committee" (1996-97).

Prezes "Polskiej Grupy Roboczej UNESCO-UNISPAR" (1996-), Koordynator Sieci EuroUNISPAR i współkoordynator Bałtyckiej Sieci Innowacji "BASIN" (1999-). Gł. Redaktor pisma "Polski Rynek Innowacji". Członek ok. 27 International Steering Committees konferencji światowych.

Krzyże Kawalerski i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal honorowy "Medaglia Teresiana" i "Srebrny Medal Volty" Uniwersytetu w Pawii, Włochy. 20 Nagród Ministra, Wydziału IV PAN i Sekretarza Nauk. PAN. Nagroda NOT w Konkursie "Mistrz Techniki'2001" za Pakiet programów RNM-3D wdrożony w ponad 36 fabrykach i ośrodkach nauk. całego świata. Cytowany w 15 encyklopediach Who's Who na świecie.

Żona Maria (prof. UŁ); 2 synów: Marek dr inż. Elektronik adiunkt PŁ; obecnie w CFD Research Corporation (Huntsville, Alabama USA), Grzegorz dr med. (Plastic and Reconstruction Surgery, Chicago USA).

PROF. DR HAB. INŻ. IWO POLLO

Urodził się 9 maja 1927 roku w Delatynie, w województwie stanisławowskim.

Studia z zakresu technologii chemicznej ukończył w 1954 roku na Wydziale Chemii Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Bezpośrednio po studiach podjął pracę w Fabryce Odczynników Chemicznych, a dwa miesiące później w macierzystej uczelni - na stanowisku asystenta. Pracuje bardzo intensywnie naukowo, uzyskując stopień doktora nauk technicznych w roku 1959, a doktora habilitowanego - w roku 1963. Powołany na stanowisko docenta, pełni wiele funkcji akademickich a także doradczych i eksperckich w przemyśle.

W roku 1975 przenosi się do pracy w Politechnice Lubelskiej (wówczas WSInż.), gdzie tworzy Katedrę Technologii Chemicznej i obejmuje jej kierownictwo na cały okres pracy zawodowej. W roku 1976 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego i stanowisko profesora. W roku 1978 powierzono mu funkcję dyrektora Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii, którego powołanie miało na celu zintegrowanie działalności badawczej i skorelowanie nauczania, realizowanego przez zakłady nauk podstawowych. W okresie od 1984 r. do 1990, dwie kadencje pełnił funkcję prorektora ds. nauki, zaś w latach 1993-1996 rektora Politechniki Lubelskiej.

W okresie pełnienia tych funkcji szczególną wagę przywiązywał do rozwijania współpracy naukowej z ośrodkami zagranicznymi i krajowymi. Doprowadził do zawarcia dwustronnych umów o współpracy z kilkunastoma renomowanymi ośrodkami zagranicznymi, m.in. w Japonii, Francji, Niemczech i Wielkiej Brytanii. Działal intensywnie na rzecz wymiany pracowników i poprzez swoje szerokie kontakty międzynarodowe promował cały szereg osób do pracy badawczej w różnych laboratoriach. Będąc rektorem, rozpoczął budowę obiektu dydaktycznego (przeznaczonego głównie dla potrzeb Instytutu Inżynierii Środowiska), przełamując ponad 10 lat trwającą "niemożność inwestycyjną" Uczelni. Wiele uwagi poświęcił wdrażaniu zasad samorządności akademickiej, utrwalaniu systemu demokratycznego zarządzania Uczelnią oraz wypracowywaniu jej autonomii w możliwie najszerszym zakresie. Cały okres pracy zawodowej i po przejściu w stan spoczynku (w roku 2000) aktywnie działa w wielu organizacjach inżynierskich oraz stowarzyszeniach naukowych i kulturalnych. Był członkiem Komitetu Nauk Chemicznych PAN, Komisji Ceramicznej i Sekcji Elektrochemii PAN, Podkomitetu Chemii Plazmy Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC) oraz współprzewodniczył Grupie Polskiej Międzynarodowego Towarzystwa Ozonowego (IOA) i wielu innych.

W pracy naukowej i technicznej zajmował się: technologią chemiczną, zastosowaniem materiałów chemoodpornych, chemią plazmy nisko- i wysokotemperaturowej, inżynierią i ochroną środowiska oraz historią nauki. Jego autorytet naukowy i znawstwo nie tylko w zakresie nauk stosowanych ale również podstawowych sprawiło, iż Profesor proszony jest o opinie i recenzje także przez ośrodki uniwersyteckie - zarówno w kraju jak i za granicą. Łącznie opublikował kilkaset prac naukowych, opracował ponad 20 patentów oraz wypromował 10 doktorów i ponad 150 absolwentów studiów technicznych i uniwersyteckich. Przebywając od trzech lat na emeryturze, nadal doradza i pomaga wszystkim chętnym i ciągle pozostaje aktywnym popularyzatorem nauki i cenionym wykładowcą. Jego osobowość i zakres zainteresowań zjednują mu powszechną serdeczność i przychylność.

PROF. DR HAB. INŻ. FLORIAN KRASUCKI

Prof. dr hab. inż. Florian Krasucki urodził się 15 maja 1928 r. w Hordzieży. Studiował w Politechnice Śląskiej w latach 1948-1954. W Politechnice Śląskiej się doktoryzował (1966 r.) i habilitował (1972 r.). Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego został nadany F. Krasuckiemu w 1978 r., a tytuł profesora zwyczajnego - w 1985 r.

Oprócz działalności naukowo-badawczej i dydaktycznej w Politechnice Śląskiej i Politechnice Lubelskiej (1981-1982) prof. F. Krasucki posiadał ponad 15 letni staż pracy w przemyśle, w biurach projektów i ośrodkach badawczo-rozwojowych. Był autorem ponad dwudziestu patentów. Prof. F. Krasucki pełnił wiele funkcji kierowniczych na Wydziale Górniczym Politechniki Śląskiej: był dyrektorem Instytutu Elektryfikacji i Automatyzacji Górnictwa, później kierownikiem Katedry Elektryfikacji i Automatyzacji Górnictwa. Był także prodziekanem ds. nauczania oraz ds. nauki na Wydziale Górniczym Politechniki Śląskiej.

Działalność naukowo-badawcza prof. F. Krasuckiego związana była ściśle z problemami elektryfikacji i automatyzacji górnictwa, górnictwa węglowego. Opracował teoretyczne podstawy bezpieczeństwa rażeniowego, pożarowego i wybuchowego zjawisk elektrycznych w podziemiach kopalń. Na szczególną uwagę zasługują jego prace dotyczące doziemień w sieciach kopalnianych oraz prądów błędnych. Wiele uwagi w swoich pracach prof. Krasucki poświęcał konstrukcji kabli i przewodów oponowych górniczych oraz badaniom warunków ich pracy w podziemiach kopalń. Był inicjatorem badań kompatybilności elektromagnetycznej w górnictwie oraz automatyzacji procesów górniczych.

Prof. F. Krasucki był promotorem 14 przewodów doktorskich. W jego specjalności naukowej na Wydziale Górnictwa i Geologii nadano stopień doktora habilitowanego trzem osobom. Jest autorem lub współautorem ok. 300 publikacji, kilkunastu książek i skryptów. Ostatni z podręczników dwuczęściowa "Elektryfikacja podziemnych zakładów górniczych" został wydany już po śmierci.

Znacząca była działalność prof. F. Krasuckiego w stowarzyszeniach naukowo-technicznych. Członkiem SEP był od 1954 r. Z jego głównie inicjatywy powstała w 1979 r. Sekcja Elektrotechniki i Automatyki Górniczej SEP. Był członkiem Rady Programowej wydawanego przez SEP czasopisma "Wiadomości Elektrotechniczne". Za swoją działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną prof. F. Krasucki otrzymał wiele odznaczeń, nagród i wyróżnień, m. in. Krzyż Oficerski OOP. Zmarł w 1997 roku w wieku 69 lat.

DOC. DR BARBARA PIŁAT

Doc. dr Barbara Piłat ukończyła studia matematyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie i w 1954 roku uzyskała tytuł magistra pisząc pracę pod kierunkiem prof. dr Franciszka Leji. Od 1 września 1954 zaczęła pracę w Zespołowej Katedrze Matematyki UMCS jako asystent i pracowała tam 10 lat. Stopień naukowy doktora nauk matematyczno-fizycznych uzyskała dnia 18 września 1964 roku na podstawie pracy „Badanie nad pewnymi rodzinami funkcji regularnych w kole jednostkowym posiadających dwa punkty niezmiennie $0, z_0$ ($0 < z_0 < 1$) z uwzględnieniem

przypadku granicznego $z_0 = 1$ nadany przez Radę Wydziału Matematyki Fizyki Chemii UMCS. Promotorem był prof. dr Jan Krzyż.

W Zakładzie Matematyki WSIInż. rozpoczęła pracę jako adiunkt od 1 października 1964. W latach 1965-1971 pełniła funkcję kierownika Zakładu Matematyki. W lipcu 1968 roku została mianowana docentem etatowym i na tym stanowisku pracowała do 1996 roku do odejścia na emeryturę. Barbara Piłat brała czynny udział w pracy Uczelni jako członek Rady Wydziału Elektrycznego i Senatu.

Badania naukowe doc. dr Barbara Piłat prowadziła w zakresie funkcji zespolonych, zajmowała się również własnościami fizycznych ośrodków niejednorodnych, a wyniki referowała na konferencjach naukowych i publikowała w czasopiśmie naukowych. Ostatnio zajmuje się historią matematyki.

DOC. DR HAB. INŻ. FRANCISZEK SONDIJ

Doc. dr hab. inż. Franciszek Sondij urodził się 24.11.1908 r. we Lwowie. Studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lwowskiej. Po ukończeniu studiów doc. Franciszek Sondij do wybuchu wojny był pracownikiem Centralnego Laboratorium Badawczego PKP w Warszawie. W tym okresie prowadził badania nad doborem szkła wykorzystywanego w kolejowych układach sygnalizacyjnych. Po zakończeniu II wojny światowej doc. Franciszek Sondij włączył się w odbudowę i organizowanie przemysłu zarówno na terenie centralnej Polski jak i na obszarach tzw. Ziemi Odzyskanych. W latach 1945-1947 był pracownikiem Centralnego Zarządu Przemysłu i Handlu, a potem Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Następnie został zatrudniony w Instytucie Elektrotechniki, gdzie pracował do roku 1952. Doc. Franciszek Sondij po obronie rozprawy doktorskiej rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Katedrze Elektrotermii Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Na szczególne wyróżnienie zasługują efekty jego prac wykonywanych dla przemysłu. Pod kierownictwem doc. Franciszka Sondija w latach 1954-61 zaprojektowano i wykonano 10 prototypowych urządzeń elektrotermicznych. 16 stycznia 1963 r. uzyskał tytuł dr hab. po przedstawieniu rozprawy habilitacyjnej pod tytułem: „Podstawy projektowania rurowych elektrycznych pieców oporowych przy liniowym rozkładzie temperatury”. Na stanowisku docenta przepracował w Politechnice Warszawskiej tylko dwa lata w okresie 1.07.1963-31.07.1965. Na skutek nacisków politycznych w 1965 r. musiał zmienić pracę przechodząc do pracy w Hucie Warszawa na etat specjalisty ds. elektrotermii. Po przejściu na emeryturę doc. Franciszek Sondij w latach 1979-1994 był pracownikiem Katedry Podstaw Elektrotechniki (obecnie Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii). Prowadził zajęcia z Elektrotermii oraz Urządzeń i Procesów Elektrotermicznych. Był opiekunem wielu prac inżynierskich, magisterskich i promotorem jednej pracy doktorskiej. W okresie pracy w Politechnice Lubelskiej brał czynny udział w opracowaniu szeregu nowych ćwiczeń laboratoryjnych i pomocy dydaktycznych. Wspaniały dydaktyk, do dziś wspominany przez absolwentów, jednocześnie chętnie służący radą i pomocą młodszym kolegom z Katedry. W 1984 r. został wydany skrypt jego autorstwa pt. Elektroenergetyka Przemysłowych Urządzeń Grzejnych, a w 1988 r. poszerzone o 20% wznowienie, w 1990 r. został wydany skrypt pt. Termokinetika - zagadnienia wybrane. Doc. dr hab. inż. Franciszek Sondij zmarł w Warszawie we wrześniu 2002 roku, był wybitnym specjalistą w dziedzinie elektrotermii, zwłaszcza w zakresie pieców indukcyjnych i łukowych do topienie metali.

DOC DR INŻ. STANISŁAW FRĄCZEK

Doc. dr inż. Stanisław Frączek urodził się w 1924 r. w Żołyńi (powiat Łańcut). W latach 1946-1951 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Dyplom magistra inżyniera elektryka w specjalności teletechnika uzyskał w 1951 r. Doktoryzował się w 1970 r. w zakresie iskrobezpieczeństwa górniczych obwodów strzałowych.

Pracę zawodową rozpoczął w Katedrze Elektryfikacji Kopalń Wydziału Górniczego Politechniki Śląskiej na stanowisku asystenta. W latach 1962-1972 był wykładowcą. Na stanowisko docenta został powołany w 1974 r. W tym samym roku został zastępcą dyrektora Instytutu Elektryfikacji i Automatykacji Górnictwa Politechniki Śląskiej.

Doc. Stanisław Frączek prowadził zajęcia dydaktyczne z zakresu łączności i sygnalizacji oraz automatyzacji procesów technologicznych w górnictwie. W latach 1960-1980 pracując na uczelni pracował także w Biurze Projektów Górniczych w Gliwicach jako projektant, a następnie jako główny specjalista do spraw łączności i automatyzacji w górnictwie. Prace projektowe doc. St. Frączka w Biurze Projektów Górniczych związane były głównie z rozwijającym się wówczas Rybnickim Okręgiem Węglowym. Ponadto doc. St. Frączek prowadził wykłady na kursach podnoszących kwalifikacje pracowników kopalń.

Na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej doc. St. Frączek pracował przez okres sześciu lat (1981-1986) prowadząc wykłady z zakresu techniki łączności i sygnalizacji w górnictwie na specjalności "Elektryfikacja i automatyzacja kopalń".

Doc. St. Frączek jest autorem wielu publikacji w czasopismach naukowych i naukowo-technicznych, a także współautorem dwóch podręczników. Jest promotorem ponad stu prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich, promotorem czterech rozpraw doktorskich oraz recenzentem pięciu prac doktorskich.

Doc. St. Frączek jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa. Od 1990 r. doc. St. Frączek przebywa na emeryturze.

DOC. DR HAB. INŻ. JAN SKWARNA

Docent dr hab. inż. Jan Skwarna urodził się 17 lipca 1931 roku w miejscowości Chąśnie w województwie skierniewickim. Całe swoje życie był związany z pracą w przemyśle jak i działalnością naukową w zakresie elektrotechniki. Już w roku 1950 został pracownikiem Wytwórni Maszyn Elektrycznych i Transformatorów w Żychlinie ucząc się jednocześnie w Liceum Elektrotechnicznym. Ukończył je w roku 1951.

Również i w dalszych latach jego praca zawodowa przeplatała się ze studiami bądź pracą dydaktyczną. I tak pracuje kolejno w Zakładach Wytwórczych Elektrotechniki Motoryzacyjnej w Świdnicy, później w Zakładach Prostowników Ręciowych w Łodzi. Tą ostatnią pracę powiązał ze studiami na Wydziale Elektrycznym w Politechnice Łódzkiej. Studia te ukończył w roku 1957 obroną pracy dyplomowej na temat specjalnej konstrukcji transduktora. W roku 1958 podejmuje pracę w Zakładach Transformatorów Radiowych w Skierniewicach. Przyczynia się znacznie do rozwoju tego Zakładu organizując od podstaw m.in. biuro konstrukcyjne oraz laboratorium. Jego zasługą jest uruchomienie produkcji wielu nowoczesnych wówczas transformatorów i dławików dla potrzeb przemysłu elektronicznego. Opracował i wdrożył do produkcji nowy typ karkasu poliamidowego do tych wyrobów przyczyniając się do wyraźnego podniesienia ich jakości.

Na wyraźne podkreślenie zasługuje to, że równolegle do pracy w Zakładach Transformatorów Radiowych prowadzi na stanowisku starszego asystenta zajęcia dydaktyczne na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej w Katedrze Maszyn Elektrycznych i Transformatorów. Katedrą tą kierował wówczas profesor E. Jezierski, wielki autorytet w polskiej elektrotechnice. Zajęcia te rozpoczął w roku 1957 czyli zaraz po ukończeniu studiów politechnicznych. Mając już duże doświadczenie zarówno przemysłowe jak i dydaktyczne zostaje w roku 1962 wykładowcą a następnie kierownikiem Zasadniczej Szkoły Zawodowej Elektrycznej oraz Technikum Radiowo-Telewizyjnego w Żyrardowie. W szczególności jest organizatorem tego Technikum od podstaw, przeprowadzając pierwszy nabór jego uczniów. Od roku 1964 mgr inż. J. Skwarna powiększa wymiar swoich zajęć w Politechnice Łódzkiej z połowy etatu na pełny etat. W ramach zorganizowanego przez profesora E. Jezierskiego pierwszego w Polsce Studium Doktorskiego na Wydziale Elektrycznym tej Politechniki opracowuje rozprawę doktorską na temat zasilania elektrycznych maszyn prądu stałego z przekształtników tyrystorowych. Broni ją z sukcesem w roku 1968 otrzymując stopień doktora. Od tego czasu dalsza praca zawodowa docenta J. Skwarny będzie

już trwale związana z problematyką maszyn elektrycznych i ich przemysłowymi zastosowaniami.

Po 13 latach pracy w Politechnice Łódzkiej w roku 1970 dr inż. J. Skwarna zostaje służbowo przeniesiony do Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. Obejmuje tam stanowisko starszego wykładowcy w Instytucie Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej. W roku 1974 awansuje na stanowisko docenta, kierując początkowo Pracownią Maszyn Elektrycznych i Napędów Elektrycznych a następnie Zakładem Automatykacji i Elektryfikacji Kopalń w powyższym Instytucie. W latach 1973-1976 pełni jednocześnie funkcję Zastępcy Dyrektora ds. Nauki w Instytucie Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej a później został wybrany na stanowisko Prodziekana ds. Nauczania i Wychowania Wydziału Elektrycznego.

Jest rzeczą godną podkreślenia, że docent dr hab. inż. Jan Skwarna prowadził w WSIInż. przekształconej w roku 1977 na Politechnikę Lubelską szeroko zakrojone badania naukowe dotyczące początkowo maszyn homopolarnych prądu stałego klasycznych, jak również pracujących w stanie nadprzewodnictwa. Kolejny obszar badań to wysokoobrotowe silniki indukcyjne zasilane z przetwornic elektromaszynowych. W tym zakresie nawiązał bliską współpracę z Fabryką Łożysk Toczących w Kraśniku gdzie tego rodzaju maszyny były szeroko stosowane. Opracował metodę optymalnego projektowania elektrowrzecion szlifierskich. Przyczynił się tym sposobem do przygotowania i uruchomienia produkcji nowoczesnych elektrowrzecion dużej mocy przeznaczonych dla wysokowydajnego procesu szlifowania. To niewątpliwie duże osiągnięcie docenta J. Skwarny, zarówno pod względem naukowym jak i technicznym, zaowocowało jego rozprawą habilitacyjną p.t. „Zagadnienia projektowe w silnikach indukcyjnych zwartych o wielkich prędkościach obrotowych”. Po obronie tej rozprawy na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej uzyskał w maju 1984 roku stopień dr hab. n.t.

Docent dr hab. inż. J. Skwarna miał znaczący dorobek naukowy. Był autorem 15 opracowań naukowych, 4 skryptów do Laboratorium Maszyn Elektrycznych oraz 4 zgłoszeń patentowych. Docent J. Skwarna był bardzo dobrym wykładowcą lubianym i wyróżnianym przez studentów. Posiadał Srebrny (1977) i Złoty Krzyż Zasługi (1983) oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej (1984). Za prace społeczne w ramach NOT a świadczone na rzecz rozwoju przemysłowego Lubelszczyzny uzyskał w roku 1985 wyróżnienie honorowe tej organizacji a w roku 1988 wyróżniony został ponownie. Docent dr hab. inż. Jan Skwarna przyczynił się znacznie do rozwoju dydaktyki oraz prac badawczych Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej w zakresie maszyn elektrycznych. Zmarł w dniu 8 lutego 1990 roku.

DOC. DR INŻ. BOGDAN BANASIEWICZ

Bogdan Banasiewicz urodził się 11.06.1931 r. w Łodzi. Studia wyższe odbył w latach 1949-56 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W 1953 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka a w 1956 r. magistra inżyniera elektryka w specjalności przyrządy pomiarowe. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1965 r. na mocy uchwały Rady Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej na podstawie rozprawy naukowej pt.: „Własności widmowe pełnych układów magnetoelektrycznych III rzędu i ich rodzaje”.

Pracę zawodową rozpoczął już w 1951 r. w Zakładzie Elektrotechniki Ogólnej w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Warszawskiej, gdzie pracował do 30.09.1972 r. Zajmował kolejno stanowiska: młodszego asystenta, asystenta, starszego asystenta, adiunkta i z-cy kierownika Zakładu. Pracował również w zakładach przemysłowych, m.in.: w Zakładach Budowy Maszyn Transformatorowych w Warszawie (1956-57) oraz w Zakładach Radiowych Kasprzaka w Warszawie (1961-62).

1.05.1972 r. został zatrudniony na stanowisku docenta w Zakładzie Elektroenergetyki Przemysłowej Instytutu Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie.

Za zasługi dla rozwoju szkolnictwa wyższego i rozwoju gospodarki narodowej został odznaczony w 1975 r. Złotym Krzyżem Zasługi.

Pod Jego kierunkiem jako promotora kilkadziesiąt osób uzyskało dyplomy inżyniera i magistra inżyniera. Jego dorobek naukowy obejmuje wiele prac, w tym 1 podręcznik i 9 skryptów.

W 1992 r. przeszedł na emeryturę.

DOC. DR INŻ. WIESŁAW LASOCKI

Docent Wiesław Lasocki urodził się w 1936 roku. Studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej ukończył w 1960 roku. Bezpośrednio po ukończeniu studiów odbył praktykę zawodową w Jugosławii. Następnie podjął pracę w Fabryce Transformatorów i Aparatury Trakcyjnej w Łodzi. Od grudnia 1960 r. podjął pracę na Politechnice Łódzkiej w Katedrze Miernictwa Elektrycznego.

Był słuchaczem Studium Doktoranckiego przy Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Łódzkiej, w której został zatrudniony na stanowisku st. asystenta. W roku 1969 obronił pracę doktorską pt. „Zastosowanie metody schematu cieplnego do wyznaczania ustalonych i nieustalonych przyrostów temperatury uzwojeń w transformatorach suchych”, którą zrealizował pod kierunkiem prof. Tadeusza Kotera.

Od września 1974 r. podjął pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie, gdzie został kierownikiem Zakładu Elektroenergetyki, a od 1977 r. kierownikiem nowo powstałego Zakładu Automatyzacji i Elektryfikacji Kopalń. Od 1979 roku przez okres 4 lat był Kierownikiem Zespołu Naukowego Aparatury Kontrolno-Pomiarowej. Od 1982 r. ponownie główne Jego zainteresowania koncentrowały się wokół maszyn elektrycznych.

W całym okresie pracy prowadził wszystkie typy zajęć, był opiekunem ponad stu prac dyplomowych. Współtworzył programy nauczania, laboratoria dydaktyczne i skrypty. Jako pracownik o dużym doświadczeniu dydaktycznym prowadził również zajęcia na studiach wieczorowych i zaocznych, gdzie potrafił połączyć wymagania ze zrozumieniem dla słuchaczy pracujących - co zjednało Mu duży szacunek i uznanie studentów.

Za osiągnięcia naukowe został wielokrotnie odznaczony Nagrodami Ministra i Rektora. Był długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz członkiem Lubelskiego Towarzystwa Naukowego.

Podczas trzydziestokilkuletniej pracy na uczelni cechował się pracowitością, solidnością i koleżeńskością. Był nauczycielem akademickim, który potrafił godzić wymagania z życzliwością i wyrozumiałością dla studentów. Był niezwykle skromnym i wrażliwym człowiekiem. Młodszym kolegom służył zawsze dyskretną radą, dzieląc się swoimi bogatymi doświadczeniami naukowymi i dydaktycznymi. Był dobrym Kolegą, na którego można było liczyć i w pełni polegać na Jego słowach.

DOC. DR JANUSZ SKIERCZYŃSKI

Urodził się 17.11.1927 roku w Dąbrowicy k/Łukowa w rodzinie nauczycielskiej - Władysława i Olgi z d. Klinowskiej. W czasie okupacji działał w antyniemieckiej organizacji podziemnej, a w roku 1944 ochotniczo wstąpił do wojska i brał udział w walkach frontowych - do końca wojny.

W roku 1948 ukończył szkołę średnią i podjął studia w Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym UMCS w Lublinie. Już na drugim roku studiów otrzymał propozycję pracy w Katedrze Fizyki Doświadczalnej, kierowanej przez prof. dr hab. Stanisława Ziemeckiego. Wykazując szczególne predyspozycje w pracach eksperymentalnych, zorganizował pracownię elektroniki i tzw. II pracownię fizyki. W roku 1956 i później odbywa staże naukowe w Uniwersytecie Moskiewskim, gdzie zapoznaje się z tematyką fizyki plazmy, którą to interesował się niemal całe życie.

W roku 1964, na wniosek Rektora WSIInż. zostaje przeniesiony na stanowisko wykładowcy WSIInż., z zadaniem zorganizowania pracowni fizyki i docelowo Zakładu Fizyki zapewniającym nauczanie fizyki na odpowiednim poziomie. W WSIInż. z wielkim zaangażowaniem i sprawnością organizacyjną adaptuje pomieszczenia dla celów "fizyki", projektuje i nadzoruje wykonawstwo instalacji elektrycznych i wodnych. W okresie dwóch lat uruchamia studencką pracownię fizyki (złożoną ze 115 zadań), uruchamia salę audytoryjną, dostosowaną do wykładów z pokazami i demonstracjami fizycznymi a w następnym roku wydaje opracowany z zespołem czteroczęściowy skrypt do zajęć laboratoryjnych (pierwszy skrypt wydany w Uczelni). Po tych przedsięwzięciach Janusz Skierczyński ukierunkowuje wysiłek Zespołu na tworzenie zbioru zestawów pokazowych do wykładu, rozbudowę pracowni studenckich oraz gromadzenie aparatury i tworzenie laboratoriów naukowych.

W miarę rozwoju Uczelni, zmienia się również struktura "fizyki" - od "Pracowni Fizyki"(1964), poprzez "Zespół Fizyki" do "Zakładu Fizyki Technicznej"(1973), zatrudniającego ponad 20-tu pracowników. W okresie przynależności organizacyjnej Zakładu Fizyki do Wydziału Elektrycznego doc. J. Skierczyński przygotował projekt obudowy dydaktycznej auli E 201, dostosowanej do wykładów fizyki z demonstracjami.

Kierował Zakładem do czerwca 1985 roku, a więc ponad 20 lat. Zakład pod Jego kierownictwem dopracował się określonego, dobrego poziomu dydaktyki i dość szerokiego zakresu prowadzonych badań naukowych. Jego własne zainteresowania naukowe dotyczyły: zjawiska termodyfuzji, problemów z zakresu fizyki jądrowej oraz plazmochemii. Problematyka plazmochemiczna interesowała

Go najbardziej i w jej zakresie badał: langmuirowskie oscylacje elektronowe w plazmie wyładowania jarzeniowego i łukowego oraz wpływ niejednorodnego pola elektrycznego tzw. pola grawitacyjnego na plazmę wyładowania różnych gazów. Z zakresu tej tematyki przygotował swoją rozprawę doktorską i opublikował kilkanaście oryginalnych prac.

Duża efektywność Jego działań wynikała z takich cech osobowościowych, jak: ogromna dyscyplina, wyjątkowa sumienność i pryncypialność. Takim uformowały Go zapewne - tradycje rodzinne oraz trudne losy życiowe.

DOC. DR INŻ. ANDRZEJ SOBIESZCZUK

Urodził się 17 lipca 1942 r. w Krasnymstawie. Studia ukończył w 1966 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej uzyskując dyplom mgr inż. elektryka. W latach 1966-72 zatrudniony był na Wydziale Elektrycznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. Po uzyskaniu stypendium i odbyciu studiów doktoranckich na Politechnice Łódzkiej obronił w 1972 r. pracę doktorską na temat „Nagrzewanie katody łuku elektrycznego ze szczególnym uwzględnieniem modelu impulsowego stopy katodowej”. Temu zagadnieniu poświęcił dalsze badania naukowe. Po uzyskaniu stopnia doktora, w 1972 r. został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Elektroenergetyki. Dalsze badania naukowe w zakresie urządzeń elektrycznych prowadził we współpracy z naukowcami Politechniki Łódzkiej. W wyniku tych prac dr inż. Andrzej Sobieszczuk opracował monografię pt. „Synteza zjawisk cieplnych na katodzie łuku elektrycznego w świetle aktualnego stanu badań nad wyładowaniami elementarnymi”. Praca ta została wyróżniona nagrodą Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Brał czynny udział w działalności dydaktycznej. Zorganizował laboratorium urządzeń elektrycznych za co otrzymał nagrodę J.M. Rektora Politechniki Lubelskiej.

Po utworzeniu Katedry Urządzeń Elektrycznych i TWN w 1991 r. pełni obowiązki jej kierownika. Funkcję tą sprawował do roku 1994.

Był opiekunem wielu prac dyplomowych poświęconych zagadnieniom łuku elektrycznego, które cechował wysoki poziom merytoryczny i edytorski. Za działalność dydaktyczną i naukową uzyskiwał nagrody różnego stopnia jak również został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Zmarł w 1995 r. Pochowany został w Lublinie na cmentarzu przy ulicy Lipowej. W pamięci współpracowników i absolwentów pozostanie jako doskonały wykładowca, dociekliwy naukowiec, a przede wszystkim jako człowiek prawy i sprawiedliwy, otwarty i życzliwy dla wszystkich.

Jego powiedzenie, które często powtarzał, że lepiej być ostatnim wśród mądrych niż pierwszym wśród głupców w sposób dobitny charakteryzuje jego osobowość.

DOC. DR HAB. KAZIMIERZ ZAGÓRSKI

Kazimierz Zagórski urodził się 3. 05. 1910 r. w Krakowie, w rodzinie inteligenckiej. W 1929 ukończył gimnazjum i podjął naukę na Uniwersytecie Jagiellońskim. W roku 1937 ukończył studia uzyskując tytuł mgr farmacji. W roku 1938 poślubił Danutę Bielecką, a w trzy lata później urodził się ich jedyny syn, Zbigniew, obecnie znany i ceniony profesor chirurgii oka.

Po wojnie zajmował kierownicze stanowiska w zakładach farmaceutycznych w Warszawie i Lublinie. Był współzałożycielem Spółdzielni Farmaceutycznej Orfa, przekształconej w Inlek, a następnie w Polfę. W latach 1954-1964 pracował na Akademii Medycznej w Lublinie w Katedrze Technologii Chemicznej, gdzie pełnił funkcję kierownika. Równocześnie podjął pracę w WSIInż. Lublin, początkowo jako wykładowca chemii technicznej w ramach godzin zleconych, zaś od 1960 roku już na etacie Szkoły. Stopień doktora farmacji uzyskał w 1960 roku. Współpracował w tym czasie z profesorem Krwawiczem w Klinice Okulistycznej nad zastosowaniem niskich temperatur w okulistyce. W roku 1965 napisał pracę habilitacyjną i w tym samym roku Rada Wydziału Farmaceutycznego Akademii Medycznej w Krakowie nadała Kazimierzowi Zagórskiemu stopień docenta nauk farmaceutycznych w zakresie chemii farmaceutycznej, a w 1967 został powołany na stanowisko docenta etatowego w WSIInż. Od tego czasu pełnił obowiązki Kierownika Zespołu Chemii w tej Uczelni.

Od samego początku pracy na WSIInż. brał czynny udział w pracach organizacyjnych, był doskonale zorientowany w problematyce uczelni oraz problemach studenckich. Cieszył się wielkim szacunkiem i zaufaniem młodzieży, której sympatię zdobywał taktownym i życzliwym postępowaniem. W bardzo trudnych warunkach zajmował się organizowaniem laboratorium chemicznego, a dzięki jego staraniom było wówczas wyposażone w nowoczesną aparaturę pomiarową i analityczną, która służyła do zajęć dydaktycznych jak również do prac naukowych. Opublikował ok. 20 prac naukowych z dziedziny elektrochemii z uwzględnieniem nowoczesnych badań korozji metali. Był człowiekiem o wysokich walorach etycznych i wielkim autorytetem dla młodzieży i współpracowników. Na Uczelni pełnił funkcję prodziekana Wydziału Ogólnotechnicznego, a później Wydziału Mechanicznego. Od 1978 roku pracował na stanowisku docenta w Zakładzie Elektrochemii na Wydziale Elektrycznym. Przez wiele lat przewodniczył Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów.

Na emeryturę przeszedł 1.X.1980 r. jako docent w Instytucie Matematyki, Fizyki i Chemii, gdzie prowadził badania naukowe w zakresie elektrochemii,

korozji metali i ochrony środowiska. Posiadał znaczny dorobek naukowy, na który składają się publikacje, skrypty, opracowania na zlecenie przemysłu i patenty. Był głównym twórcą nowej technologii uzdatniania wody chłodniczej, która doczekała się kilkudziesięciu wdrożeń w przemyśle, przynosząc duże, wymierne efekty ekonomiczne. W czasie swojej długoletniej pracy dydaktycznej i naukowej zyskał sobie uznanie i autorytet u studentów, współpracowników i kierownictwa Uczelni.

Wśród uzyskanych odznaczeń i wyróżnień można wymienić nagrody Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi.

Złożyło się tak, że w latach siedemdziesiątych współpracowałam z Docentem Zagórskim przy opracowywaniu nowych technologii w zakresie chemii wód przemysłowych. Jako kierownik był wymagający, ale życzliwy dla podwładnych, a jako człowiek prawy, serdeczny i otwarty dla ludzi.

Opracowała T. Szymura

DOC. DR ZBIGNIEW RATAJEWICZ

Doc. dr Zbigniew Ratajewicz urodził się w 1928 r. W 1948 r. ukończył Technikum Chemiczne, a w 1952 r. - studia na Wydz. Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W czasie studiów pracował okresowo w cukrowniach, Zakładach Chemicznych „Oświęcim”, Fabryce Odczynników Chemicznych i Wojskowych Zakładach Zbożowych. Po studiach rozpoczął pracę w Katedrze Chemii Fizycznej i Elektrochemii UMCS. W 1965 r. został przeniesiony do Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej przekształconej później w Politechnikę Lubelską. Od 1967 r. kierował Zakładem Chemii Technicznej. W 1969 r. został docentem na podstawie oceny dorobku naukowego przez profesorów z 3 ośrodków naukowych. W 1988 r. Rada Wydziału Elektrycznego a następnie Senat Politechniki Lubelskiej wystąpiły z wnioskiem o nadanie doc. Ratajewiczowi tytułu profesora nadzwyczajnego, który nie znalazł uznania w CKK.

W pracy naukowej najpierw zajmował się potencjałami elektrycznymi na granicach faz. W tym zakresie obronił pracę doktorską pod kierunkiem prof. Waksmundzkiego. Następnie odbył staż naukowy w Instytucie Fizyki Teoretycznej w Rostocku (NRD), w wyniku którego ukazała się obszerna publikacja na temat oddziaływań w roztworach elektrolitów. Po przejściu do WSIInż. pracował nad stabilizacją wody w obiegach chłodniczych. W tym zakresie, wraz z współpracownikami, opracował sposób stabilizacji wody przy użyciu nowych preparatów (wdrożony w FSC), kilka publikacji i patentów oraz monografię. Równolegle badał anodowe roztwarzanie metali w celu otrzymywania soli i związków kompleksowych. Wynikiem tych prac był szereg publikacji i patentów. Następnie podjął prace nad galwanicznym otrzymywaniem powłok z różnych metali i stopów, oraz intensyfikacją tych procesów w polu ultradźwiękowym. Znaczna część prac dotyczyła powłok stykowych dla potrzeb przemysłu elektronicznego. Prace te prowadzone były w ramach programu resortowego, programu rządowego oraz na zlecenia zakładów przemysłowych. Brali w nich udział pracownicy wszystkich wydziałów Politechniki, a zespół przekraczał niekiedy 40 osób. Znaczna część tych prac była zastrzeżona przez zlecniodawcę i nie mogła być publikowana. Zainteresowanie substancjami blaskotwórczymi stosowanymi w procesach galwanicznych spowodowało nawiązanie znajomości z prof. Tomasikiem, specjalistą od chemii organicznej, który zaproponował wspólne napisanie monografii o kompleksach metali z pochodnymi pirydyny na zlecenie amerykańskiego wydawnictwa John Wiley & Sons. Monografia ta obejmuje 3 tomy i zawiera około 10000 związków chemicznych. Jest to pierwsza obszerna monografia na wymieniony temat w literaturze światowej. Prace nad nią

zajął około 5 lat. W latach 90-tych prowadził prace nad odsiarczaniem spalin dla Elektrociepłowni „Wrotków” oraz badania nad ogniwami paliwowymi zlecone przez Elektrownię „Połaniec”. Doc. Ratajewicz opracował kilka opinii o projektach badawczych KBN oraz recenzję pracy doktorskiej dla Politechniki Wrocławskiej. Ogółem jest autorem lub współautorem 2 monografii, około 70 publikacji oraz blisko 50 patentów i wzorów użytkowych.

Praca dydaktyczna doc. Ratajewicza w naszej Uczelni polegała w pierwszym rzędzie na zorganizowaniu od podstaw pracowni chemicznych, współudział w napisaniu i redakcji pierwszego skryptu w ówczesnej WSIInż., opracowywaniu planów i programów zajęć z chemii dla wszystkich wydziałów. Opieka nad dyplomantami umożliwiła wykonanie w Zakładzie Elektrochemii kilku prac inżynierskich i magisterskich. Opieka nad współpracownikami doprowadziła do obrony 3 prac doktorskich prowadzonych pod jego kierunkiem.

Oprócz pracy naukowej i dydaktycznej brał czynny udział w pracach organizacyjnych. W latach 1987-1996. pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrycznego. Ponadto przewodniczył wielu komisjom senackim i rektorskim jak Komisja d/s Nauki, Komisja Biblioteczna, Komitet Wydawnictw Uczelnianych i inne. Poza Uczelnią był członkiem Rady Naukowej Instytutu Tele- i Radiotechnicznego w Warszawie, przez szereg lat pełnił funkcję prezesa Wojewódzkiego Oddziału Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, był v-przewodniczącym komisji rewizyjnej WKTiR, członkiem Rady Wojewódzkiej NOT, przewodniczącym Środowiskowej Komisji Rewizyjnej AZS.

PROF. DR HAB. INŻ. WITOLD PAWELSKI

Prof. dr hab. inż. Witold Pawelski urodził się 10 czerwca 1937 roku w Baranowiczach. Studia wyższe ukończył w roku 1960 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej. Pracę zawodową rozpoczął na ostatnim roku studiów w 1959 roku jako konstruktor w Ł.Z.Ł.E. ELAN. W 1961 r. został zatrudniony w Katedrze Elektroniki Przemysłowej Politechniki Łódzkiej, gdzie przeszedł kolejno wszystkie szczeble kariery nauczyciela akademickiego od stanowiska asystenta stażysty, do profesora. W latach 1996-2003 pracował w Politechnice Lubelskiej na stanowisku profesora nadzwyczajnego, kierując w latach 1998-2003 Katedrą Elektroniki PL.

Decyzjami Rady Wydziału Elektrotechniki i Elektroniki Politechniki Łódzkiej w roku 1968 Witold Pawelski uzyskał stopień doktora nauk technicznych, w roku 1995 stopień doktora habilitowanego w zakresie elektroniki - przyrządów półprzewodnikowych i układów elektronicznych, a 18 listopada 2002 roku na mocy decyzji Prezydenta RP otrzymał tytuł naukowy profesora

Działalność naukowa prof. Witolda Pawelskiego dotyczy zróżnicowanych obszarów wchodzących w zakres dyscyplin naukowych Elektrotechnika oraz Elektronika, obejmując w szczególności specjalności: Energoelektronika i Układy Elektroniczne. Działalność ta obejmuje głównie problematykę:

- teorii i projektowania układów tyrystorowych, zwłaszcza półprzewodnikowych łączników manewrowych oraz szybkich wyłączników zwarciovych,
- przerywaczy tyrystorowych i energoelektronicznych konwerterów rodzaju DC-DC,
- metod projektowania i realizacji przekształtników mocy AC-DC, AC-AC oraz DC-DC o podwyższonej niezawodności i odporności na zakłócenia elektryczne,
- modelowania tranzystorów IGBT, zorientowanego na analizę i projektowanie układów elektronicznych.

Na całkowity publikowany dorobek prof. Pawelskiego składa się łącznie ok. 70 pozycji w tym trzy monografie. Jest ponadto autorem lub współautorem 50 opracowań naukowo-badawczych dla przemysłu zastosowanych w praktyce, 25 niepublikowanych prac o charakterze raportów naukowych oraz twórcą lub współtwórcą 17 patentów.

Prof. dr hab. inż. Witold Pawelski jest doświadczonym nauczycielem akademickim o szerokim zakresie wykładanej wiedzy. W okresie 45 lat pracy w charakterze nauczyciela akademickiego w Politechnice Łódzkiej, Politechnice

Lubelskiej i Politechnice Poznańskiej prowadził wszystkie formy zajęć dydaktycznych na studiach dziennych, wieczorowych, zaocznych, doktoranckich i podyplomowych na kierunkach studiów Elektrotechnika, Elektronika i Telekomunikacja, Automatyka i Robotyka oraz Informatyka. Jest wykładowcą, specjalizującym się zwłaszcza w dziedzinie przyrządów półprzewodnikowych, układów elektronicznych oraz półprzewodnikowych przyrządów i układów energoelektronicznych.

Prof. dr hab. inż. W. Pawelski od 1970 r. przez ponad 25 lat kierował zespołem naukowo-badawczym Elektronicznych Urządzeń Przemysłowych w Instytucie Elektroniki PŁ. Zdecydowana większość prac badawczych tego Zespołu została wdrożona, przyczyniając się do modernizacji technologii m.in. produkcji materiałów półprzewodnikowych i procesu produkcji szkła budowlanego. W Zespole wykonano również prace wdrożeniowe dotyczące nietypowych, o specjalistycznym przeznaczeniu, zasilaczy stabilizowanych dużej mocy (między innymi dla takich instytucji, jak FZB FALUBAZ w Zielonej Górze, HSO KARA w Piotrkowie Tryb., PIE CEMI, ITR, ZHMW POLAM, WAT, ITE, IF PAN, NPCP CEMI, UNITRA CEMAT w Warszawie, IBJ w Świerku k/Warszawy, ŁZK PEXER w Łodzi, WSK PZL Rzeszów i innych).

W czasie swojej pracy w Katedrze Elektroniki Politechniki Lubelskiej prof. W. Pawelski opracował szereg nowych wykładów z dziedziny energoelektroniki i wypromował trzech doktorów. W 2000 roku współorganizował oraz opracował programy ramowe nowej specjalności Telekomunikacja i Sieci Komputerowe na kierunku studiów Informatyka. W ostatnich kilku latach był ponadto recenzentem 9 rozpraw doktorskich i jednej habilitacyjnej oraz recenzentem w przewodzie dotyczącym tytułu naukowego profesora. Jest członkiem komitetów redakcyjnych czasopism naukowych, członkiem komitetów naukowych konferencji z dziedziny energoelektroniki. Jest wieloletnim członkiem PTETiS i SEP.

Za działalność naukowo-badawczą, dydaktyczno-wychowawczą i organizacyjną prof. dr hab. inż. Witold Pawelski był ponad 20-krotnie wyróżniany nagrodami Rektora PŁ oraz dwukrotnie nagrodami Ministra N.Sz.W.iT (1975). Był odznaczony Srebrnym (1973) i Złotym Krzyżem Zasługi (1981) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2002).

PROF. DR HAB. INŻ. WIKTOR ŁOZBIN

Prof. dr hab. inż. Wiktor Łozbin urodził się 8.08.1940 r. w Czarnobylu, na Ukrainie. Po ukończeniu szkoły średniej w okresie 1957÷1959 r pracował jako elektrotechnik. W roku 1959 rozpoczął studia w Moskiewskim Instytucie Energetycznym, na Wydziale Energetyki.

Podczas studiów specjalizował się w dziedzinie automatyzacji procesów cieplnych, na kierunku Fizyki Technicznej, w katedrach Automatyki i Fizyki Ciepła. Po ukończeniu studiów otrzymał tytuł inżyniera fizyki ciepła.

W latach 1965÷1985 prof. W. Łozbin pracował w Suchumskim Instytucie Badawczym Fizyki Technicznej, a w roku 1977 jako sekretarz naukowy Instytutu, gdzie prowadził badania naukowe, których przedmiotem było sterowanie i kontrola pracy termoelektrycznych generatorów (TEG). W efekcie wykonanych badań opracował On unikalną metodę projektowania i weryfikacji ich parametrów, za co otrzymał stopień doktora nauk technicznych (kandydata nauk technicznych).

Prof. Wiktor Łozbin opracował również system inżynieryjno-fizycznych obliczeń i opracowywania wyników standardowych, eksperymentalnych pomiarów, który zapewnia prawidłowe projektowanie, eksploatację i diagnostykę generatorów termoelektrycznych (TEG). System ten został opublikowany w wydanej przez Niego monografii p.t. „Metody obliczania generatorów termoelektrycznych”. Pod Jego kierunkiem zostały obronione 2 prace doktorskie z tego zakresu.

Był On również prekursorem stosowania TEG jako źródeł zasilania cieplnego, kardiostymulatorów z radioizotopowym źródłem ciepła, naziemnych oraz kosmicznych środków łączności, stacji meteorologicznych (na dalekiej północy), autonomicznych jądrowych urządzeń energetycznych zasilających zaludnione tereny.

W latach 1985-1995 prof. W. Łozbin pracując w Politechnice Lwowskiej prowadził badania w dziedzinie technologii wytwarzania materiałów półprzewodnikowych oraz opracował metodę określania ich właściwości. W ich efekcie uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych.

Od roku 1993 jest On profesorem w Politechnice Lwowskiej, gdzie prowadził wykłady z: eksperymentalnej fizyki ciepła, wymiany cieplnej i masowej, planowania eksperymentu oraz metody opracowywania wyników pomiarów (danych eksperymentalnych). Do najważniejszych osiągnięć publikacyjnych w tym okresie należy zaliczyć książkę (wydana w językach ukraińskim, angielskim i niemieckim) p.t. „MicroCHP as a means of energy supply systems optimization”

W ostatnim okresie przedmiotami badań własnych prof. W. Łozbina są metody pomiaru wilgotności gazów, oryginalne sprawdzanie termoogniwa, oraz właściwości ultradźwiękowego sensora temperatury.

Od 2001 roku prof. dr hab. inż. Wiktor Łozbin pracuje w Politechnice Lubelskiej, w Katedrze Automatyki i Metrologii, gdzie prowadzi wykłady z: miernictwa przemysłowego, planowania i analizy eksperymentu.

W 2003 roku został jej kierownikiem.

PROF. DR HAB. INŻ. MAREK STABROWSKI

ur. 03.05.1942, Lublin; dyscyplina: informatyka; kierunki i specjalności: informatyka, metrologia elektryczna; miejsce pracy i stanowisko: Politechnika. Lubelska, Katedra Informatyki, ul. Nadbystrzycka 36 B, 20-618 Lublin - profesor zwyczajny; studia, stopnie i tytuły naukowe: studia Politechnika Warszawska 1964; dr - Politechnika Warszawska 1973; dr hab.- Politechnika Warszawska 1981; prof. (tytuł) - 1989; prof. (stanowisko) - 1989; prof. zw. (stanowisko) - 1996; publikacje 170, w tym książek - 5; patenty - 6; wypromowanych doktorów - 7; stanowiska: z-ca dyrektora Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Miernictwa Elektrycznego Politechniki Warszawskiej 1984-1990, członek Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów w Warszawie 1996-2000; wyróżnienia: Krzyż Kawalerski OOP - 1996; Złoty Krzyż Zasługi - 1985; nagrody Ministra Edukacji Narodowej - 1980, 1983, 1986; przynależność do organizacji naukowych: International Planetary Society - członek; Komitet Metrologii i Aparatury naukowej PAN - członek 2 Komisji; inne istotne informacje: 45 artykułów w czasopismach międzynarodowych m.in. IEEE Transactions, Int. Journal Numerical Methods in Engineering;

PROF. DR HAB. INŻ. JAN SIKORA

ur. 29.08.1948, Głucholazy; dyscyplina: informatyka, elektrotechnika; główne dziedziny badań naukowych: teoria pola, metody numeryczne, zagadnienia odwrotne, tomografia impedancyjna i optyczna; miejsce pracy i stanowisko: Politechnika Warszawska, Wydział Elektryczny, profesor, w latach 1995-1996 również Politechnika Lubelska, Wydział Elektryczny; studia, stopnie i tytuły naukowe: mgr inż. - Politechnika Warszawska, Wydział Elektryczny (1973); dr nauk technicznych - Politechnika Warszawska (1979); dr hab. nauk technicznych - Politechnika Warszawska (1991); profesor (stanowisko - 1997, profesor (tytuł) - 1998; publikacje: 170, w tym książek - 5; wypromowanych doktorów - 4; wyróżnienia: Nagroda Sekretarza PAN (1986), Nagrody indywidualne II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe (1999, 2001); przynależność do organizacji naukowych: Fundacja na Rzecz Edukacji Inżynierów Elektryków - członek założyciel, Polskie Towarzystwo Zastosowań Elektromagnetyzmu PTZE - członek, Stowarzyszenie Elektryków Polskich SEP - członek; inne istotne informacje: w okresie od 1.10.1995 r. do 31.09.1996 r. pełnił funkcję kierownika Katedry Informatyki w Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej (PL) będąc opiekunem trzech wypromowanych doktoratów: dr Anna Kwiatkowska „Optymalizacja kształtu urządzeń elektrycznych metodą pochodnej materiałowej”, dr Beata Pańczyk „Konstrukcja obrazu rozkładu właściwości fizycznych obiektu metodą impedancyjnej tomografii komputerowej”, dr inż. Anna Kamińska „Wykorzystanie tomografii komputerowej do identyfikacji rozkładu konduktywności w obszarach nieograniczonych”; w PL był opiekunem 7 magisterskich prac dyplomowych i współautorem 20 publikacji naukowych; Senior Research Fellow - University College London, Department of Computer Science.

DR HAB. INŻ. ANDRZEJ NAFALSKI, PROF. PL

dyscyplina - elektrotechnika; główne dziedziny badań naukowych: kompatybilność elektromagnetyczna, elektromagnetyzm, technologie i materiały magnetyczne, straty elektryczne i elektroniczne; studia i stopnie naukowe: inż. elektryk - WSIInż. w Lublinie, Wydział Elektryczny (1970); mgr pedagogiki - UMCS w Lublinie (1971); mgr inż. elektryki - Politechnika Warszawska (1972); dr nauk technicznych - Politechnika Warszawska (1978); dr hab. nauk technicznych - Politechnika Warszawska (1989); publikacje: książki, monografie, rozdziały - 19; 67 prac w czasopismach i periodykach naukowych, 148 artykułów konferencyjnych, 34 wykłady na zaproszenie, 40 wykładów seminaryjnych, 55 raportów, 10 patentów; przynależność do organizacji naukowych: członek Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1969); członek Institute of Electrical and Electronic Engineers (USA), Magnetics and Education Societies; członek Instytutu Inżynierów w Australii, członek Institute of Electrical Engineers (UK); członek Polskiego Towarzystwa Zastosowań Elektromagnetyzmu; stanowiska i funkcje: starszy wykładowca - Wydział Elektrotechniki i Informatyki - Uniwersytet Curtin w Perth, w Zachodniej Australii ((1992-1993); profesor, dyrektor - Wydział Elektrotechniki - Uniwersytet South Australia (1993-1996); profesor, dyrektor - Wydział Fizyki i Systemów Elektronicznych - Uniwersytet South Australia (lipiec 1996-luty 2000); profesor, dyrektor - Wydział Elektrotechnologii i Informatyki - Uniwersytet South Australia (luty 2000); wyróżnienia: Australian Engineering Excellence Award (2003); Excellence in Teaching Award (2003); Scholarly Teaching Award (2003); Commendation 2003; Award for Community Service for outstanding service to the community for Science and Technology Awareness Project (2002); High Commendation for the Quality of Teaching for the development of innovative teaching and student - directed learning methodologies in engineering degree studies (2002); Honorowe członkostwo Uniwersytetu South Australia (2002); zainteresowania badawcze: analiza komputerowa i projektowanie urządzeń elektromagnetycznych, kompatybilność elektromagnetyczna, zakłócenia niskich częstotliwości, niska częstotliwość zakłóceń, zastosowanie nowoczesnych materiałów magnetycznych i technologii elektromagnetycznych, wspomagane komputerowe testowanie materiałów magnetycznych i pomiary magnetyczne, zainteresowania dydaktyczne: podstawy elektrotechniki, podstawy sieci elektrycznych, projektowanie elektryczne, kompatybilność elektromagnetyczna, technologie informatyczne i programowanie, metody numeryczne w elektrotechnice, przetwarzanie energii elektrycznej, język angielski techniczny, wstęp do inżynierii elektrycznej, teoria obwodów elektrycznych;

DR HAB. STANISŁAW GRZEGÓRSKI, PROF. PL

Grzegórski Stanisław Marian - ur. 29 stycznia 1944 r.,
Kawęczyn

Wykształcenie: Liceum Ogólnokształcące w Janowie Lubelskim, studia - matematyka, spec. metody numeryczne - UMCS w Lublinie 1962-1967. Praca doktorska „Metody numeryczne minimalizacji funkcjonału określonego na przestrzeni Banacha i ich zastosowanie do zadań rachunku wariacyjnego i sterowania optymalnego”, w 1976 r. na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS w Lublinie. Rozprawa habilitacyjna „Teoria nadliniowej zbieżności metod Newtono-podobnych dla zadań nieliniowych” - Rada Wydziału Mat.-Fiz. UMCS 1993 r.

Praca zawodowa:

- 1.10.1967-30.09.1997 Zakład Metod Numerycznych Instytut Matematyki UMCS,
- 1.10.1997 - profesor nadzwyczajny w Katedrze Informatyki Politechniki Lubelskiej.
- Od 1.01.1997 r. kierownik Katedry Informatyki.

Działalność organizacyjna: W 1996 r. oraz w 1997 r. przewodniczący Komitetu Organizacyjnego XII i XIII Ogólnopolskiej Konferencji „Informatyka w Szkole”, w których uczestniczyło po około 350 osób. W latach 1997-2004 przewodniczący Komitetu Programowego Lubelskiego Akademickiego Forum Informatycznego. Współudział w opracowaniu programu i uruchomieniu kierunku studiów Informatyka na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki. Przewodniczący Rady Programowej Centrum Informatycznego Politechniki Lubelskiej

Ważniejsze osiągnięcia w pracy badawczej: 34 publikacje, m.in. w SIAM J. Numer. Anal., Computing, Mathematical Programming, Control and Cybernetics, Annales UMCS.

- opracowanie algorytmu obliczania prawdopodobieństwa dla rozkładu F-Snedecora,
- metoda minimalizacji funkcjonału wykorzystująca zanurzenie układu zupełnego danej przestrzeni w rozmaitości nieliniowej,
- uogólnienie metody Morrisona,
- teoria nadliniowej zbieżności metod iteracyjnych,
- wprowadzenie metod wielostopniowych uaktualniania aproksymacji macierzy Jacobiego,
- opracowanie sześciennie zbieżnej skalowanej metody Newtona znajdowania pary własnej dla symetrycznego zadania własnego,

- opracowanie metody naprzemiennych rzutowań dla wielowymiarowego, symetrycznego problemu własnego,
- teoria nadkwadratowej zbieżności metod iteracyjnych.

Przynależność do Towarzystw Naukowych: Polskie Towarzystwo Matematyczne, The International Society on Multiple Criteria Decision Making.

Działalność naukowo-usługowa: współpraca z naukowcami innych specjalności. Najczęściej byli to chemicy, fizycy, ekonomiści i pedagodzy z UMCS, pracownicy naukowci Akademii Rolniczej, Zakładu Agrofizyki, Politechniki Lubelskiej, Akademii Medycznej, Instytutu Medycyny i Higieny Wsi. Praca ta polegała na udzielaniu konsultacji z metod numerycznych i statystyki, opracowywaniu metod, pisaniu oprogramowania, wykonywaniu obliczeń oraz na opracowywaniu wyników obliczeń. W kilku wypadkach współpraca ta kończyła się wspólnymi publikacjami.

Nagrody i odznaczenia: nagrody Rektora UMCS i Politechniki Lubelskiej, Złoty Krzyż Zasługi w 1988 r.

DR HAB. INŻ. ANDRZEJ KOZŁOWSKI, PROF. PL

Urodził się w 1932 roku. Studia wyższe I stopnia ukończył w Politechnice Warszawskiej w 1954 r. a studia wyższe II stopnia w 1963 r. Stopień doktora nauk technicznych nadany w 1975 r. przez Instytut Elektrotechniki w Warszawie za pracę doktorską pod tytułem „Niezawodność systemu instalacji elektrycznej wagonu kolejowego i środki jej zwiększania”. Stopień doktora habilitowanego w zakresie elektrotechniki nadany przez Wyższą Szkołę Komunikacyjną w Dreźnie w 1986 r. za pracę „Zasilanie wagonów pasażerskich w energię elektryczną - krytyczne porównanie różnych systemów”.

Od 1952 r. do 1959 r. asystent na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Od 1959 r. do 1986 r. adiunkt w Centralnym Ośrodku Badań i Rozwoju Techniki Kolejowej w Warszawie. Od 1986 r., adiunkt, od 1989 r. - docent etatowy, od 1990 r. profesor nadzwyczajny na Wydziale Transportu Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Radomiu. W tym okresie pełnione funkcje: Kierownik Zakładu, Zastępca Dyrektora Instytutu, Dyrektor Instytutu. Od 1991 r. zatrudniony na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej. W okresie 1986-90 członek Rady Naukowej Centralnego Laboratorium Akumulatorów i Ogniw w Poznaniu. Przez szereg kadencji członek Sekcji Pojazdów Rady Naukowej Centrum Naukowo-Technicznego Kolejnictwa.

W ramach działalności naukowo-technicznej zajmuje się problematyką elektrycznego wyposażenia wagonów kolejowych. Prace te dotyczyły wprowadzenia do zasilania wagonowych instalacji elektrycznych wagonowych prądnic prądu przemiennego, półprzewodnikowych regulatorów do tych prądnic. Ponadto uczestniczył we wdrażaniu oświetlenia świetlówkowego w wagonach pasażerskich. Współpraca urządzeń do elektrycznego ogrzewania pociągów w ruchu międzynarodowym (automatyka przełączania zakresów napięć).

Promotor pięciu prac doktorskich.

DR HAB. MAREK KOSMULSKI, PROF. PL

Dr hab. Marek Kosmulski, ur. 1956, w Politechnice Lubelskiej pracuje od 1997 roku jako profesor nadzwyczajny i kierownik katedry Elektrochemii. Trzykrotny laureat ogólnopolskich olimpiad chemicznych dla szkół średnich, w tym drugie miejsce w 1972 i pierwsze w 1974 roku. Absolwent II L.O. im. Hetmana Jana Zamoyskiego w Lublinie. W czasie studiów na UMCS w Lublinie (wg indywidualnego programu) był prezesem Koła Naukowego Chemików i otrzymał dwukrotnie srebrną odznakę Primus Inter Pares. Nie należał do żadnej partii politycznej. Jako przedstawiciel studentów a następnie NSZZ Solidarność pracował w Radzie ówczesnego Instytutu Chemii oraz Radzie ówczesnego Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS. Dyplom z wyróżnieniem otrzymał w 1979 roku. W 1980 roku ukończył Szkołę Oficerów Rezerwy przy Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Chemicznych w Krakowie, w 1981 roku otrzymał pierwszy stopień oficerski, a w 1986 roku po odbyciu dodatkowych szkoleń został awansowany do stopnia porucznika. W roku 1982 ukończył studium podyplomowe dla młodych pracowników UMCS w dziedzinie pedagogiki i socjologii. W latach 1979-88 pracował na UMCS, gdzie prowadził zajęcia z radiochemii, informacji naukowo-technicznej, chemii koloidów oraz informatyki. Dodatkowo pracował w Zespole Usług Technicznych NOT jako tłumacz (j. angielski i niemiecki) oraz prowadził kursy z fizyki. W 1984 roku obronił pracę doktorską. W latach 1988-1997 pracował w Instytucie Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN w Krakowie, Clarkson University w Potsdam, New York (USA), Abo Akademi w Turku (Finlandia) i Forschungszentrum Karlsruhe (Niemcy). W 1995 uzyskał stopień doktora habilitowanego (kolokwium w 1994 roku) oraz prestiżowe stypendium Fundacji Humboldta. Obszar zainteresowań naukowych prof. Kosmulskiego obejmuje kinetykę wymiany izotopowej (temat pracy doktorskiej), syntezę i charakterystykę sorbentów do specjalnych zastosowań (węgle aktywne, szkła porowate, ceramika, kompozyty), chemię roztworów, zjawiska elektrokinetyczne (w tym nowe techniki pomiarowe), budowę i badania właściwości podwójnej warstwy elektrycznej na granicy faz ciało stałe ciecz (temat pracy magisterskiej), w szczególności w rozpuszczalnikach organicznych i mieszanych (temat rozprawy habilitacyjnej) i przy wysokich siłach jonowych, migrację metali ciężkich i radionuklidów w środowisku wodno-glebowym oraz niskotemperaturowe ciecze jonowe. W 2001 roku nakładem wydawnictwa Marcel Dekker w Nowym Jorku opublikował monografię „Chemical Properties of Materials Surfaces“ (754 ss.), za którą otrzymał w 2003 roku Lubelską Nagrodę Naukową. Ponadto w latach 1978-2004 opublikował ponad 80 prac w czasopiśmie w tzw. listy filadelfijskiej (m.in.

Analytical Chemistry, Journal of Physical Chemistry, Langmuir, Advances in Colloid and Interface Science, Geochimica et Cosmochimica Acta, Sensors and Actuators, Marine Pollution Bulletin, Physics Letters), a także 8 rozdziałów w monografiach wydanych przez prestiżowe wydawnictwa (Dekker, Kluwer) i 2 patenty, oraz kilkadziesiąt mniej znaczących publikacji naukowych w zakresie szeroko pojętej chemii. W 2004 roku opublikował *feature article* (artykuł pisany na specjalne zaproszenie redakcji) w Journal of Colloid and Interface Science. Ponad połowa wymienionych publikacji powstała w czasie pracy w Politechnice Lubelskiej. W latach 2002-2003 był kierownikiem grantu KBN dotyczącego otrzymywania materiałów kompozytowych na bazie ceramiki porowatej i niskotemperaturowych cieczy jonowych. Recenzował kilka projektów grantów dla KBN oraz około 100 prac dla redakcji czasopism, w większości z tzw. listy filadelfijskiej. Jego prace były cytowane w 370 artykułach w czasopismach w tzw. listy filadelfijskiej oraz w kilkudziesięciu książkach. W latach 1990 i 2000 otrzymał nagrody MEN z tytułu osiągnięć naukowych.

Wielokrotnie przewodniczył sesjom na konferencjach międzynarodowych. W 1998 roku wygłosił wykład plenarny na konferencji Electrokinetic Phenomena w Salzburgu (Austria). W 2002 był współorganizatorem konferencji z tego cyklu w Krakowie, na której wygłosił także wykład plenarny, a także współredagował numer specjalny Colloids and Surfaces zawierający wybrane prace z tej konferencji (opublikowany w 2003 roku). W 2003 roku przewodniczył sekcji niskotemperaturowych cieczy jonowych Zjazdu Naukowego PTChem w Lublinie.

W Politechnice Lubelskiej prowadzi zajęcia z chemii ogólnej, elektrochemii i korozji. Prowadził także kursy w Abo Akademi oraz wygłosił wykłady na Politechnice Warszawskiej, Uniwersytecie Poznańskim, Uniwersytecie w Białymstoku, Uniwersytecie w Gruzji i w Forschungszentrum Rosendorf, oraz wykłady popularne, m.in. w Rabczańskim Towarzystwie Naukowym i w LTN. W 2002 r. otrzymał nagrodę J.M. Rektora za pracę dydaktyczną.

W czasie wolnym zajmuje się swoją kolekcją etykiet z sera (87 000 różnych etykiet w tym 12 000 polskich, największy zbiór w Polsce i szósty na świecie), oraz prowadzi najstarszą na świecie stronę www poświęconą tyrofilistyce. W 1979 roku zdobył akademickie wicemistrzostwo Polski w brydżu sportowym. Opublikował książkę „Rozgrywka pojedynczego koloru” oraz wiele artykułów teoretycznych (The Bridge World, Brydż) dotyczących zastosowania rachunku prawdopodobieństwa, teorii gier i psychologii w brydżu. Jest też autorem haseł w Encyklopedii Brydża PWN. Regularnie publikuje w prasie popularnej artykuły dotyczące różnych aspektów życia akademickiego, m.in. w Biuletynie Informacyjnym Politechniki Lubelskiej. W 1999 roku pracował jako wolontariusz przy organizacji Olimpiady Specjalnej w Raleigh, North Carolina, USA.

DR HAB. PAWEŁ ŻUKOWSKI, PROF. PL

Studia wyższe na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Białoruskiego w Mińsku, specjalność półprzewodniki (obecnie mikroelektronika) lata 1967-1972. Od 1972 r. asystent w/w Uniwersytetu i jednocześnie na studiach podyplomowych na kierunku Informatyka na Wydziale Matematyki Stosowanej w/w Uniwersytetu, które ukończył w roku 1973.

W latach 1976-79 doktorant dziennych studiów doktoranckich na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Białoruskiego. Rozprawę doktorską pt. „Procesy tworzenia defektów i amorfizacja monokryształów materiałów półprzewodnikowych” obronił w maju 1980 r.

Od października 1979 r. asystent, a od 1981 r. starszy wykładowca Katedry Mikro i Optoelektroniki Wydziału Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Białoruskiej w Mińsku.

Od roku 1985 adiunkt na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Białoruskiego. Kolokwium habilitacyjne na Wydziale Matematyki i Fizyki UMCS w grudniu 1992 r. Rozprawa habilitacyjna pt. „Zjawiska dynamiczne w silnie zdefektowanych półprzewodnikach”.

Od 1993 r. na stanowisku adiunkta na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej. W 1994 r. mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego. W kadencji 1996-1999 Prodziekan d/s Ogólnych. W kadencjach 1996-1999 i 2002-2005 członek Senackiej Komisji ds. Nauki i Komisji J.M. Rektora PL ds. Oceny i Odbioru Wyników Badań Naukowych Finansowanych przez KBN.

Prowadzi wykłady z przedmiotów „Fizyczne podstawy elektrotechniki” i „Materiałoznawstwo elektryczne”. Przygotował zestaw ćwiczeń laboratoryjnych z tego przedmiotu oraz szereg nowych ćwiczeń dla laboratorium TWN.

Głównym kierunkiem badań naukowych prowadzonych przez P. Żukowskiego jest zastosowanie technik jonowych do modyfikacji właściwości warstw wierzchnich materiałów stykowych w celu podwyższenia parametrów eksploatacyjnych urządzeń łączeniowych.

Wypromował czterech doktorów: Paweł Węgierek, Jerzy Szostak, Mekonnen W. Megersa, Julia Sidorenko oraz około 35 inżynierów i magistrów inżynierów.

W latach 1993-2003 opublikował 41 artykułów w czasopismach międzynarodowych, w tym 25 w czasopismach z tzw. Listy Filadelfijskiej, 2 monografie, 35 referatów w materiałach Konferencji Międzynarodowych,

25 w materiałach Konferencji Krajowych, uzyskał 6 patentów oraz dokonał 6 zgłoszeń patentowych.

Przewodniczący 3 międzynarodowych sympozjów naukowych „New electrical and electronic technologies and their industrial implementation”, (1995, 2001, 2003).

Współprzewodniczący pięciu międzynarodowych sympozjów naukowych „Ion implantation and other application of ions and electrons”, (1997, 1998, 2000, 2002, 2004).

Członek Międzynarodowych Komitetów Naukowych:

- czterech konferencji międzynarodowych „Modification of Properties of Surface Layers of Non-Semiconductors Materials Using Particle Beams”, Ukrainian Academy of Science, Feodosiya (1997, 1999, 2001, 2003),
- czterech konferencji międzynarodowych „Interaction of Radiation With Solids”, Mińsk, Białoruś (1997, 1999, 2001, 2003).

Członek komitetów organizacyjnych czterech Sympozjów Naukowych „Techniki Jonowe” organizowanych przez Politechnikę Wrocławską (1997, 1999, 2001, 2003) oraz pięciu Sympozjów Naukowo -Technicznych „Elektrotechnologie w Nowoczesnym Przemysle” (Politechnika Białostocka, 1995, 1997, 1999, 2001, 2003).

P. Żukowski jest członkiem Kolegiów redakcyjnych międzynarodowych czasopism naukowych: Energetyka - izwiestia WUZ-ow, Physics and Chemistry of Solid State.

Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej.

DR HAB. INŻ. HENRYKA DANUTA STRYCZEWSKA, PROF. PL

urodzona 19 stycznia 1952 r w Lublinie; edukacja: 1967 - Szkoła Podstawowa No 9 w Lublinie; 1971 - I Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica; 1976 - Magister inżynier elektryk, Politechnika Lubelska, Wydział Elektryczny - specjalność Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej; 1986 - Doktor nauk technicznych, Politechnika Lubelska; 1999 - Doktor habilitowany nauk technicznych, Instytut Elektrotechniki w Warszawie; Kariera zawodowa: 1976-1985 - Asystent w Katedrze Podstaw Elektrotechniki PL; 1986-1999 - Adiunkt, Wydział

Elektryczny, Katedra Podstaw Elektrotechniki; 1999 - Profesor nadzwyczajny PL, kierownik Zakładu Technik Komputerowych w Elektrotechnice; 2001 - zastępca Dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, dyrektor menedżer Europejskiego Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce ASPPECT; 2004 - Dyrektor Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii X. 2003-IX 2004 visiting professor w Uniwersytecie Kumamoto w Japonii; Główne dziedziny obecnej działalności naukowej i publikacyjnej: Techniki i reaktory plazmowe, zastosowania nietermicznej plazmy w technologiach ochrony środowiska, wykorzystanie ozonu w procesach sterylizacji, układy zasilania reaktorów plazmowych, modelowanie reaktorów plazmowych, identyfikacja sygnałów prądów i napięć reaktorów plazmy nietermicznej; Autorka i współautorka ponad 100 publikacji i opracowań naukowych, w tym 3 monografii, 4 patentów, 32 publikacji w wydawnictwach recenzowanych, 60 prac konferencyjnych, 18 raportów i projektów technicznych niepublikowanych; Nagrody, odznaczenia, członkostwo w stowarzyszeniach: członek zarządu Lubelskiego Oddziału Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej od 2001 r., członek Sekcji Teorii Elektrotechniki, Komitetu Elektrotechniki PAN od 2004 r., członek założyciel sekcji Elektrotechniki Lubelskiego Oddziału PAN od 2003 r., członek SEP od 1975 r., 2 nagrody Ministra EN za działalność naukową w 1990 i 2001 r., Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Krzyż Zasługi

DR HAB. INŻ. ANDRZEJ WAC-WŁODARCZYK, PROF. PL

ur. 16.05.1947, Żółkiewka; dyscyplina - elektrotechnika; główne dziedziny badań naukowych: teoria obwodów, obwody nieliniowe z elementami magnetycznymi, magnetyczne przetworniki częstotliwości, właściwości i zastosowania amorficznych i nanokrystalicznych materiałów magnetycznych, zakłócenia akustyczne i elektromagnetyczne oraz ich oddziaływanie na organizmy żywe, kompatybilność elektromagnetyczna EMC; studia i stopnie naukowe: inż. elektryk - WSIInż. w Lublinie, Wydział Elektryczny (1970); mgr matematyki - UMCS w Lublinie, Wydział Mat-Fiz-Chem (1977); dr nauk technicznych - Politechnika Lubelska, Instytut Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej (1983); dr hab. nauk technicznych - AGH w Krakowie, Wydział Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki (1999); publikacje: ponad 130-w tym: 1 monografia, 1 autorski i 2 współautorskie skrypty, 29 prac w czasopismach i periodykach naukowych, 75 artykułów konferencyjnych i 23 niepublikowane raporty; przynależność do organizacji naukowych: European Association for Education in Electrical and Information Engineering EAEIE - Council Member od 1994, Sekcja Teorii Elektrotechniki w Komitecie Elektrotechniki PAN (kadencja 2004-2007); Komisja XII Oddział Lublin PAN - Komisja Budowy i Eksploatacji Maszyn, Elektrotechniki, Budownictwa (2003); II Komisja Oddział Lublin PAN - Komisja Podstaw i Zastosowań Fizyki i Chemii w Technice i Rolnictwie (1999); Polskie Towarzystwo Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej PTETiS - Oddział w Lublinie, członek zarządu (2000); Lubelskie Towarzystwo Naukowe LTN - Societas Scientiarum Lublinensis - czł. korespondent od 1993, czł. rzeczywisty od 1996 (w kadencji 1995-99 Zastępca Przewodniczącego, w kadencjach 1999-2003 oraz 2003-2007 Przewodniczący IV Wydziału Nauk Technicznych); Polskie Towarzystwo Zastosowań Elektromagnetyzmu PTZE - od 1991, (Przewodniczący Komisji Rewizyjnej 1997-2003, Wiceprezes w V kadencji 2003-2006); Regionalne Towarzystwo Gospodarki Energetycznej w Lublinie, człon. założyciel (1997); Stowarzyszenie Elektryków Polskich SEP; The American Biographical Institute - Research Board of Advisors od 2003; staże naukowe: zagraniczne - Istituto Elettrotecnico Nazionale Galileo Ferraris w Turynie (Włochy), Electrical Energy Conversion Laboratory, Faculty of Technology Kanazawa University (Japonia), University of Wales College of Cardiff, Wolfson Centre for Magnetism Technology, South Bank University - School of Electrical, Electronic and Information Engineering London, Oxford University (Wielka Brytania); stanowiska i funkcje: prodziekan ds. kształcenia na Wydz. Elektr. PL (1993-1999), kierownik Zakładu Elektrotechniki Teoretycznej w Instytucie Podstaw

Elektrotechniki i Elektrotechnologii IPEiE (od 1999), profesor nadzwyczajny PL (od 1999), członek Rady Instytutu PEiE (od 2003), członek Rady Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL (od 1990), członek Senatu PL (1993-2002), prorektor ds. ogólnych PL (2000-2002); wyróżnienia: Nagroda Ministra Edukacji Narodowej za osiągnięcia naukowe - 1990, 14 nagród Rektora PL, Złoty Krzyż Zasługi (1993), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2003), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2003); inne istotne informacje: uczestnik kilkudziesięciu konferencji i sympozjów naukowych w kraju i za granicą (w tym w 23 czynny udział poprzez członkostwo w Komitecie organizacyjnym, Komitecie naukowym bądź przez przewodniczenie sesji) m.in. współorganizator Międzynarodowej Konferencji ELMECO (od 1994), współorganizator Forum Inżynierii Ekologicznej (od 1996), członek Rady Programowej Międzynarodowego Seminarium SPETO (od 2003), członek komitetów organizacyjnych i naukowych oraz przewodniczący sesji Annual Conference European Association for Education in Electrical and Information Engineering EAEEIE (od 1997); członek ogólnopolskiej Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych KAUT (od 2002), przedstawiciel PL ds. stałych kontaktów z MENiS w zakresie *procesu bolońskiego* (od 2003), zastępca przewodniczącego Stowarzyszenia Abbeyfield - Polskiego Towarzystwa Pomocy i Integracji Pokoleń „Pogodne Życie” (od 2002), przewodniczący Kolegium Redakcyjnego monografii „Politechnika Lubelska 1953-2003”, członek Zarządu Regionalnego Towarzystwa Przyjaciół Żółkiewki.

DR HAB. INŻ. PIOTR KACEJKO, PROF. PL

Doktor hab. inż. Piotr Kacejko jest absolwentem Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej. Pracę zawodową rozpoczął w swojej macierzystej uczelni w 1979 r. jako asystent. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1983 r. W latach 1983-1999 pracował jako adiunkt, początkowo w Zakładzie Elektroenergetyki, a po reorganizacji Wydziału w Katedrze Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, został zatrudniony w 2000 r. na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Specjalizuje się w analizie systemów elektroenergetycznych, szczególnie w stanach awaryjnych oraz w metodach numerycznych związanych z ich analizą. Jest jednym z twórców programów komputerowych do obliczeń zwarciovych wykorzystywanego w wielu jednostkach energetyki. Był stażystą Uniwersytetu w Glasgow w Szkocji, gdzie brał udział w pracach nad przesyłem mocy na duże odległości. Przez 6 lat pracował w Zakładzie Energetycznym Lublin jako specjalista do spraw informatyki. Brał udział we wdrażaniu w przedsiębiorstwie Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. projektów związanych ze sterowaniem systemem, takich jak Dyster oraz Eurorynek. Jest współautorem 3 książek, ponad 70 artykułów w czasopismach i materiałach konferencyjnych polskich i zagranicznych oraz blisko 40 raportów dla jednostek energetyki. Za prace naukowo-badawcze związane w wdrażaniem informatyki w energetyce oraz działalność wydawniczą uzyskał 3-krotnie nagrodę Ministra Edukacji Narodowej. Prowadzi zajęcia dydaktyczne z przedmiotów: praca systemów elektroenergetycznych, zwarcia, bezpieczeństwo użytkowania urządzeń elektrycznych, Wypromował ponad 60 dyplomantów. Jest członkiem Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN, członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz amerykańskiego stowarzyszenia IEEE.

DR HAB. ADAM BOBROWSKI

Tytuł magistra matematyki (z wyróżnieniem) otrzymał w roku 1988 w Instytucie Matematyki UMCS w Lublinie; promotorem jego pracy był prof. zw. dr hab. Andrzej Lasota. Od października 1987 do września 1988 asystent stażysta w Akademii Rolniczej w Lublinie. Od października 1988, poza jedną roczną przerwą (2001/2002), nieustannie związany z Politechniką Lubelską. Pracę na naszej uczelni podjął zachęcony możliwością studiowania analizy funkcjonalnej pod okiem jednego z największych specjalistów w tej dziedzinie w Polsce, prof. zw. dr hab. Jana Kisyńskiego, który został też później promotorem jego pracy doktorskiej (Instytut Matematyczny Polskiej Akademii Nauk, Warszawa, 1994). Tematem pracy była pewna wersja twierdzenia Trottera-Kato o zbieżności półgrup operatorów liniowych, a w szczególności problem tak zwanej zbieżności punktowej, która pojawia się czasem nieoczekiwanie, gdy jedno z podstawowych założeń klasycznej wersji twierdzenia nie jest spełnione.

W roku 1997 wyjeżdża do USA, gdzie razem z inżynierem, biologiem i statystykiem w jednej osobie, Markiem Kimmlem i światowej sławy genetykiem R. Chakrabortym współtworzy matematyczne modele dryfu genetycznego, jednej z podstawowych sił stosunkowo młodej dziedziny nauki, genetyki populacyjnej. Autor szeregu prac na ten temat (Mathematical Biosciences, Advances in Applied Probability, Mathematical Methods in the Applied Sciences, Elsevier Sciences Handbook of Statistics). W USA przebywał do roku 2002; pracował tam w Centrum Medycznym Uniwersytetu Teksańskiego, na Uniwersytecie im W.M. Rice'a i na Uniwersytecie Houstońskim.

W międzyczasie kontynuował zapoczątkowane jeszcze w Polsce badania nad rodzinami operatorów liniowych związanych z operatorami niegęsto określonymi i współczesną wersją twierdzenia Hille'a-Yosidy o generowaniu takich rodzin. Ich wynikiem był cykl prac (między innymi *Studia Mathematica*, *Journal of Functional Analysis*, *Houston Journal of Mathematics*), który w roku 2003 stał się podstawą do nadania mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w zakresie matematyki przez Instytut Matematyczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Nadal publikuje prace zarówno z zakresu analizy funkcjonalnej jak i genetyki populacyjnej.

PROF. DR HAB. INŻ. WŁODZIMIERZ GARBARCZUK

Kierownik Zakładu Ochrony Informacji Instytutu Informatyki.

Od 1989 współpracował naukowo z polskimi instytucjami. Pełnił funkcję Generalnego Dyrektora Ukraińsko-Polskiego Wspólnego Naukowego Przedsiębiorstwa „Kontakt” (Odessa - Olsztyn).

Kontakty naukowe z Politechnika Lubelska - od 1999 r.

Pracę w Politechnice Lubelskiej podjął w 2003 r.

Opracował ponad 130 naukowych publikacji w języku ukraińskim, rosyjskim, polskim, angielskim, bułgarskim, 4 monografie, 4 patenty i prace dotyczące matematycznego modelowania, wielokryterialnej optymalizacji, automatyzacji projektowania cybernetycznych systemów, informatyki teoretycznej i ochrony informacji.

Promotor dwóch doktorantów w Politechnice Lubelskiej, naukowy konsultant w habilitacji doktora w Uniwersytecie Rzeszowskim (obrona pracy w maju 2004 r.).

Prowadzi naukowe badania i wykłady na temat sztucznej inteligencji, ochrony informacji i informatyki teoretycznej. Promotor 5 prac magisterskich w Katedrze Informatyki PL.

Członek Ukraińskiej Akademii Informatyki od 1992 r.

DR HAB. INŻ. JAN KOLANO, PROF. PL

Dr hab. inż. Jan Kolano urodził się 18 września 1950 roku w Krasnymstawie. W 1974 roku ukończył studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka o specjalności „Elektrotechnika przemysłowa”. Od 1 września 1974 roku rozpoczął pracę zawodową w Instytucie Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie na stanowisku asystenta. W 1975 roku odbył półroczny staż naukowy w Instytucie Elektryfikacji i Automatykacji Górniczej Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W czasie tego stażu uczestniczył w licznych pracach naukowo-badawczych Instytutu, które były prowadzone w tamtym czasie w wielu kopalniach Rybnickiego Okręgu Węglowego. Staż ten pozwolił mu na dość dobre zapoznanie się z problematyką elektrotechniki górniczej i dzięki temu został mianowany na stanowisko starszego asystenta w Zakładzie Elektryfikacji i Automatykacji Kopalń Wyższej Szkoły Inżynierskiej, która w 1977 roku uzyskała status Politechniki Lubelskiej. W okresie tym uczestniczył w badaniach naukowych prowadzonych w dziedzinie górnictwa przez Politechnikę Śląską i Lubelską. W wyniku tych badań w 1983 roku obronił pracę doktorską pt.: „Analiza i badanie wybranych metod elektrofizycznych do rozprężania skał i minerałów kopalnych”.

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk technicznych został mianowany na stanowisko adiunkta w Politechnice Lubelskiej. Obecnie pracuje w Katedrze Napędów Elektrycznych, która została utworzona w 1991 roku w wyniku reorganizacji Uczelni i zaprzestaniu kształcenia na specjalnościach związanych z górnictwem. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie elektrotechniki w dyscyplinach napędu elektrycznego i systemów fotowoltaicznych uzyskał 3 lipca 2002 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lubelskiej na podstawie rozprawy pt.: "Systemy fotowoltaiczne zasilające elektryczne układy napędowe".

Podczas pracy zawodowej aktywnie uczestniczył w realizacji kilkunastu projektów badawczych KBN w tym jednego zamawianego i jednego celowego zakończonych w 2003 r. wdrożeniem do produkcji seryjnej sterownika i całego systemu sterowania dźwigów osobowych.

Jest członkiem Sekcji Energoelektroniki i Napędu Elektrycznego Komitetu Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk, a w 1996 powierzono mu funkcję Sekretarza Naukowego Redakcji i Sekretarza Rady Redakcyjnej Serii Wydawniczej „Postępy Napędu Elektrycznego i Energoelektroniki” Funkcję tę

pełni nieprzerwanie do chwili obecnej. Jest członkiem Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Towarzystwa Energetyki Słonecznej oraz członkiem Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. W 1997 roku otrzymał Zespołową Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej .

W 1998 roku Minister Edukacji Narodowej nadał mu „Medal Komisji Edukacji Narodowej”. W 1999 roku postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej odznaczony został Brązowym a w 2003 r. Srebrnym Krzyżem Zasługi. Za działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną wielokrotnie był nagradzany Nagrodą JM Rektora Politechniki Lubelskiej.

W całym dorobku naukowym dr hab. inż. J. Kolano znajdują się: 3 książki, 48 artykułów i referatów, 12 raportów ze zrealizowanych projektów badawczych, 4 zgłoszenia patentowe. Był promotorem ponad 80 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich

1 września 2003 r. został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej w Katedrze Napędów Elektrycznych a od 1 października 2003 r jest kierownikiem tej Katedry.

DR HAB. INŻ. WALDEMAR WÓJCIK, PROF. PL

Dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL urodził się 2 lipca 1949 roku w Górkach (woj. lubelskie). W 1963 roku rozpoczął naukę w Technikum Budowy Silników Lotniczych we Wrocławiu, które następnie zostało przemianowane na Lotnicze Zakłady Naukowe. Po ukończeniu szkoły średniej w 1968 roku przez rok pracował w Wojewódzkim Zakładzie Transportu i Maszyn Drogowych w Lublinie.

W latach 1969-1975 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej, gdzie uzyskał tytuł magistra inżyniera elektronika o specjalności telekomunikacja. W 1975 roku został zatrudniony w Zakładzie Automatyki i Pomiarów Instytutu Przetwarzania i Użytkowania Energii Elektrycznej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie, przekształconej w 1977 r. w Politechnikę Lubelską. Przeszedł tu wszystkie szczeble kariery nauczyciela akademickiego od stanowiska asystenta stażysty do profesora PL. Od 1 października 2003 r. kieruje Katedrą Elektroniki na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki.

Od roku akademickiego 1999/00 pełni funkcję prodziekana ds. kształcenia. W roku akademickim 2001/02 podjął również pracę w PWSZ w Jarosławiu na stanowisku prof. nadzwyczajnego.

W 1985 roku Waldemar Wójcik uzyskał stopień doktora nauk technicznych, w roku 2002 uzyskał stopień doktora habilitowanego i został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej. Działalność naukowa prof. Waldemara Wójcika dotyczy zróżnicowanych obszarów wchodzących w zakres dyscyplin naukowych Elektrotechnika, Elektronika, Telekomunikacja i Informatyka obejmując w szczególności specjalności: automatykę, optoelektronikę, diagnostykę procesów technologicznych i sieci telekomunikacyjnych oraz probabilistyczne metody predykcyjne. Działalność ta obejmuje głównie problematykę:

- sterowania procesów technologicznych z wykorzystaniem probabilistycznych metod predykcyjnych i sztucznej inteligencji,
- projektowania optoelektronicznych przyrządów do monitorowania i oceny jakości procesów spalania w kotłach energetycznych,
- metod projektowania czujników światłowodowych i przyrządów optoelektronicznych do pomiarów koncentracji gazów, wilgotności itp.,
- metod analizy danych pomiarowych z wykorzystaniem falek i sztucznej inteligencji oraz algorytmów wizualizacji wyników.

Na całkowity dorobek prof. W. Wójcika składa się łącznie ok. 130 publikacji, w tym 7 monografii. Jest ponadto współautorem kilkudziesięciu opracowań naukowo-badawczych, kilku niepublikowanych prac o charakterze raportów naukowych oraz trzech zgłoszeń patentowych.

Dr hab. inż. Waldemar Wójcik jest doświadczonym nauczycielem akademickim o szerokim zakresie wykładanej wiedzy. W okresie pracy w charakterze nauczyciela akademickiego prowadził wszystkie rodzaje zajęć na studiach dziennych, wieczorowych, zaocznych, doktoranckich i podyplomowych na kierunkach Elektrotechnika i Informatyka. Jest wykładowcą z zakresu układów elektronicznych, czujników optoelektronicznych, telekomunikacji optycznej, telekomunikacji oraz teorii sygnałów i ich propagacji.

Prof. W. Wójcik wraz z zespołem uczestniczy w realizacji grantów międzynarodowych, w ramach V Programu Ramowego Unii Europejskiej, grantów KBN (celowych i badawczych) i prac zleconych przez jednostki gospodarcze. Rezultaty zostały wdrożone m.in. w Elektrowni Kozienice oraz Instytucie Energetyki.

W czasie pełnienia funkcji prodziekana prof. W. Wójcik współorganizował oraz uczestniczył w opracowaniu programów nowej specjalności Telekomunikacja i Sieci komputerowe na kierunku Informatyka. Przygotował modyfikację programów ramowych kierunków Elektrotechnika oraz Informatyka uwzględniając standardy opracowane przez Ministerstwo i elastyczny system studiów. Przygotował koncepcję wprowadzenia punktów kredytowych ECTS na wszystkich rodzajach studiów odbywających się na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki.

W czasie swojej pracy wypromował dwóch doktorów, jest promotorem otwartych trzech przewodów doktorskich. Jest członkiem komitetów redakcyjnych Proceedings of SPIE, Optoelectronic Information-Power Technologies, Fizyka i Chemia, Energetyka, członkiem szeregu komitetów naukowych konferencji. Jest członkiem SPIE, PTETiS, LTN, Polskiego Towarzystwa Techniki Sensorowej, Stowarzyszenia Inżynierów Telekomunikacji, Polskiego Instytutu Spalania.

Za działalność naukowo-badawczą, dydaktyczno-wychowawczą i organizacyjną dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL był 15-tokrotnie wyróżniany nagrodami Rektora Politechniki Lubelskiej oraz dwukrotnie nagrodami Ministerstwa. Jest odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem KEN.

DR HAB. HENRYK KAPROŃ

Henryk Kaproń urodził się 21 czerwca 1945 r. w Turobinie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS, na kierunku fizyka doświadczalna.

Pracę zawodową rozpoczął w 1968 r. w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie w charakterze asystenta stażysty, a po rocznym stażu otrzymał stanowisko asystenta. W latach 1970-1974 odbył czteroletnie stacjonarne studia doktoranckie z elektroenergetyki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej, gdzie w 1975 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w specjalności elektroenergetyka. Za rozprawę doktorską w 1976 r. otrzymał nagrodę ministerialną II stopnia.

Od 1976 r. kontynuował pracę - na stanowisku adiunkta - w Katedrze Elektroenergetyki w Politechnice Lubelskiej, kierowanej wówczas przez prof. S. Górę. Na tym stanowisku, ale już w Katedrze Elektrowni i Gospodarki Energetycznej, pracuje do chwili obecnej.

Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych uzyskał w 2003 r. na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Warszawskiej, w specjalności inżynieria środowiska - ciepłownictwa.

Odbył liczne praktyki zawodowe w ciepłowniach, elektrociepłowniach, elektrowniach zawodowych cieplnych i wodnych. Na stałe jest zatrudniony na połowie etatu w EC Lublin-Wrotków.

Odbył dwa zagraniczne staże naukowe: w Kyoto University - Stypendium Japońskiej Akademii Nauk (1986) oraz w University of Tennessee Space Institute, na podstawie grantu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1990). Włada językami angielskim i rosyjskim w stopniu dobrym, a biernie posługuje się językiem francuskim.

Jest współorganizatorem dwóch cyklicznych konferencji o zasięgu krajowym z uczestnictwem gości zagranicznych: „Rynek gazu” i „Rynek ciepła”. Jest też redaktorem naczelnym wydawanego od 10 lat dwumiesięcznika „Rynek Energii”.

Jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W latach 1998-2002 był przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Oddziału SEP w Lublinie, a aktualnie jest członkiem Głównej Komisji Rewizyjnej przy Zarządzie Głównym SEP. Ponadto jest wiceprezesem Stowarzyszenia na Rzecz Gospodarki Energetycznej Polski (SnRGEP).

DR HAB. INŻ. CZESŁAW KARWAT

Urodził się 1.09.1941 r. w miejscowości Natalin. Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej ukończył w 1967 r. uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka. Od 1967 do 1970 r. pracował w PKP w Kielcach i Lublinie na stanowisku kontrolera ds. sieci i podstacji.

W październiku 1970 r. rozpoczął pracę jako starszy asystent na Wydziale Elektrycznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie, zajmując się zagadnieniami techniki wysokonapięciowej. Zorganizował od podstaw laboratorium techniki wysokich napięć, za co otrzymał nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Jest współautorem skryptu Laboratorium TWN (dwa wydania). Opracował nowe ćwiczenia laboratoryjne z techniki wysokich napięć i materiałoznawstwa elektrycznego. Opiekun ponad 60 prac dyplomowych.

Członek Senatu, Rady Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej wielu kadencji i ich Komisji. Członek Zarządu Oddziału Lubelskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich od 1981 r., prezes Zarządu w kadencjach 1998-2002 i 2002-04 r. Pracę doktorską pt. „Awaryjność izolacji linii średniowysokich napięć na terenach rolniczych” obronił w 1980 r. na Politechnice Śląskiej w Gliwicach.

Czynnie uczestniczy w badaniach naukowych. Kierownik trzech grantów KBN. W latach 1983-94 kierownik pracy prowadzonej na zlecenie Biura Badawczego ds. Jakości Stowarzyszenia Elektryków Polskich dotyczącej badania jakości aparatów i urządzeń elektrycznych produkcji krajowej i zagranicznej. Uczestniczy w organizacji cyklicznych konferencji i sympozjów międzynarodowych. Jest przewodniczącym Komitetów Organizacyjnych Sympozjów Międzynarodowych „Jon implantation and other application of ions and electrons” i „New electrical and electronic technologies and their industrial implementation”.

Autor lub współautor ok. 70 publikacji naukowych, w tym w czasopismach o zasięgu międzynarodowym. Autor monografii „Zastosowanie technik jonowych do modyfikacji materiałów elektrotechnicznych” i współautor monografii pt. „Wybrane zagadnienia teorii i zastosowań implantacji jonowej”. Współautor 4 patentów i 5 zgłoszeń patentowych. W listopadzie 2003 r. obronił pracę habilitacyjną pt. „Jonowiązkowe formowanie warstw powierzchniowych styków aparatów elektrycznych”

Wielokrotnie wyróżniany nagrodami JM Rektora Politechniki Lubelskiej. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Doktorzy Honoris Causa

PROFESOR ANTHONY JOHN MOSES

Profesor zwyczajny Uniwersytetu w Cardiff (UK), wieloletni dyrektor Centrum Technologii Magnetycznych im. Wolfsona (Wolfson Centre for Magnetism Technology - Cardiff University), członek wielu prestiżowych towarzystw naukowych, wybitny uczony, specjalista w zakresie materiałów magnetycznych, w szczególności poznania i opisu zjawisk w ferromagnetykach, metod i przyrządów pomiarowych do badań właściwości materiałów magnetycznych stosowanych w urządzeniach elektrycznych, autor ponad 200 prac naukowych, członek wielu komitetów programowych konferencji naukowych.

Urodził się w 1942 roku w Newport. W latach 1962-66 studiował w Uniwersytecie Walijskim w Cardiff. W latach 1966-68 pracował w przemyśle; w 1968 r. wrócił do uniwersytetu na studia doktoranckie, a od 1970 r. jest pracownikiem Uniwersytetu Walijskiego.

Profesor Moses aktywnie uczestniczy w realizacji projektów badawczych zamawianych przez przemysł i agendy rządowe jako wykonawca i koordynator, o czym świadczy fakt, że w ciągu ostatnich 10 lat wartość prac koordynowanych przez Niego przekroczyła 5 milionów funtów brytyjskich. Wypromował 30 doktorów, koordynował 7 międzynarodowych projektów edukacyjnych, w tym 3 projekty TEMPUS realizowane w Politechnice Lubelskiej.

Współpraca Politechniki Lubelskiej z prof. A. J. Moses z Cardiff University rozpoczęła się w 1984 roku, potwierdzona umową o współpracy w roku 1986. Inicjatorami nawiązania współpracy byli prof. John E. Thompson i prof. A. J. Moses. Zawarta umowa stała się podstawą do wymiany pracowników oraz realizacji programów Unii Europejskiej w szczególności programu TEMPUS. Istotną pomoc w uzyskaniu statusu Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce przez Politechnikę Lubelską stanowiło podjęcie się roli centrum bliźniaczego przez Wolfson Centre for Magnetism Technology Uniwersytetu w Cardiff kierowane przez profesora Mosesa.

PROFESOR TADEUSZ KACZOREK

Wybitny uczony, profesor zwyczajny, członek rzeczywisty PAN, absolwent i pracownik Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Głównym obszarem zainteresowań naukowych Profesora są matematyczne metody analizy i syntezy układów elektrycznych, sterowalność i obserwowalność tych układów, projektowanie układów śledzących, budowa regularnych i singularnych układów z dwuwymiarowym oraz wielowymiarowym wektorem zmiennych niezależnych. Dorobek naukowy publikowany Profesora T. Kaczorka obejmuje 16 książek i monografii oraz ponad 600 artykułów i rozpraw naukowych, w tym pozycje o zasięgu światowym, które wpłynęły na kierunki badań w teorii sterowania. Do takich pozycji należy monografia „Two-Dimensional Linear Systems”, wydana przez Springera w 1985 r., wyróżniona Nagrodą Państwową oraz dwutomowa monografia „Linear Control Systems” wydana w 1993 r. przez Research Studies Press and J. Wiley. Profesor T. Kaczorek jest twórcą uznanej szkoły naukowej w zakresie teorii sterowania, wypromował 59 doktorów, spośród których 20 jest profesorami wyższych uczelni, w tym 13 za granicą. W okresie pięćdziesięcioletniej pracy naukowej i dydaktycznej w Politechnice Warszawskiej pełnił funkcje akademickie Dyrektora Instytutu Sterowania i Elektroniki Przemysłowej na Wydziale Elektrycznym, Dziekana tego Wydziału i Prorektora Politechniki Warszawskiej. Był wielokrotnie zapraszany do wygłaszania wykładów w wielu uniwersytetach Europy, Stanów Zjednoczonych, Kanady, Azji oraz prezentował plenarne referaty na licznych światowych konferencjach naukowych. W latach 1988-1991 prof. T. Kaczorek był Dyrektorem Stacji Naukowej PAN w Rzymie. Profesor jest członkiem wielu stowarzyszeń i komitetów naukowych oraz rad programowych. Jest laureatem wielu nagród, w tym Nagrody Państwowej, trzynastu Nagród Ministra oraz wysokich odznaczeń państwowych. W roku 2002 Profesorowi T. Kaczorkowi tytuł doktora honoris causa nadał Uniwersytet Zielonogórski.

Doktorzy Wydziału

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
1.	Bogusław Tendaj	Badania nad reakcją redukcji surowców fosforanowych	Prof. inż. J. Szweder	Politechnika Wrocławska	1968
2.	Tadeusz Janowski	Metody doświadczalnego wyznaczania strat obciążeniowych w transformatorze, występujących poza uzwojeniami	Prof. dr hab. inż. J. Turowski	Politechnika Łódzka	1968
3.	Jacek Malicki	Wpływ ściółki leśnej na bakterie glebowe	Prof. dr J. Motyka	UMCS w Lublinie	1969
4.	Wiesław Lasocki	Zastosowanie metody schematu cieplnego wyznaczania ustalonych i nieustalonych przyrostów temperatur uzwojeń w transformatorze suchym	Doc. T. Koter	Politechnika Łódzka	1969
5.	Andrzej Sobieszczuk	Nagrzewanie katody łuku elektrycznego ze szczególnym uwzględnieniem modelu impulsowego stopy katodowej	Prof. dr hab. inż. B. Bolanowski	Politechnika Łódzka	1972
6.	Czesław Dacka	Sterowalność układów nieliniowych opisanych równaniami różniczkowymi z uwikłaną pochodną	Prof. dr hab. inż. T. Kaczorek	Politechnika Warszawska	1974
7.	Stanisław Walusiak	Analiza pracy motocyklowej prądnicy prądu przemiennego z wewnętrzną regulacją napięcia	Prof. dr inż. Z. Pomykański	Politechnika Łódzka	1974
8.	Henryk Kaproń	Analiza wpływu pulsacji parametrów termodynamicznych plazmy na parametry elektryczne generatora MHD	Prof. dr hab. inż. B. Zaporowski	Politechnika Poznańska	1975

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
9.	Kazimierz Bodziak	Metoda wyznaczania oporów wniesionych w indukcyjnych układach grzejnych z uwzględnieniem zmienności parametrów wsadu	Prof. dr inż. S. Bolkowski	Politechnika Warszawska	1975
10.	Leszek Orzechowski	Zagadnienia odzwzudzenia prądnic układu Leonarda podczas hamowania awaryjnego maszyny wyciągowej	Doc. dr hab. F. Krasucki	Politechnika Śląska	1975
11.	Zygmunt Rutka	Dobór czynników elektrycznych ze względu na optymalną skuteczność elektroosmotycznego suszenia budowli	Prof. K. Kolbiński	Politechnika Warszawska	1975
12.	Bolesław Horyński	Optymalizacja selsynowego łącza różnicowego	Prof. dr hab. J. Owczarek	Politechnika Warszawska	1976
13.	Jan Wawszczak	Analiza obciążalności transformatorowego potrajacza częstotliwości	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Łódzka	1976
14.	Leszek Kawęcki	Czas optymalny rozruchu elektrowrzeciona szlifierskiego zasilanego z przetwornicy tyrystorowej	Doc. dr inż. T. Latocha	Politechnika Warszawska	1976
15.	Małgorzata Kaczorowska-Rzączyńska	Nowa metoda oznaczania aktywności 5' nukleotydu	Doc. dr hab. I. Borkowska	UMCS w Lublinie	1976

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
16.	Stanisław Tarasiewicz	Optymalizacja struktury technologicznej i sterowania zakładu przemysłowego na przykładzie kopalni odkrywkowej		Akademia Górniczo-Hutnicza	1976
17.	Stefan Szuba	Analiza pracy przetworników małych napięć stałych z diodami tunelowymi	Prof. dr inż. H. Tunia	Politechnika Warszawska	1977
18.	Wiktor Pietrzyk	Pole elektromagnetyczne w szczelinie silnika asynchronicznego z uwzględnieniem mimośrodowości stojana i wirnika	Prof. dr hab. inż. J. Purczyński	Politechnika Szczecińska	1977
19.	Andrzej Nafalski	Analiza własności magnetycznych mnożnika częstotliwości do zasilania jednofazowych silników indukcyjnych	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Warszawska	1978
20.	Jacek Duda	Dobór parametrów dyskretnego procesu przepływu materiału na przykładzie procesu w piecowni zgniatacza	Prof. H. Kowalowski	Politechnika Śląska	1978
21.	Józef Kowalski	Wyznaczenie impedancji wzdłużnych przewodów górniczych 6kV dla potrzeb analizy pracy sieci z punktem zerowym uziemionym poprzez rezystor	Prof. S. Góra	Politechnika Poznańska	1978
22.	Waldemar Smołuch	Topologiczna metoda analizy elektromechanicznych systemów przekształtnikowych i jej zastosowanie do asynchronicznej kaskady zaworowej	Prof. dr hab. inż. M. Jabłoński	Politechnika Łódzka	1978

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
23.	Jacek Zientkiewicz	Metoda projektowania dwustanowych mikrofalowych modulatorów zrównoważonych	Doc. dr hab. T. Morawski		1979
24.	Jan Ryszard Jasik	Opracowanie metodyki i aparatury do wyznaczania charakterystyk dynamicznych pomiarowych przetworników napięcie-częstotliwość	Prof. dr hab. inż. W. Knorring	Politechnika Leningradzka	1979
25.	Marek Różycki	Wybrane zagadnienia z badań asynchronicznej kaskady zaworowej w zastosowaniu do napędów dźwignicowych	Doc. dr F. Przeździecki	Politechnika Gdańska	1979
26.	Tadeusz Madejczyk	Ocena techniczno-ekonomiczna elektrycznych układów napędowych wirówek cyklicznych do cukru białego	Prof. dr hab. inż. A. Horodecki	Politechnika Warszawska	1979
27.	Czesław Karwat	Awaryjność izolacji linii średnio wysokich napięć na terenach rolniczych	Prof. mgr inż. T. Stępniewski	Politechnika Śląska	1980
28.	Elżbieta Dudak	Odsprzęgalność wielowymiarowych liniowych układów niestacjonarnych	Prof. dr hab. inż. T. Kaczorek	Politechnika Warszawska	1980
29.	Samuel Kyeremateng Quayson	Zastosowanie metod ekonometrycznych dla potrzeb prognozy zapotrzebowania energii elektrycznej na przykładzie Ghany	Prof. dr hab. inż. S. Góra	Politechnika Lubelska	1980

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
30.	Korbel Lucyna	Teoretyczne podstawy identyfikacji zakłóceń okresowych procesu produkcyjnego na przykładzie kopalni węgla brunatnego	Prof. dr hab. inż. A. S. Trembecki	UMCS w Lublinie	1981
31.	Leszek Bobrzyk	Analiza pracy czujnikowych zabezpieczeń przeciążeniowych silników do pracy przerywanej w przypadku wystąpienia stanów awaryjnych	Prof. Z. Grunwald	Politechnika Warszawska	1981
32.	Ryszard Rabiega	Ograniczenie skutków zwarć doziemnych w sieciach elektroenergetycznych średnich napięć przez zastosowanie doziemniaczy faz	Prof. dr hab. inż. J. Zieliński	Politechnika Lubelska	1981
33.	Tadeusz Różycki	Wyznaczanie rozkładu pola elektromagnetycznego w silniku liniowym indukcyjnym z bieżnią ferromagnetyczną z uwzględnieniem nieliniowości środowiska	Doc. dr R. Matusiak	Politechnika Warszawska	1981
34.	Zbigniew Złonkiewicz	Wpływ warunków elektrochemicznego otrzymywania zestyków z powłoką stopową srebro-pallad na ich właściwości	Doc. dr Z. Ratajewicz	Politechnika Lubelska	1981
35.	Joanna Bańkowska	Problemy korozji w cyrkulacyjnych systemach wody chłodzącej elektrociepłowni z uwzględnieniem minimalnego zanieczyszczenia środowiska	Doc. dr M. Jawczew	Politechnika Sofijska	1982

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
36.	Piotr Kacejko	Obliczanie warunków zwarciovych w dużych systemach elektroenergetycznych w aspekcie wzrostu liczby sprzężonych ze sobą torów linii napowietrznych	Doc. dr hab. inż. J. Zieliński	Politechnika Lubelska	1982
37.	Zygmunt Dresler	Regulacja napięcia wyjściowego magnetycznego potrajacza częstotliwości	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1982
38.	Andrzej Wac- Włodarczyk	Analiza pracy magnetycznego dziewięciokrotnika częstotliwości	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1983
39.	Franciszek Światała	Analiza pracy elektrowni pompowej w reżymach częstych uruchomień i zatrzymań	Prof. D. S. Szczewelew	Politechnika Leningradzka	1983
40.	Jan Smółka	Dobór liczby elementów modelu wieloprzewodowej linii długiej w badaniach stanów nieustalonych	prof. dr hab. inż. Jerzy Zieliński	Politechnika Lubelska	1983
41.	Justyna Jaroszyńska- Wolińska	Studium procesu sorpcji tlenu azotu z gazów rozcieńczonych z zastosowaniem ozonu	Prof. dr hab. inż. I. Pollo	Instytut Podstaw Inżynierii Środowiska PAN - Zabrze	1983
42.	Ryszard Goleman	Straty mocy w transformatorowym potrajaczu częstotliwości	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1983

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
43.	Stanisław Kapka	Wybrane zagadnienia równoległej pracy tranzystorów mocy	Prof. dr inż. H. Tunia	Politechnika Warszawska	1983
44.	Dariusz Dziadko	Powłoki stopowe Sn-Pb z kąpeli zawierającej kwas hydroksyetylidenodwufosfonowy	Doc. dr Z. Ratajewicz	Instytut Matemetyczno- -Fizyczno- Chemiczny	1984
45.	Henryk Banach	Przyczynek do projektowania silników asynchronicznych z uwzględnieniem przebiegu krzywej sprawności	Dr hab. W. Kunze	Uniwersytet Techniczny - Drezno	1984
46.	Jan Guz	Analityczne wyznaczenie prądów i napięć magnetycznego pięciokrotnika częstotliwości	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1984
47.	Jan Kolano	Analiza i badanie wybranych metod elektrofizycznych do rozprężania skał i minerałów kopalnych	Doc dr inż. S. Frączek	Politechnika Lubelska	1984
48.	Janusz Ozonek	Modelowanie reaktora do syntezy ozonu	Prof. dr hab. inż. I. Pollo	Politechnika Śląska	1984
49.	Marek Kosmulski	Badanie wymiany izotopowej w układzie roztwór elektrolitu - ciało stałe	Doc. dr hab. M. Jaroniec	UMCS w Lublinie	1984

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
50.	Maria Piersiak- Żurawicz	Wykorzystanie zjawiska absorpcji fal elektromagnetycznych w ośrodkach niejednorodnych do oznaczeń wilgotności węgla kamiennego	Prof. dr hab. R. Burek	Politechnika Lubelska	1984
51.	Mariusz Wroński	Kinetyka syntezy ozonu i tlenków azotu w wyładowaniu barierowym	Prof. J. W. Filippow	Uniwersytet Moskiewski	1984
52.	Czesław Saneluta	Elektrolityczne miedziowanie w obecności kwasu 1-hydroksy-etylideno 1,1-dwusulfonowego	Doc. dr Z. Ratajewicz	Politechnika Śląska	1985
53.	Elżbieta Ratajewicz- Mikołajczak	Wpływ geometrii układu na rozkład gęstości prądu w procesie elektrolizy przy współdziale pola ultradźwiękowego	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1985
54.	Krzysztof Nalewaj	Analiza pracy mieszadła indukcyjnego z uwzględnieniem właściwości hydrodynamicznych mieszanej substancji	Doc. dr hab. inż. F. Sondij	Politechnika Lubelska	1985
55.	Waldemar Wójcik	Komputerowa stabilizacja parametrów szlamu w produkcji cementu	Doc. dr inż. T. Latocha	Politechnika Lubelska	1985
56.	Edward Żak	Sterowanie komputerowe procesem górniczym na przykładzie KWK - Siersza	Doc. dr inż. S. Kreczmer	Politechnika Lubelska	1986

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
57.	Henryka Danuta Stryczewska	Analiza pracy magnetycznego potrajacza częstotliwości jako źródła zasilania odbiornika nieliniowego na przykładzie wytwornicy ozonu	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1986
58.	Marek Miłosz	Optimalizacja struktury parku maszyn do robót ziemnych	Prof. dr. hab. E. Kudriawcew	Instytut Inżynieryjno- Budowlany	1986
59.	Maria Zielińska	Cechy szczególne silników zwartych zasilanych napięciem o dużej częstotliwości	Prof. W. Mizia	Politechnika Śląska	1986
60.	Janusz Chojnowski	Wyznaczanie energetycznych efektów ekonomicznych z wprowadzenia elektrowni wodnych do systemu elektroenergetycznego	Prof. dr hab. inż. J. Marecki	Politechnika Gdańska	1987
61.	Krzysztof Tymburski	Zastosowanie modeli wielowymiarowych szeregów czasowych do stabilizacji parametrów wsadu piecowego w cementowni	Doc. dr inż. T. Latocha	Politechnika Lubelska	1987
62.	Janusz Miskowicz	Analiza możliwości wykorzystania włókien światłowodowych do zasilania energią optyczną urządzeń elektronicznych	Doc. dr hab. inż. A. Lipowczan	Politechnika Lubelska	1988
63.	Krystyna Marczewska- Boczkowska	Badania procesów katodowych i właściwości warstw niklu z żelazem	Prof. dr hab. J. Przyłuski	Politechnika Warszawska	1988

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
64.	Ryszard Mozgawa	Diagnostyka techniczna półprzewodnikowych przekształtników o komutacji naturalnej	Prof. I. W. Zylkow	Kijów, ZSRR	1988
65.	Wiesław Grymuza	Analiza stanów nieustalonych w liniach długich z wykorzystaniem modelu Roessera	Prof. dr hab. inż. J. Zieliński	Politechnika Lubelska	1988
66.	Włodzimierz Zieliński	Obiektywne badania własności komutacyjnych maszyn prądu stałego	Prof. dr hab. inż. W. Paszek	Politechnika Śląska	1988
67.	Zbigniew Połecki	Optymalizacja pracy elektrowni pompowych w systemie elektroenergetycznym w warunkach deficytu mocy i energii	Prof. dr hab. inż. R. Matla	Politechnika Warszawska	1988
68.	Andrzej Chmielewski	Model energetyczny łuku krótkiego	Prof. dr hab. inż. Z. Kołaciński	Politechnika Łódzka	1989
69.	Janusz Baran	Elektrostatyczne efekty strykcyjne w dielektrycznej sferoidzie o strukturze warstwowej	Prof. dr hab. inż. W. Pietrzyk	Politechnika Lubelska	1989
70.	Janusz Partyka	Badania nad optymalizacją procesu implantacji jonowej.	Prof. dr hab. D. Mączka	UMCS Lublin	1990
71.	Wojciech Jarzyna	Analiza obciążalności wirnika trójfazowego silnika indukcyjnego zwartego w wybranych stanach pracy	Prof. dr hab. A. S. Jagiełło	Politechnika Krakowska	1991
72.	Tadeusz Kalityński	Model operatora procesu ekstrakcji sacharozy z krajanki buraczanej	Dr hab. inż. Z. Rutka	Politechnika Lubelska	1992

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
73.	Jadwiga Misiak	Wpływ parametrów trakcyjnych i ruchowych na czas przejazdu i zużycie energii pociągów w trakcji elektrycznej	Dr hab. inż. A. Kozłowski	Politechnika Lubelska	1993
74.	Paweł Surdacki	Stany przejściowe w elektromagnesach nadprzewodnikowych	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	1993
75.	Eligiusz Pawłowski	Badania możliwości poprawy wybranych właściwości metrologicznych mikroprocesorowych częstotliwościomierzy cyfrowych i systemów pomiarowych z częstotliwościowym nośnikiem informacji	Prof. dr hab. inż. W. Krolopp	Politechnika Lubelska	1994
76.	Zbigniew Lach	Kryteria doboru parametrów linii światłowodowej dla minimalizacji poboru mocy przy przesyłaniu sygnałów sejsmoakustycznych	Doc. dr hab. inż. A. Lipowczan	Politechnika Lubelska	1994
77.	Jarosław Sikora	Zmniejszanie fluktuacji natężenia wiązki elektronowej generowanej termicznie w spektrometrze mas	Prof. dr hab. inż. W. Krolopp	Politechnika Lubelska	1995
78.	Beata Pańczyk	Konstrukcja obrazu rozkładu właściwości fizycznych obiektu metodą Impedancyjnej Tomografii Komputerowej	Prof. dr hab. inż. J. Sikora	Politechnika Lubelska	1996

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
79.	Marek Horyński	Wpływ pola elektrycznego i naprężeń mechanicznych na przenikalność elektryczną dielektryków o strukturze niejednorodnej	Prof. dr hab. inż. W. Pietrzyk	Politechnika Lubelska	1996
80.	Marek Ścibisz	Wykorzystanie pola elektrycznego uzwojenia bifilarnego do filtracji pyłów	Prof. dr hab. inż. W. Pietrzyk	Politechnika Lubelska	1996
81.	Piotr Muryjas	Sterowanie przewozami ładunków w przedsiębiorstwie transportu samochodowego	Dr hab. inż. Z. Gomółka	Uniwersytet Szczeciński	1996
82.	Anna Kwiatkowska	Optymalizacja kształtu urządzeń elektrycznych metodą pochodnej materiałowej	Prof. dr hab. inż. J. Sikora	Politechnika Lubelska	1997
83.	Paweł Węgierek	Wpływ implantacji jonowej i wybranych procesów technologicznych na własności dielektryczne krzemu.	Dr hab. P. Żukowski	Politechnika Lubelska	1997
84.	Anna Kamińska	Wykorzystanie tomografii komputerowej do identyfikacji rozkładu konduktywności w obszarach nieograniczonych	Prof. dr hab. inż. J. Sikora	Politechnika Lubelska	1998
85.	Marek Glinka	Metodyka określania zakresu diagnozowania elektrycznych przetwornic wagonowych	Dr hab. inż. Andrzej Kozłowski	Politechnika Lubelska	1998
86.	Andrzej Sumorek	Wpływ parametrów pola elektrycznego na zjawiska zachodzące w procesie konwekcyjnego suszenia materiałów dielektrycznych	Prof. dr hab. inż. W. Pietrzyk	Politechnika Lubelska	1999

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
87.	Dariusz Królik	Zastosowanie metody bayesowskiej do estymacji mocy zamawianej dla podstacji trakcyjnej	Dr hab. inż. A. Kozłowski	Politechnika Lubelska	1999
88.	Jacek Majewski	Układ z przekładnikiem trójfazowym do pomiaru mocy czynnej odbiorników o małych wartościach $\cos \phi$	Prof. dr hab. inż. W. Krolopp	Politechnika Lubelska	1999
89.	Marek Wancerz	Wpływ układów przesyłowych prądu stałego na oscylacje wirników generatorów synchronicznych w systemie elektroenergetycznym	Dr hab. inż. Z. Rutka	Politechnika Lubelska	1999
90.	Radosław Machlarz	Maksymalizacja momentu obrotowego synchronicznego silnika reluktancyjnego ze względu na kształt obwodu magnetycznego wirnika	Prof. dr hab. inż. E. Koziej	Politechnika Lubelska	1999
91.	Sławomir Przyłucki	Zastosowanie samoorganizującej się sztucznej sieci neuronowej w elektronicznym analizatorze wybranych danych pomiarowych	Prof. dr hab. inż. W. Pawelski	Politechnika Lubelska	1999
92.	Wojciech Surtel	Cyfrowe przetwarzanie sygnału pomiarowego w wybranych przypadkach dynamicznego pomiaru mocy	Prof. dr hab. inż. W. Pawelski	Politechnika Lubelska	1999

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
93.	Artur Rojek	Badanie przetężeń i przepięć wewnętrznych w układzie filtra do zespołu prostownikowego z jednostopniową transformacją napięcia 110/3 kV	Dr hab. inż. A. Kozłowski	Politechnika Lubelska	2000
94.	Leszek Jaroszyński	Analiza plazmowego reaktora łukowego wykorzystującego nieliniowość magnetowodów transformatorów układu zasilającego	Dr hab. inż. H. D. Stryczewska	Politechnika Lubelska	2000
95.	Marek Niechaj	Analiza pracy wybranych układów napędowych małej mocy zasilanych z baterii fotowoltaicznej	Prof. dr hab. inż. A. Horodecki	Politechnika Lubelska	2000
96.	Mekonnen Worku Megersa	Analiza pracy styków łączników zmodyfikowanych techniką implantacji jonowej	Dr hab. P. Żukowski	Politechnika Lubelska	2000
97.	Michał Jaworski	Wybrane zagadnienia optymalizacji ultradźwiękowego systemu rozpoznawania obrazu do zastosowań w robotyce	Prof. dr hab. inż. M. Stabrowski	Politechnika Lubelska	2000
98.	Piotr Miller	Modelowanie połączonych systemów elektroenergetycznych w badaniach elektromechanicznych stanów nieustalonych	Dr hab. inż. P. Kacejko	Politechnika Lubelska	2000
99.	Artur Boguta	Wykorzystanie przetwornika piezoelektrycznego do badania reakcji dynamicznych ciał stałych, zwłaszcza nasion, przy obciążeniu udarowym	Prof. dr hab. inż. W. Pawelski	Politechnika Lubelska	2001

Doktorzy Wydziału

Lp.	Doktor	Tytuł rozprawy	Promotor	Uczelnia	Rok
100.	Dariusz Czerwiński	Analiza strat mocy w przepustach prądowych elektromagnesów i transformatorów nadprzewodnikowych	Prof. dr hab. inż. T. Janowski	Politechnika Lubelska	2001
101.	Piotr Filipek	Sterowanie silnika klatkowego bez członu pomiaru prędkości	Prof. dr hab. inż. M. Kaźmierkowski	Politechnika Lubelska	2001
102.	Andrzej Kotyra	Zastosowanie transformaty falkowej do analizy sygnałów systemu monitorowania płomienia	Dr hab. inż. W. Wójcik	Politechnika Lubelska	2002
103.	Andrzej Krzyszkowski	Badania zjawisk elektrodynamicznych w układach komutacyjnych silników trakcyjnych	Dr hab. inż. A. Kozłowski	Politechnika Lubelska	2002
104.	Andrzej Smolarz	Neuronowy regulator pracy wirowego palnika pyłowego	Dr hab. inż. W. Wójcik	Politechnika Lubelska	2003
105.	Mirosław Pawłot	Wyznaczanie temperatur ustalonych nagrzewania nieizolowanych przewodów elektrycznych metodą prądowego współczynnika M	Dr hab. inż. A. Kozłowski	Politechnika Lubelska	2004

**Organizacje i stowarzyszenia pracowników
oraz studentów Wydziału**

IV WYDZIAŁ NAUK TECHNICZNYCH LTN

W odpowiedzi na wielkie zapotrzebowanie integracji życia naukowego w regionie oraz rozszerzenia i koordynacji różnorodnych badań naukowych dotyczących Lubelszczyzny w 1957 r. uformowało się istniejące do dzisiaj Lubelskie Towarzystwo Naukowe LTN. Inicjatorami jego utworzenia byli przede wszystkim przedstawiciele wszystkich ówczesnych uczelni w Lublinie, a więc: Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Wyższej Szkoły Inżynierskiej (obecnie Politechniki Lubelskiej), Wyższej Szkoły Rolniczej (obecnie Akademii Rolniczej) oraz instytutów naukowych w Puławach - Instytutu Nawożenia i Gleboznawstwa oraz Instytutu Weterynarii. Kolejnymi prezesami LTN byli profesorowie: Laura Kaufman (1957-1965), Tadeusz Krwawicz (1965-1987), Tadeusz Baszyński (1987-1991) oraz od 1991 roku do chwili obecnej - profesor Edmund K. Prost. Ważnym wydarzeniem w historii LTN było przekazanie w dniu 6 stycznia 1977 roku Pałacu Czartoryskich przy Placu Litewskim 2 na siedzibę Towarzystwa. W tymże samym roku Polska Akademia Nauk objęła mecenat naukowy nad LTN, co również wpłynęło na podniesienie jego rangi, stanowiąc jednocześnie wyraz uznania dla dotychczasowych osiągnięć. LTN jest kontynuatorem długoletnich tradycji związanych z miastem i regionem. Nadrzędnym celem Towarzystwa jest podejmowanie i popieranie prac badawczych w zakresie wszystkich dziedzin nauki, ze szczególnym uwzględnieniem badań dotyczących regionu oraz organizowanie i rozwijanie życia naukowego na Lubelszczyźnie. Początkowo w strukturze LTN działały trzy wydziały: I - Humanistyczny, II - Biologiczny oraz III - Matematyczno-Fizyczno-Chemiczny.

23 stycznia 1973 roku, utworzono nowy IV Wydział Nauk Technicznych. Przesądziło o tym dynamicznie rozwijające się zaplecze naukowe ówczesnej WSIInż. oraz zapotrzebowanie rozbudowującego się przemysłu Lubelszczyzny, szczególnie: Fabryki Samochodów Ciężarowych i Fabryki Maszyn Rolniczych w Lublinie, Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku, Fabryki Łożysk Tocznych w Kraśniku, Zakładów Azotowych w Puławach oraz Cementowni w Chełmie i Rejowcu.

Przy Wydziale Nauk Technicznych istnieją dwie komisje. Komisja I Nowych Kierunków Badań w Technice powołana została 7 listopada 1977 r. Jej zainteresowania koncentrują się na problematyce informatycznej, mikrokomputerowej, elektryczno-elektronicznej, ekologicznej, mechaniki teoretycznej, zastosowań osiągnięć technicznych np. w telemedycynie, konstrukcji maszyn, zarządzaniu przedsiębiorstwem. Komisja II Technik Rolniczych zainicjowała swoją działalność pod koniec lat osiemdziesiątych. Angażują się tam głównie pracownicy Akademii Rolniczej podejmując zagadnienia mechanizacji rolnictwa i intensyfikacji upraw.

Wydziałem kieruje Zarząd, wybierany spośród jego członków na okres 4-letniej kadencji.

Członkowie Zarządu IV Wydziału LTN w latach 1973-2003

Lata kadencji	Zarząd			
	Przewodniczący	Zastępca Przewodn.	Sekretarz	Członkowie Zarządu
1973-1975	J. Haman		K. Majdiuk	
1975-1979	K. Zagórski (do XI 1978) I. Pollo		K. Majdiuk (do XI 1978) T. Latocha	
1979-1983	I. Pollo		T. Latocha	
1983-1987	I. Pollo		T. Latocha	
1987-1991	J. Kowal		J. Skwarna (do III 1990) K. Majdiuk	
1991-1995	J. Kowal		T. Janowski	
1995-1999	I. Wiatr	A. Wac- Włodarczyk	E. Ratajewicz- Mikołajczak	
1999-2003	A. Wac- Włodarczyk	K. Schabowska	E. Ratajewicz- Mikołajczak	I. Wiatr J. Lipski W. Jarzyna
2003-	A. Wac- Włodarczyk	J. Lipski	W. Jarzyna	K. Schabowska Z. Złonkiewicz

Zgodnie ze statutem Towarzystwa w jego skład wchodzi członkowie korespondenci oraz członkowie rzeczywisci, których zatwierdza Walne Zgromadzenie LTN. Osoby szczególnie zasłużone na polu nauki lub jej organizacji, w ramach działalności Towarzystwa, mogą otrzymać honorowe wyróżnienie wraz z odznaczeniem *Zasłużony dla Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (Meritus Pro Societate Scientiarum Lublinensis)* i w przypadku IV Wydziału są nimi: profesor Iwo Pollo (3.01.1997), profesor Kazimierz Szabelski (2.01.1998), doktor Krystyna Schabowska (4.01.2000) oraz profesor Włodzimierz Sitko (3.01.2002).

Na ogólną liczbę członków LTN 761 (wg stanu na dzień 23.07.2003 r.) IV Wydział zrzesza — 76 osób, stanowiąc jeden z trzech mniejszych wydziałów LTN.

Liczba członków poszczególnych wydziałów LTN

R - członkowie rzeczywisci

K - członkowie korespondenci

Wydział	Rok									
	1976		1983		1995		1998		2003	
	R	K	R	K	R	K	R	K	R	K
I Nauk Humanistycznych	71	62	108	65	157	123	125	93	126	130
II Nauk Biologicznych	78	107	114	108	163	113	146	131	206	107
III Nauk Mat-Fiz-Chem.	38	18	34	22	42	23	34	19	42	25
IV Nauk Technicznych	24	21	39	25	50	27	41	21	49	27
V Nauk o Ziemi i Nauk Górniczych	—	—	5	11	18	9	26	7	33	16
Razem	419		531		725		643		761	

Nadrzędne cele podejmowania i popierania badań naukowych związanych z techniką wydział realizuje poprzez: organizowanie posiedzeń naukowych, współpracę poszczególnych dyscyplin naukowych, popularyzowanie osiągnięć i współdziałanie z istniejącymi w regionie instytucjami i towarzystwami naukowymi. Mimo upływu lat i poszukiwaniu nowych, często udanych form aktywności, jak chociażby festiwalu nauki (sesja naukowa w ramach uroczystości 50-lecia Politechniki Lubelskiej oraz Festiwalu Nauki i Techniki -10 X 2002 r.), zebrania naukowe stanowią najbardziej szerokie forum dyskusji, przyczyniają się do inicjowania badań, oceniają ich przebieg, metody i wyniki, jak również wpływają na poszerzenie wiedzy uczestników tych posiedzeń. Spektrum tematyczne jest bardzo szerokie, poczynając od zagadnień ściśle technicznych dotyczących np. silników spalinowych (M. Wendeker, J. Kowal), zastosowań nadprzewodników elektrycznych (T. Janowski, J. Sykulski z Uniwersytetu w Southampton w Wielkiej Brytanii), poprzez informatykę (M. Miłosz) i teoretyczne nauki podstawowe (teoria chaosu deterministycznego - K. Szabelski), tematykę ekologii i ochrony środowiska (I. Wiatr), zagadnień z zakresu ekonomii, marketingu i zarządzania przedsiębiorstwem (E. Bojar, W. Sitko), aż po zagadnienia filozoficzne (etyka w biznesie - W. Sitko) czy wygłaszane wcześniej referaty na temat powstawania uniwersytetów w Polsce i Europie oraz rozwoju nauk technicznych (I. Pollo, K. Grelak, B. Orłowski). To tylko nieliczne przykłady autorów odczytów i tematyki prezentowanej na spotkaniach.

Jednym z przejawów aktywności Wydziału jest działalność wydawnicza. Od 1992 roku wydawana jest *Folia Societatis Scientiarum Lublinensis* - edycja *Technika*. W jedenastu woluminach ukazało się ogółem 140 oryginalnych prac naukowych. W ramach IV Wydziału Nauk Technicznych powstało około 30 monografii.

Od lat dziewięćdziesiątych, wraz z nowymi możliwościami finansowania działalności naukowej, coraz większego znaczenia nabierają w LTN konferencje i sympozja organizowane częściowo dzięki otrzymanym z KBN funduszom. Niektóre konferencje Politechniki Lubelskiej, organizowane pod patronatem LTN, zyskały już wysokie uznanie i stałe miejsce w kalendarzu krajowych i regionalnych wydarzeń naukowych, a wśród nich organizowane przez Katedrę Informatyki Wydziału EiI: Konferencja - Informatyk Zakładowy oraz Regionalna Konferencja Informatyczna Regionu Środkowo-Wschodniego Polski.

Zestawienie liczbowe konferencji i sympozjów organizowanych przez poszczególne wydziały LTN w ostatnich latach przedstawia tabela.

Konferencje i sympozja współorganizowane przez LTN

Wydział	Rok				
	1999	2000	2001	2002	Razem
I Nauk Humanistycznych	5	4	3	4	16
II Nauk Biologicznych	7	12	12	9	40
III Nauk Mat-Fiz-Chem.	—	2	1	2	5
IV Nauk Technicznych	6	9	7	7	29
V Nauk o Ziemi i Nauk Górniczych	—	1	1	1	3

W dniu 6 maja 2003 r. Walne Zgromadzenie LTN na swym XX posiedzeniu sprawozdawczo-wyborczym dokonało wyboru nowych władz Towarzystwa na kadencję 2003-2007. Prezesem Zarządu Głównego LTN został ponownie wybrany prof. dr hab. Edmund K. Prost, wieloletni rektor Akademii Rolniczej w Lublinie i doktor honoris causa Uniwersytetu Humboldta w Berlinie. Głównym redaktorem wydawnictw została nadal (od czerwca 2001 r.) - dr inż. Krystyna Schabowska, zaś przewodniczącą Komisji Rewizyjnej - prof. dr hab. Ewa Bojar. Należy wspomnieć, że pracownicy Politechniki Lubelskiej w przeszłości byli również członkami

Zarządu Głównego LTN: prof. dr hab. inż. Robert Sikora - zastępcą Sekretarza Generalnego (1983-1987) oraz członkiem Komisji Rewizyjnej (1987-1995, 1999-2003), doc. dr inż. Tadeusz Komecki - delegatem członków korespondentów (1983-1987), prof. dr hab. Edward Śpiewła - delegatem członków korespondentów (1987-1991) oraz delegatem ds. Regionalnych Towarzystw Naukowych (1999-2003) oraz prof. dr hab. Iwo Pollo - członkiem prezydium ds. Towarzystw Regionalnych (1991-1995).

W 2003 roku prof. dr inż. Kazimierz Szabelski, w szczególnym uznaniu dla Jego działalności na stanowisku dotychczasowego rektora Politechniki Lubelskiej oraz przewodniczącego Kolegium Rektorów Uczelni Lubelskich, a także za wspieranie działalności LTN otrzymał honorowe wyróżnienie *Resolutio Pro Laude Academica*. Decyzją Kapituły Lubelską Nagrodę Naukową za 2002 rok otrzymał pracownik Wydziału Elektrotechniki i Informatyki dr hab. Marek Kosmulski, prof. PL za monografię pt. *Chemical properties of material surfaces*.

Zarząd IV Wydziału w gmachu LTN

30-letnia aktywność pracowników naukowych w dziedzinie nauk technicznych w ramach działalności Lubelskiego Towarzystwa Naukowego przyczynia się do upowszechniania nauki oraz konsolidacji i wzrostu środowiska naukowego w regionie. Podtrzymując dobre tradycje pracy IV Wydziału, obecny Zarząd przewiduje kontynuację periodycznych, otwartych wykładów, pomoc w uzyskaniu dofinansowania przez KBN konferencji i sesji naukowych oraz wydawnictw książkowych wydawanych pod auspicjami Towarzystwa. Intencją naszą jest integracja środowiska akademickiego oraz stworzenie form wymiany doświadczeń

naukowo-badawczych, które stałyby się także miejscem promocji młodych pracowników nauki — dlatego serdecznie zapraszamy promotorów prac doktorskich oraz kierowników katedr, do zgłaszania potencjalnych referentów i tematyki ich wystąpień związanych z uprawianą dyscypliną naukową. Zachęcamy do publikowania artykułów naukowych na łamach *Folii Societatis Scientiarum Lublinensis* w serii *Technika* oraz korzystania z innych form współpracy oferowanych przez LTN.

Jesteśmy przekonani, że dotychczasowe zaangażowanie pracowników Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL w szerokim spektrum działań Lubelskiego Towarzystwa Naukowego będzie podtrzymywane i rozwijane dla naszego wspólnego dobra i pozycji.

Opracował: A. Wac-Włodarczyk

KOŁO SEP PRZY POLITECHNICE LUBELSKIEJ

Koło Stowarzyszenia Elektryków Polskich przy Politechnice Lubelskiej powstało w 1967 r. Pierwsi członkowie Koła SEP należeli jednocześnie do grona organizatorów Uczelni i Wydziału. Wśród wielu nich, znaczącą rolę odegrali koledzy Romuald Krzywicki, Leonid Kacejko, Stanisław Fijut, Kazimierz Kawiak i Stanisław Osiniak. Formalnym przypieczętowaniem ścisłych więzów łączących Uczelnię ze Stowarzyszeniem było porozumienie o współpracy podpisane w 1971 r. przez rektora WSIInż. Stanisława Podkowę i prezesa SEP Stanisława Borkowskiego. Pierwszym prezesem Koła był kol. Bolesław Horyński. Kolejnymi prezesami byli: kol. Piotr Mazur, Ryszard Gąsiorowski 1978-80, Józef Kowalski 1980-86, Kazimierz Szpatowicz 1986-89, Tadeusz Madejczyk 1989-97. Aktualnie Koło SEP przy PL liczy 42 członków w tym 12-tu studentów. Od 1998 w skład Zarządu Koła wchodzi: prezes - Zbigniew Złonkiewicz, sekretarz - Henryka Danuta Stryczewska, skarbnik - Gustaw Świerczyński. Przy Kole działa sekcja studencka której opiekunem jest kol. Wojciech Jarzyna. Członkowie naszego Koła pełnią znaczące funkcje w Lubelskim Oddziale SEP, aktualnie Prezesem Lubelskiego Oddziału SEP jest wieloletni członek naszego Koła kol. Czesław Karwat. Działalność Koła polega na współpracy z innymi kołami w zakresie wymiany doświadczeń i wspólnych dyskusji technicznych. Współpracujemy z zakładami naszego regionu tj. Zakładem Energetycznym, Elektrociepłownią Lublin-Wrotków, Kopalnią „Bogdanka” oraz cukrowniami naszego regionu. Członkowie naszego Koła publikują w „Biuletynie” Lubelskiego Oddziału SEP oraz wielu innych czasopismach naukowo-technicznych. Działalność członków Koła została zauważona, a o jej wysokiej pozycji świadczy fakt, że znalazło się ono wśród wyróżnionych z okazji 60-lecia Lubelskiego Oddziału Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Kol. Leonid Kacejko był w kadencji 1987-90 członkiem Centralnej Komisji Szkolnictwa Elektrycznego i Wydawnictw SEP. Co roku koło SEP przy PL wraz z Oddziałem Lubelskim SEP ogłasza konkurs na najlepszą pracę dyplomową. Inne warte podkreślenia działania naszego Koła to współudział w zakresie organizowania kursów na uprawnienia SEP dla studentów i pracowników Wydziału Elektrotechniki i Informatyki. Członkowie Koła uczestniczą w konferencjach naukowych w kraju i za granicą, które są ważnym elementem działalności. Za długoletnią aktywną pracę w ogniwach SEP przyznano naszym kolegom odznaczenia honorowe i medale pamiątkowe Stowarzyszenia.

Wręczenie nagród członkom naszego Koła. (kol. T. Madejczyk otrzymuje nagrodę od Prezesa Oddziału SEP Cz. Karwata w głębi kol. B. Horyński)

Sekcja Studencka SEP reaktywowana została po wielu latach nieobecności w 1997 r. Od tamtej pory nasi studenci czynnie uczestniczą w pracach Stowarzyszenia. Od 1999 r. brali udział w Ogólnopolskich Dniach Młodego Elektryka, plasując się zawsze w czołówce reprezentacji politechnik. Podczas III Ogólnopolskich Dni Młodego Elektryka w Warszawie zajęli II miejsce w klasyfikacji generalnej. Wówczas również zwyciężyli w konkurencji na hymn elektryka. Autor tekstu Andrzej Skąlecki napisał słowa hymnów, które od tamtej pory śpiewane są na tych corocznych imprezach.

HYMN 1 (zwyciężył w konkursie)

Miała matka syna
Syna elektryka
Co z samego rana
Palce w gniazdko wtykał

Ref. Niech żyje faza
Faza i napięcie
Fajni elektrycy
Mają dobre wzięcie

Już każdy elektryk
W SEP-ie się znajduje
W tej organizacji
On się świetnie czuje

Ref.

Oj wy ludzie, ludzie
Co wy tu robicie
Zwarcia i przepięcia
Już o samym świecie

Ref.

Naszym elektrykom
Żyje się jak w raju
Bo ich piękny zawód
Znają w całym kraju

HYMN 2 (nasz regionalny)

Hej tam z wschodniej strony Wisły
Jest elektryk niezawisły
Czule grzebie w prądu torze
Stara się jak tylko może

Hej, hej elektrycy
Nie stójcie tak wciąż na tej ulicy
Bierz się, bierz się za robotę
To o ile masz ochotę
Hej, hej elektrycy
Nie stójcie tak wciąż na tej ulicy
Bierz się, bierz się za robotę
Kiedy masz ochotę hej, hej, hej

Zapomniałem o robocie
Słyszę ciągle o hołocie
Która wciąż nasz fach kaleczy
Czemu takich się nie leczy

Hej, hej.....

Prądu, prądu, prądu dajcie
A jak umrę pochowajcie
Na rozległej tej równinie
Przy kochanej mej turbinie

Hej, hej

Zespół „SEP-Kultura” podczas występów w Klubie „Kazik”. Od lewej: J. Groszek, A. Sobieszek, M. Pyzik - saksofon, P. Guz, M. Kocot, A. Skałeczki, K. Waśkiewicz, P. Pachulski, M. Charlak, K. Kolano, W. Żurański - gitara.

W 2004 r. szefowa Sekcji Studenckiej SEP Katarzyna Frąckiewicz energicznie zorganizowała reprezentację naszych studentów na Ogólnopolskie Dni Młodego Elektryka w Krakowie. Z Jej inicjatywy Zarząd Oddziału zgodził się wyposażyć studentów w nowe reprezentacyjne koszulki. W momencie składania tekstu grupa przygotowuje się do wyjazdu. Trzymamy za nich kciuki.

*Opracował: G. Świerczyński
W. Jarzyna*

STUDENCKIE KOŁA NAUKOWE

RYS HISTORYCZNY

Inicjatywa powołania Koła Naukowego Elektryków zrodziła się w połowie lat sześćdziesiątych. Jej autorami byli głównie nauczyciele akademicki wywodzący się z Politechniki Łódzkiej, a wśród nich Tadeusz Janowski, Kazimierz Majdiuk i Tadeusz Latocha. Pracownicy Ci byli tymi, którzy organizowali pierwsze sekcje Koła Naukowego przy istniejących wówczas zespołach dydaktycznych.

W latach 1968-1976, działały sekcje przy Zespołach: Podstaw Elektrotechniki, Miernictwa Elektrycznego, Elektroenergetyki, Automatyki Elektroniki i Telemechaniki oraz Zespole Maszyn i Napędów Elektrycznych. Szczególnie intensywnie pracowała sekcja w Zespole Podstaw Elektrotechniki, którego kierownik Tadeusz Janowski, wspierał i mobilizował zarówno pracowników jak i studentów do działalności naukowej w Kole. W sekcji Podstaw Elektrotechniki tematami, nad którymi pracowano były badania nad mnożnikami częstotliwości, problemami osuszania elektroosmotycznego i zagadnieniami wytwarzania energii.

Działalność całoroczną pracy Koła podsumowywano na Studenckich Sesjach Naukowych, na które byli zapraszani przedstawiciele władz Wydziału i Uczelni (Tadeusz Janowski, Ryszard Cylc). Najlepsze prace członków Koła były nagradzane dyplomami.

Obrady III Sesji naukowej elektryków
(1972 r). Referuje kol. Adam Jarosławski

III Sesja Naukowa Koła Elektryków
(doc. K. Majdiuk, doc. R. Cylc,
doc. T. Janowski, przedstawiciel ZSP)

Studenci Koła Naukowego Elektryków brali udział w organizowanych wówczas przez Zrzeszenie Studentów Polskich Uczelni w Lublinie, akcji pod nazwą Zielonych Niedziel. W ramach tych akcji członkowie Koła jeździli do wybranych wsi i pomagali w naprawie urządzeń elektrycznych.

W okresie wakacyjnym organizowane były obozy naukowe. Jednym z pierwszych był obóz zorganizowany nad Zaporą w Solinie z opiekunem

Zygmunt Rutką i Kazimierzem Bodziakiem. Następne były organizowane w Zamościu (opiekun Leszek Bobrzyk) i Cukrowni Werbkowice (Szymon Unger, Zbigniew Złonkiewicz) oraz w Puławach i w Kazimierzu Dolnym. W ostatnio wymienionym uczestniczyło wiele Kół z ówczesnej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. Podczas tego obozu studenci brali udział w pracach konserwatorskich, a w szczególności osuszali metodą elektroosmotyczną Kamienicę Celejowską. Prowadzone prace miały szeroki wydźwięk. Uczestników obozu wizytował między innymi Przewodniczący Rady Państwa - prof. Henryk Jabłoński.

Sekcja Koła Naukowego przy Zespole Elektrotechniki (wśród studentów: mgr J. Szponder, dr A. Nafalski)

Podczas zwiedzania Przedsiębiorstwa Ekoklinkier (1998 r.) (S. Stroński, G. Grochowski, M. Stachowicz, W. Wojtkowski, M. Bara, S. Marzenowski, M. Wójtowicz, L. Dobraczyński)

Opiekunami kół naukowych na Wydziale Elektrycznym w latach 70/80 byli między innymi Jan Jasik, Waldemar Wójcik, Andrzej Nafalski, Zbigniew Złonkiewicz i Marek Gołkiewicz. Praca studentów w Kole Naukowym zaowocowała dla wielu z nich podjęciem pracy na Politechnice Lubelskiej na stanowiskach naukowo-dydaktycznych. Z tych pierwszych członków Koła do dziś pracują kol. Andrzej Nafalski, Mieczysław Dziubiński, Mieczysław Hasiak, Zbigniew Złonkiewicz, Waldemar Wójcik, Krzysztof Nalewaj, Włodzimierz Zieliński.

Obecnie na Wydziale Elektrycznym istnieje 7 Kół Naukowych: Informatyków "Pentagon", Elektryków Oświetleniowców "Lumen", Elektroekologów "Elmecol", Elektryków „Napęd i Automatyka”, Sieci Komputerowych i Sztucznej Inteligencji „Neuron”, Elektroników „Mikro Chip” oraz Optoelektroników. Ich opiekunami są odpowiednio Marek Miłosz, Franciszek Światała, Paweł Mazurek, Wojciech Jarzyna, Sławomir Przyłucki, Wojciech Surtel i Mariusz Kalita.

Jedną z podstawowych form pracy kół są warsztaty laboratoryjne. Polegają one na prowadzeniu badań, prac projektowych i symulacyjnych w laboratoriach

katedralnych. Studenci realizują tam szereg zadań rozwijających ich zainteresowania. Prace te wykonywane są pod merytoryczną opieką nauczycieli akademickich a szczególnie ciekawe wyniki prezentowane są na seminariach, konferencjach krajowych i zagranicznych oraz wystawach. Członkowie kół są również organizatorami bądź współorganizatorami kilku cyklicznych konferencji naukowych, „Informatyk Zakładowy”, „Sterowanie i Monitorowanie Układów Przemysłowych” oraz „Oświetlenie Miejsc Pracy”. Prezentują na nich samodzielnie przygotowane referaty.

Tekst opracowali przy współudziale Kolegów z Wydziału Z. Złonkiewicz i W. Jarzyna

KOŁO NAUKOWE „NEURON”

Koło Naukowe „Neuron” działa na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej przy Katedrze Elektroniki. Swoją działalność rozpoczęło w lutym 2003 roku. Członkami koła naukowego „NEURON” jest 24 studentów kierunkach Informatyka oraz Elektrotechnika Politechniki Lubelskiej, a opiekunem naukowym jest dr inż. Sławomir Przyłucki. Podstawowym zadaniem koła naukowego jest aktywizacja naukowa środowiska studenckiego Politechniki Lubelskiej. W ramach działalności koła nawiązano współpracę z podobnymi naukowymi organizacjami studenckimi na polskich uczelniach. Członkowie uczestniczą w seminariach i konferencjach naukowych związanych z tematyką prac koła. Częścią działalności koła jest również organizacja spotkań i wykładów otwartych z zakresu współczesnych zagadnień teletransmisji i sztucznej inteligencji.

Tematyka prac badawczych Koła Naukowego „NEURON” obejmuje:

- układy inteligentnych routerów,
- modelowanie ruchu pakietów w sieciach teleinformatycznych,
- struktury systemów samouczących się,
- algorytmy sztucznych sieci neuronowych.

Powyższe prace członkowie mogą realizować poprzez zajęcia laboratoryjne oraz uczestnictwo w pracach naukowo-badawczych Katedry Elektroniki PL, konferencjach i zebraniach naukowych.

Przez niecały rok działalności członkowie Koła Naukowego „Neuron” uczestniczyli w kilku konferencjach naukowych o randze międzynarodowej, gdzie wygłaszali swoje referaty.

Konferencje, w których uczestniczyliśmy:

- Lubelskie Akademickie Forum Informatyczne 12-13 maja 2003 r., Kazimierz Dolny

Członkowie Koła NEURON na rynku w Kazimierzu Dolnym w trakcie pobytu na konferencji LAFI 2003.

- IEEE-SPIE-PERG Symposium - 22-25 maja, Wilga 2003
- Międzynarodowa Konferencja Studentów i Młodych Pracowników Nauki "Telekomunikacja XXI wieku" - 28-29 listopada, Kielce 2003

Referat na temat VoIP prezentowany przez Koło Neuron w trakcie Międzynarodowej Konferencji w Kielcach.

Publikacje koła naukowego NEURON:

- „Współczesne Technologie Informatyczne” - wyd. Mikom, Warszawa 2003.
- „Varia Informatica” - wyd. Polskie Towarzystwo Informatyczne, Warszawa 2003.
- „VI Sympozjum Naukowe - Sterowanie i Monitorowanie Układów Przemysłowych SM2003” - Wydawnictwo Politechniki Lubelskiej, Lublin 2003.

Koło Naukowe „Neuron” było organizatorem wykładów i prezentacji prowadzonych przez firmy Cisco System oraz Telekomunikacja Polska S.A., które odbyły się w ramach organizowanych przez Politechnikę Juwenaliów. Prezentacje dotyczyły zagadnień QoS w sieciach telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie technologii DSL i ISDN. Na spotkaniach pojawiło się ponad 250 osób. O udziale koła „Neuron” w Juwenaliach mówiono w radiu PLUS w audycji Radio Młodych, gdzie był przeprowadzony wywiad z członkami koła.

Koło Naukowe „Neuron” obecnie zajmuje się następującymi zagadnieniami:

- QoS - routing, switching, pomiary sieciowe.
- Technologie transmisji bezprzewodowych.
- Technologie transmisji multimedialnych.
- VPN - Virtual Private Networks.
- IDS - Intrusion Detection System.
- IPv6 - następna generacja protokołu IP.
- Klaster obliczeniowy.

W ramach współpracy zagranicznej 21 członków koła zostało przyjętych w poczet członków **IEEE** (ang. Institute of Electrical and Electronics Engineers). Jest to największa na świecie organizacja zrzeszająca środowisko techniczne. Skupia się na rozwoju teorii i praktyki z zakresu elektryki, elektroniki i inżynierii komputerowej. Jako kontynuację tych działań, w lutym 2004 r. utworzono grupę inicjatywną utworzenia struktury uczelnianej IEEE.

KOŁO NAUKOWE „LUMEN”

Studenckie Koło Naukowe „Lumen” powstało z inicjatywy dr inż. Franciszka Świątły w 1998 roku przy Katedrze Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń Wydziału Elektrycznego Politechniki Lubelskiej. Grupa inicjatywna liczyła 6 studentów. Zainteresowania tej grupy koncentrowały się wokół badań dotyczących jakości oświetlenia i prawidłowej eksploatacji elektrycznych źródeł światła. Pierwsze prace badawcze dotyczyły pomiarów jakości oświetlenia sal lekcyjnych w Szkole Podstawowej 35 w Lublinie, następnie wykonywane były pomiary jakości oświetlenia elektrycznego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, I Urzędzie Skarbowym w Lublinie oraz Rektoracie Politechniki Lubelskiej.

Na podstawie uzyskanych obszernych danych pomiarowych oraz ich analizy, członkowie Koła Naukowego zorganizowali w kwietniu 2000 r. seminarium naukowe w Kozłówce pt. **Jakość oświetlenia miejsc pracy w świetle przepisów Unii Europejskiej**. W ramach koła studenci rokrocznie organizowali wycieczki dydaktyczne do firmy AGA Light

w Ostrowcu Świętokrzyskim, gdzie zapoznawali się z poszczególnymi etapami projektowania, produkcji i badania opraw oświetleniowych jak również odbywali tam praktykę zawodową. W 2002 roku studenci koła naukowego, które już liczyło 14 osób uczestniczyli w Międzynarodowej Konferencji Naukowej **ECOBALTICA 2002** w Sankt Petersburgu w Rosji, na której wygłosili 5 referatów naukowych oraz brali czynny udział w dyskusjach. W roku 2004 na konferencję **ECO BALTICA 2004** zgłosili również 5 referatów naukowych i czynnie będą w niej uczestniczyć.

Dr Franciszek Świłała z członkami Koła „Lumen” w Laboratorium oświetlenia

Obecne badania prowadzone przez studentów dotyczą opracowania nowej konstrukcji wózka do pomiarów natężenia oświetlenia w dużych halach i na terenach zewnętrznych z punktową rejestracją pomiaru, a badania prowadzone nad promieniowaniem UV emitowanym przez ogólnie stosowane źródła światła pozwoliło na usunięcie błędów przy wyborze systemów oświetleniowych w salach dydaktycznych i biurowych. Uwieńczeniem prowadzonych prac badawczych były bardzo ciekawe prace magisterskie obronione w Katedrze Sieci i Zabezpieczeń PL.

Odpowiednie światło potrafi wydobyć ukryte piękno architektury

Poza wymienioną aktywnością, członkowie Koła czynnie uczestniczą w konferencjach naukowych organizowanych przez Instytut Elektrotechniki w Warszawie jak również we wszelkiego rodzaju targach. Inną tematyką badań koła jest opracowany bilans energetyczny gminy i miasta Annopol, który posłużył za podstawę do prac projektowych przy modernizacji sieci energetycznej. Członkowie koła naukowego uczestniczyli w wielu pracach dla potrzeb Politechniki Lubelskiej jak również konferencjach organizowanych przez Politechnikę.

KOŁO NAUKOWE ELEKTROEKOLOGÓW „ELMECOL”

Koło Naukowe Elektroekologów „Elmecol” zrzesza studentów Wydziału Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej pragnących pogłębiać swoją wiedzę w zakresie ochrony środowiska, w aspekcie oddziaływań elektromagnetycznych.

Koło „Elmecol” działa od 1996 roku, kiedy to w związku z realizacją międzynarodowych programów Tempus JEP 11030 i Tempus JEP11088 wprowadzone zostały specjalizacje „Elektromagnetyczne Urządzenia i Technologie” oraz „Informatyka w Elektrotechnice”.

Zdjęcie członków koła (XI 2003), oraz zdjęcie z prezentacji naukowej wygłoszonej na Sympozjum Zastosowań Nowoczesnych Technik w Inżynierii Ochrony Środowiska

Program działania Koła stanowi integralną część prowadzonych przez Instytut specjalizacji, a jego nadrzędnym celem jest samokształcenie studentów w kierunku nowoczesnego wykorzystania różnych urządzeń i technologii elektromagnetycznych w ochronie środowiska. Zajęcia Koła obejmują przede wszystkim cotygodniowe zebrania członków koła w salach laboratoryjnych Instytutu, podczas których realizowane są zagadnienia dotyczące nowoczesnych systemów pomiarowych różnych rodzajów zakłóceń elektromagnetycznych. Dodatkowo odbywają się również zajęcia badawcze w budynku Stolbudu, w pomieszczeniu z dźwiękoszczelną komorą ekranowaną - analiza zakłóceń akustycznych i emisji elektromagnetycznej, a także przeprowadzane są pomiary emisji elektromagnetycznej w pomieszczeniach laboratoryjnych Wydziału

Elektrotechniki i Informatyki. W zakresie działania koła zawiera się również opieka nad gablotą ścienną (przy sali E406) w korytarzu Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, opieka i zarządzanie podręczną biblioteczką dotyczącą zagadnień kompatybilności elektromagnetycznej urządzeń przy Instytucie IPEE oraz tworzenie i aktualizacja serwisu internetowego o kole naukowym na serwerze instytutowym <http://volt.pol.lublin.pl/elmecol>. Szczególnym wydarzeniem w działalności Koła był czynny udział w Sympozjum Zastosowań Nowoczesnych Technik w Inżynierii Ochrony Środowiska w 2003 r. w Lublinie, na którym zaprezentowano wyniki badań realizowanych przez członków Koła.

Pracą Koła Naukowego „Elmecol” kieruje opiekun wyznaczony przez Dyrektora Instytutu IPEE - mgr inż. Paweł A. Mazurek.

KOŁO NAUKOWE ELEKTRYKÓW "NAPĘD I AUTOMATYKA"

Koło Naukowe Elektryków "Napęd i Automatyka" jest studenckim kołem naukowym zarejestrowanym przez Rektora Politechniki Lubelskiej w maju 1994 r. Koło działa przy Katedrze Napędów Elektrycznych Politechniki Lubelskiej przy znaczącej współpracy Zespołu Automatyki z Katedry Automatyki i Metrologii PL.

Opiekunem koła jest dr inż. Wojciech Jarzyna. Koło skupia studentów Wydziału Elektrotechniki i Informatyki pragnących poszerzać swoją wiedzę poprzez badania i udział w sympozjach naukowych, seminariach, warsztatach laboratoryjnych i wycieczkach do przedsiębiorstw przemysłowych i instytutów naukowych.

Dotychczasowi prezesi Koła to Krzysztof Frańczak (1994), Mariusz Staszczuk (1995-1996), Wiktor Gózdź (1997), Grzegorz Oleksiewicz (1998-1999), Renata Sulima (2000), Michał Charlak (2001-2002), Michał Miścior (2003), Emil Rzepka (2004). W skład Zarządu Koła wchodził również: Andrzej Palik, Tomasz Syta, Sławomir Głaz, Mariusz Żelazny, Maciej Zaczek, Dariusz Ptak, Grzegorz Żurkowski, Krzysztof Kolano, Joanna Groszek, Michał Starobrat, Sławomir Paluch, Kamil Marciniak, Michał Augustyniak.

Członkowie Koła Naukowego podczas IV Sympozjum Sterowanie i Monitorowanie Układów Przemysłowych w 2001r. (stoi - Artur Moradewicz, który przygotowuje się do prezentacji referatu)

Podstawową formą pracy w Kole są warsztaty laboratoryjne, w których studenci mają możliwość rozwijania swoich zainteresowań. W laboratoriach Katedry Napędów Elektrycznych poznają nowoczesne urządzenia zautomatyzowanych napędów elektrycznych, badają i opracowują własne projekty. Część studentów korzysta również z laboratoriów innych katedr, w tym głównie Zespołu Automatyki Katedry Automatyki i Metrologii. Wynikiem tych prac jest opublikowanie 61 artykułów na organizowanych przez Koło Sympozjach Naukowo-Technicznych „Sterowanie i Monitorowanie Układów Przemysłowych” oraz 3 artykułów na Konferencjach Międzynarodowych.

Merytorycznie zainteresowania członków Koła podzielić można na pięć obszarów tematycznych:

- Układy napędowe zasilane z fotowoltaicznych źródeł energii
- Układy mikroprocesorowego sterowania napędami elektrycznymi, w tym układy z DSP
- Sterowanie dyskretne systemów napędowych w zautomatyzowanych układach sterowania PLC
- Problemy optymalnego wyboru układu napędowego dla zespołu technologicznego
- Elektrownie wiatrowe - wybrane zagadnienia z zakresu sterowania pracą generatorów i analizy ekonomicznej inwestycji,
- Modelowanie i symulacja układów automatyki przemysłowej.

Członkowie Koła Naukowego Elektryków Napęd i Automatyka na wycieczce do Zakładu EkoKlinkieru w 2003

Ponadto członkowie Koła wyróżniają się pracą organizacyjną. Od 1997 roku są organizatorami sympozjów naukowo technicznych.

Lista absolwentów Wydziału

1968

studia wieczorowe inżynierskie

Adamczyk Kazimierz
Belcarz Tadeusz
Bolesławska Barbara
Bożek Andrzej
Czyż Romuald
Dolar Andrzej
Drozd Ryszard
Drzymulski Kazimierz
Dziechciarz Andrzej
Gąsiorowski Ryszard
Grygiel Mieczysław
Grymuza Zdzisław
Janiak Edward
Kitowski Ryszard
Kłopotek Jan
Kłos Henryk
Kotowski Wojciech
Kukawka Zdzisław
Łukowski Tadeusz
Matejczuk Piotr
Mularczyk Czesław
Ossowski Janusz
Pasicz Jan
Pilaszkiwicz Edward
Pomarański Stanisław
Pruchniak Jerzy
Przechocki Henryk
Radko Kazimierz
Ryń Józef
Sarliński Bogusław
Strzelecki Tadeusz
Szabelski Janusz
Szyszko Waldemar
Wacławek Jerzy
Waszczuk Alfons
Wilgocki Roman
Wiśniewski Wiesław

Woliński Jan
Woliński Paweł
Woliński Ryszard
Wójcik Edward
Wójtowicz Witold
Zajac Ryszard
Zlot Tadeusz

1969

studia dzienne inżynierskie

Bołtuć Zbigniew
Bochyński Zdzisław
Cenzartowicz Jerzy
Cieślak Witold
Dzirba Stanisław
Emerla Jerzy
Fedeńczuk Leon
Fijałka Tadeusz
Flis Zbigniew
Gil Leszek
Górka Teresa
Grudziński Maciej
Halliop Michał
Hasiak Mieczysław
Jóźwik Maria
Jóźwik Zbigniew
Kopaczyńska Halina
Kowalczyk Janusz
Kurowski Jerzy
Ludwików Wiesław
Makać Andrzej
Matysek Maria
Męciński Andrzej
Michalak Anna
Michalski Jerzy
Minkiewicz Jan
Musiej Jolanta
Nowakowski Janusz
Okońska Barbara
Olchowik Anna

Pałachniak Jadwiga
Paruch Andrzej
Pidek Andrzej
Popik Franciszek
Popiołek Antoni
Rojsha Honorata
Ryś Andrzej
Suswał Anna
Swaczyj Zenon
Szafran Roman
Wawrzyk Czesław
Witkowski Lech
Wojnicz Marek
Wójcik Krzysztof
Wójtowicz Andrzej
Wójtowicz Edward
Zalewski Jerzy
Żejmo Mirosław

studia wieczorowe inżynierskie

Bartyś Ryszard
Bednarczyk Mieczysław
Bednarz Jan
Bojarski Bogdan
Borkowski Józef
Borkowski Lech
Chojnacki Kazimierz
Ginałski Antoni
Goluch Kazimierz
Gryglewski Andrzej
Janik Marek
Jatczak Tadeusz
Karpiński Augustyn
Kołodziejczyk Edward
Kot Jerzy
Kozłowski Tadeusz
Leśkiewicz Roland
Mazurek Ryszard
Michalski Grzegorz
Niemiałkowski Andrzej
Noskiewicz Marek
Ochodek Karol

Olszewski Tadeusz
Pelek Józef
Polkowski Henryk
Puchacz Stanisław
Remus Janusz
Samborski Piotr
Samoń Władysław
Siemionek Jerzy
Smołuch Waldemar
Sowiński Leszek Jerzy
Stankiewicz Henryk
Szymańska Jadwiga
Śmieciuszewski Tadeusz
Urban Tadeusz
Wolniewicz Marian Edward
Wronikowski Bolesław
Zaborska Zenobia
Zgodziński Tadeusz Stanisław

1970

studia dzienne inżynierskie

Baltaziak Zbigniew
Cubala Andrzej
Cygielski Marek
Czapski Janusz
Deć Wiesław
Domański Janusz
Dudziński Janusz
Fedak Jerzy
Flisiuk Lesław
Fodemska Elżbieta
Fotek Romuald
Gołkiewicz Marek
Grela Waldemar
Hempel Barbara
Hrycak Jerzy
Jabłoński Henryk
Jakubiec Anna
Jarzyna Krzysztof
Klimek Andrzej

Kontek Tadeusz
Kułak Grzegorz
Kuśmiderski Ryszard
Leśniewski Tadeusz
Łukasik Henryk
Łygas Jerzy
Majewski Edward
Mańkowski Jan
Marszałek Andrzej
Mełgieś Teresa
Miroslaw Jacek
Miszczak Wiesław
Mitura Danuta
Momot Zygmunt
Moniakowski Jerzy
Mucha Tadeusz
Nafalski Andrzej
Ostrowski Marian
Pałubski Kazimierz
Paszkowska Hanna
Polak Lech
Poleszak Michał
Połecki Andrzej
Popławska Izabela
Pycek Wojciech
Romanowski Wacław
Sadowski Krzysztof
Skrocka Romualda
Sobczak Henryk
Sobieszek Henryk
Skrzypczak Marianna
Szponder Jan
Szweda Jan
Targońska-Torój Danuta
Tomaszewska Wiesława
Tyburski Tadeusz
Ungier Szymon
Urbański Janusz
Wac-Włodarczyk Andrzej
Włodarczyk Henryk
Wójcik Janusz

Zabrotowicz Małgorzata
Zabrotowicz Witold
Zajac Tadeusz
Zalewski Witold
Ziemnicki Piotr
Żuber Bolesław

studia wieczorowe inżynierskie

Adamiak Bogusław
Baruk Ryszard
Bochyński Wojciech
Bodzak Eugeniusz
Boryca Wincenty
Ciećko Longin
Czarnota Janusz
Dybalski Stanisław
Gąsiorowski Stefan
Gnatiuk Witold
Jastrzębski Andrzej
Kaczorowski Andrzej
Kargul Ryszard
Karolak Janusz
Kasperek Tadeusz
Kłos Jerzy
Kozak Edward
Król Henryk
Kurek Bolesław
Machnicki Jerzy
Murlak Józef
Muszyński Henryk
Popławski Krzysztof
Porczak Edward
Porzak Wacław
Skupniewicz Henryk
Stafisz Zdzisław
Stanisławek Jadwiga
Sternik Franciszek
Świć Wiesław
Trzebiński Wacław
Urbański Wacław
Zieliński Stanisław
Żygalski Walenty

studia zaoczne inżynierskie

Banach Mieczysław
Bielak Stanisław
Czajka Marian
Duszczenko Romuald
Dyląg Adam
Furtera Eugeniusz
Harda Witold
Juszczyński Zygfryd
Komsta Henryk
Kukielka Andrzej
Kwik Zbigniew
Majcherowski Tadeusz
Mańko Stanisław
Matias Jan
Mróz Jan
Niderla Józef
Ossowski Franciszek
Piędal Antoni
Rębiasz Edward
Rodenko Wiesław
Soczyński Zdzisław
Sołtys Bolesław
Sońta Kazimierz
Szczurowska Janina
Usidus Janusz
Żebrowski Roman

1971

studia dzienne inżynierskie

Błaszczuk Andrzej
Chmielowicz Antoni
Chudzik Stanisław
Czuba-Strózek Kinga
Dijkiewicz Aleksander
Dobrzyńska Barbara
Drwał Irena
Dziewic Janusz
Gałka Antoni
Jakubowski Marek

Jasińska-Piwońska Aleksandra
Jędrzejewski Marian
Kadłubska Maria
Krzemiński Bronisław
Kucharski Jan
Kulik Józef
Kułakowski Michał
Kurowski Wojciech
Lasek Zdzisław
Łyczak Andrzej
Malec Jan
Maliszewski Grzegorz
Mieczkowski Zbigniew
Mikołajewski Krzysztof
Misiura Franciszka
Miszczak Zbigniew
Misztal Władysław
Modrzewski Andrzej
Myszala Zbigniew
Najmoła Jerzy
Nowosad Lech
Pać Edward
Pietrzyk Marek
Pikało Bożena
Polański Ryszard
Punda Bolesław
Sambor Wojciech
Santor Ryszard
Sobieszek Krystyna
Stępkowski Lech
Struska-Gębka Alicja
Szewczyk Andrzej
Szmigielski Józef
Szymański Ludwik
Szymbor Jan
Świech Jacek
Świtała Ryszard
Taborska Elżbieta
Timan Sinulingga
Wankiewicz Andrzej
Wolejko Jerzy

Wójtowicz Wiesław
Wróblewski Krzysztof
Wywiórka Henryk
Zaleski Andrzej
Żuchowski Andrzej

studia wieczorowe inżynierskie

Adamiec Ryszard
Budzanowski Edward
Domańska Danuta
Głowacka Janina
Jasieczek Stanisław
Jewstafjew Józef
Kochan Henryk
Koral Tadeusz
Kuniewicz Henryk
Łuka Józef
Mirski Leszek
Niedabyłski Wacław
Niezschecka Danuta
Oleszek Mieczysław
Ostrowski Aleksander
Partycki Bogdan
Różański Adam
Ruchaj Jan
Sadowski Kazimierz
Stolarz Henryk
Wąsak Krzysztof

studia zaoczne inżynierskie

Czul Stanisław
Flisiak Witold
Iwański Kazimierz
Łazowski Wiesław
Majek Edmund
Miechówka Krzysztof
Niećko Józef
Nowakowski Janusz
Podolak Edmund
Przybyszewski Włodzimierz
Tomaszewski Stefan
Wilk Edward

Wojnowski Lech
Zajac Stanisław
Żelazny Zbigniew
Żurek Lucjan

1972

studia dzienne inżynierskie

Błaszczak Ewa
Botiuk Jerzy
Chmura Maria
Cubala Bożena
Cudny Zbigniew
Czubaszek Artur
Dawid Wiesław
Dobrzycki Wojciech
Dominko Teresa
Gapiński Jan
Garbacik Jan
Hamerla Alina
Jarnicki Andrzej
Kalinowski Edward
Kańczugowska-Brzyska Teresa
Kaznowski Janusz
Waldemar Kępa
Knajdrowski Jacek
Kocięba Ryszard
Kołtun Teresa
Kot Tadeusz
Kokowicz Józef
Kubiński Leszek
Kuna Stanisław
Lawgmin Stanisław
Leonkiewicz Marek
Lipski Stanisław
Łagodzińska Zofia
Łagowski Zenon
Łagód Ryszard
Malec Bogdan
Malinowski Janusz
Marcinek Jerzy

Mazurek Wiesław
Moskal Bogusław
Misztal Jan
Nowaczyk Ewa
Nowicka Krystyna
Pawlikowski Andrzej
Pidek Jerzy
Piech Eugeniusz
Pieńkowski Antoni
Pietrzyk Ireneusz
Pliszczyński Andrzej
Polakowski Lech
Poździk Wiesław
Pysznik Teodor
Radecka Elżbieta
Ratajewicz Elżbieta
Rejak Janusz
Rewkowska Iwona
Rybak Janusz
Siebyła Henryk
Sikora Emilia
Stankiewicz Krzysztof
Stawiarski Janusz
Superson Zbigniew
Szafarz Jerzy
Szczepatka Wojciech
Szyba Leszek
Śliwka Andrzej
Watras Jan
Wawruch Barbara
Wdowiak Jerzy
Woźnica Wiesława
Wysocka Elżbieta
Zawadzka Krystyna
Złonkiewicz Zbigniew
Zwolan Stanisław

studia wieczorowe inżynierskie

Badurowicz Jerzy
Banaszek Ludwik
Bonkowski Roman
Budzyński Wojciech

Dobrowolska Marianna
Garbiec Leon
Juśko Marian
Kasprzak Tadeusz
Korgul Janusz
Kosidło Stefan
Krzyżanowski Józef
Krzyżanowski Leszek
Kubić Ryszard
Kuruś Wiesława
Leszczyński Tadeusz
Matejski Marek
Maziarczyk Władysław
Mazurek Stefan
Mielnik Bogdan
Moryl Roman
Mrówka Józef
Niedźwiadek Henryk
Podstawka Jan
Rejmak Józef
Rozwadowski Czesław
Skalecki Mieczysław
Skonecki Władysław
Stasiun Andrzej
Szczęśniak Henryk
Szymański Józef
Ulewicz Eugeniusz

studia zaoczne inżynierskie

Antoniewski Bogdan
Bartoszewski Jan
Buczkowski Leszek
Cichoń Jerzy
Chojcecki Zdzisław
Drabik-Laszewska Urszula
Goliasz Karol
Kozyński Stanisław
Kretkiewicz Wiesław
Kuliński Ryszard
Lipnicki Leszek
Lisiewicz Janusz
Majewski Marian

Matusiak Franciszek
Melgieś Edward
Mikulski Jerzy
Namięta Mirosław
Perkowski Ryszard
Rogalski Kazimierz
Smolarz Jerzy
Staniszewski Jerzy
Wiatrak Hieronim
Wolanin Jacek

1973

studia dzienne inżynierskie

Badziak Grzegorz
Banachewicz Wiesław
Bojarczuk Bogdan
Borowiec Waldemar
Brzozowska Anna
Butryn Piotr
Caruk Jan
Ciepielewski Lech
Chmiel Jan
Cukierman Ryszard
Drewniak Krystyna
Fijałka Grzegorz
Gajo Sławomir
Głuski Mieczysław
Grudzień Czesław
Gwiazda Wiesław
Jaroszuk Stefan
Jasiński Jerzy
Jastrzębska Wanda
Jeleń Roman
Jurkowski Janusz
Karamon Bogusław
Karpińska Maria
Kądziołka Janusz
Kończanin Jerzy
Kozak Czesław
Kozak Zbigniew

Kozina Józef
Koziniński Edward
Kozłowski Jerzy
Kozłowski Stefan
Kucharzyk Andrzej
Kufel Stanisław
Kusiński Marek
Kwiatkowski Marek
Lis Lucyna
Luty Artur
Magier Marianna
Majkut Bogusław
Mańkowski Leszek
Mikulski Witold
Misztal Barbara
Misztal Zbigniew
Nastaj Adam
Nowak Stanisław
Oleszek Jerzy
Parzymies Barbara
Piłat Elżbieta
Rząd Sergiusz
Sokół Krzysztof
Strudziński Tadeusz
Swatek Zdzisław
Szadura Danuta
Szafran Maria
Szewera Tadeusz
Widziszewska Ewa
Wilanowicz Grzegorz
Woliński Jacek
Woźniak Marek
Wójcik Eleonora
Wroński Wojciech
Wróbel Krystyna
Zugaj Henryk

studia wieczorowe inżynierskie

Budzyński Leopold
Dietrych Dariusz
Dziak Jan
Gawłowski Janusz

Gutka Antoni
Janczak Władysław
Jaroszuk Jerzy
Karaś Wiesław
Kasprzyk Józef
Kosiński Bogdan
Kot Józef
Kozłów Bogdan
Kwoczko Marian
Majcher Zdzisław
Mazur Andrzej
Michalik Stanisław
Michalski Ryszard
Mirośław Leszek Jan
Mrówczyński Leszek
Muzyka Adam
Pietrzakowski Jerzy
Płuciennik Tadeusz
Podkański Tadeusz
Pracownik Edmund
Smyl Ryszard
Sobczak Ryszard
Stasiak Stanisław
Stupnicki Jacek
Szewczyk Lech
Świtek Kazimierz
Taraszkiewicz Mieczysław
Tarłowski Maciej
Wądołowski Janusz
Witkiewicz Zbigniew
Wolska Alicja

studia zaoczne inżynierskie

Bugała Andrzej
Capała Henryk
Churzępa Wiktor
Cieloch Eugeniusz
Czajkowski Kazimierz
Dubieniecki Wiesław
Ekiert Julian
Jurgot Stanisław
Korniewski Witold

Kozłowski Marian
Kubik Eugeniusz
Kuczyński Sylwester
Łopaciński Ryszard
Maj Aleksander
Moń Tadeusz
Morawski Marian
Orłowski Krzysztof
Piórkowski Jerzy
Samślikowski Leon
Sobczyk Janina
Tomczuk Józef
Walczak Stanisław
Więclaw Stanisław
Wiśniewski Krzysztof
Witulski Jerzy
Wojtaś Jan
Wójcik Jan
Zabrotowicz Jan

1974

studia dzienne inżynierskie

Antczak Wiesław
Augustyniak Lech
Banach Henryk
Bienia Stanisław
Bodzak Grzegorz
Bott Czesław
Bronisz Wojciech
Ciechan Marek
Deptuś Andrzej
Dąbek Zbigniew
Duk Antoni
Dykiel Wojciech
Fic Kazimierz
Goleman Ryszard
Gromski Zbigniew
Hałas Marian
Ikwanty Jerzy
Jahołkowski Krzysztof

Jóźwiakowski Sławomir
Kaznowski Sławomir
Kiecana Andrzej
Kiś Eugeniusz
Kleniewski Marek
Kosowski Zygmunt
Kosler Janusz
Kostrubiec Wiesław
Kozłowski Andrzej
Kruk Szczepan
Kuśmirek Adam
Kuzioła Grażyna
Łaskiewicz Marek
Łokcewicz Jerzy
Majewski Konstanty
Marcinek Zdzisław
Mikos Józef
Milanowski Tadeusz
Mitura-Całuch Zofia
Olszowy Kazimierz
Ostrowski Sławomir
Palak Henryk
Partycki Sławomir
Pielecki Ryszard
Pietraś Henryk
Piłat Henryk
Sajnaga Józef
Sereda Zbigniew
Siedlecki Marek
Skorupski Jerzy
Spaczyński Zbigniew
Strzelecki Andrzej
Szewczuk Jan
Szymański Marek
Talacha Adam
Tchórzewski Jacek
Trzeciński Stanisław
Wójcicki Adam
Wypych Henryk
Żurański Henryk

studia wieczorowe inżynierskie

Bach Edward
Bielawny Ireneusz
Bielski Andrzej
Burek Marian
Dębski Wiesław
Grabarz Wojciech
Kielech Robert
Kieś Zenon
Kliczewski Witold
Klimek Jan
Kornacki Kazimierz
Kosior Marian
Kowalczyk Tadeusz
Kozakiewicz Henryk
Kozłowski Wojciech
Krajewska Elżbieta
Kret Jan
Krzyżanowski Leszek
Kuś Stanisław
Leszek Andrzej
Maksymiuk Marek
Malik Krzysztof
Małys Jan
Michoński Stanisław
Niezbecki Andrzej
Pyc Mieczysław
Sągolewski Sylwester
Siembida Kazimierz
Stefaniak Władysław
Szociński Ryszard
Teperek Stanisław
Wasilek Leszek
Wąsik Janusz
Widomski Aleksander
Zaborski Andrzej

studia zaoczne inżynierskie

Czepiel Józef
Gałań Andrzej
Garbacik Aleksander
Gieruła Henryk

Gucwa Andrzej
Hajduk Ryszard
Jurczak Wiesław
Krukowski Artur
Kumszczyński Bogdan
Kunaszewski Stanisław
Lanbe Andrzej
Łuczka Janusz
Mizak Alfred
Prokop Tadeusz
Rozdoba Roman
Sirdak Edward
Srokosz Adam
Stasiak Jerzy
Stępień Marian
Tomaszewski Tadeusz
Truskolawski Antoni
Truszczyński Czesław
Wac Zygmunt
Wałaszkiwicz Henryk
Wardawy Bronisław
Woźniak Zygmunt
Ziółkowski Henryk

1975

studia dzienne inżynierskie

Bąk Witold
Biernacka Wanda
Błażejowski Jacek
Chodasewicz Witold
Ciszewski Roman
Czerwonka-Kujan Danuta
Dziubiński Mieczysław
Fornalski Roman
Frąk Janusz
Gózdź Genowefa
Grzechnik Wojciech
Guz Jan
Jabłoński Andrzej
Karbarczyk Marek

Kielkiewicz Leszek
Klimek Lech
Kowalski Stanisław
Krawczyk Janusz
Krzyszczak Ryszard
Kulgawczyk-Kościak Krystyna
Kuraś Roman
Kuzioła Ryszard
Kwiatek Wojciech
Lipa Elżbieta
Łękawa Stanisław
Magolan Zbigniew
Makara Jan
Maliszewski Wojciech
Michałowski Krzysztof
Mroczek Dariusz
Myszala Waldemar
Nalewaj Krzysztof
Obszański Henryk
Parol Zbigniew
Pawęczak Tomasz
Pawężka Marta
Penkszyk Bolesław
Pęcak Wiesław
Pomorski Zbigniew
Protasewicz Kazimierz
Rewkowska Krystyna
Rosiecki Tomasz
Rózenek Dariusz
Rutka Grażyna
Sangórska Halina
Siczek Ryszard
Słomiany Wiesław
Sobieś Jan
Stopyra Andrzej
Stryczewski Zbigniew
Syta Tadeusz
Szabat Tadeusz
Szeffler Waldemar
Szewczak Marek
Ścibior Wiesław

Wesołowski Zbigniew
Węglowski Artur
Więczkowski Józef
Wiśniewski Zenon
Wojnicka Teresa
Wójcicki Zbigniew
Zajączkowska Maria
Zbyrad Anna
Zieliński Włodzimierz

studia wieczorowe inżynierskie

Bieńkowski Andrzej
Bilski Marek
Ceglarz Adam
Gnyp Jan
Graniczka Marek
Hejwosz Hieronim
Hernik-Badeńska Wiesława
Komsta Bolesław
Kordas Stanisław
Król Bogusław
Kucharski Wojciech
Kula Roman
Kuśmierczyk Ryszard
Kwieciński Jan
Lubiarz Zbigniew
Majerski Bogdan
Mączyński Ryszard
Pawlak Edward
Przyjałkowski Marek
Ryba Jacek
Siewierski Zdzisław
Smoliński Jerzy
Soja Leszek
Staszewski Jerzy
Szwaja Jerzy
Wrotny Andrzej
Zakrzewski Andrzej
Zezula Zdzisław
Zubrzycki Janusz

studia zaoczne inżynierskie

Bielak Edward
Chmielewski Marek
Darnia Józef
Dudek Stanisław
Dziuba Jerzy
Gede Waldemar
Góra Janusz
Gózd Adam
Gumienik Janusz
Illukiewicz Teresa
Jeleniewski Mirosław
Józefczuk Stanisław
Kieszko Kazimierz
Koperda Czesław
Korbus Feliks
Kosiewski Wojciech
Kustra Józef
Kwiatosz Zbigniew
Łukasik Jan
Mazuś Zbigniew
Mikołajczuk Zygmunt
Mrowiec Zbigniew
Nagrodzki Stanisław
Pakuła Jan
Rojek Roman
Skrzypek Edward
Szczecina Alfred
Świercz Marian
Toporek Marianna
Usidus Henryk
Wąsek Wiesław
Wójciak Edmund
Wroński Antoni
Zieliński Zbigniew

1976

studia dzienne magisterskie

Bobryk Marian
Kołtan Mieczysław

Kubiński Marek
Stryczewska Henryka
Szych Tadeusz
Tymburski Krzysztof

**studia wieczorowe magisterskie
uzupełniające**

Banach Henryk
Cenartowicz Iwona
Chmielowicz Antoni
Deć Wiesław
Goleman Ryszard
Kokowicz Józef
Kucharzyk Andrzej
Łagowski Zenon
Łyczak Andrzej
Misztal Jan
Moskal Bogusław
Pałubski Kazimierz
Pidek Jerzy
Ratajewicz-Mikołajczak Elżbieta
Spaczyński Zbigniew
Teperek Stanisław
Wdowiak Jerzy
Woliński Jan
Złonkiewicz Zbigniew

studia dzienne inżynierskie

Capała Kazimierz
Czarnecki Bogdan
Czerski Józef
Dudek Marian
Filipek Ryszard
Furtak Wiesław
Goleniewska Ewa
Gromaszek Dariusz
Jaszczuk Nina
Jaśkiewicz Tomasz
Jaworski Andrzej
Jóźwik Jan
Karpiuk Czesław
Kasperowicz Danuta

Kornacki Jacek
Kotnarowski Lech
Kozak Andrzej
Kozuch-Nowacka Halina
Kucharczyk Stefan
Ligaj Jan
Liwak Eugeniusz
Łukasik Adam
Majewska Alicja
Marciniak Marek
Marek Jan
Miazek Andrzej
Miszczuk Ireneusz
Nagajek Anna
Naruszewicz Anna
Paluszkiewicz Mirosław
Paprotka Jan
Pardyka Stanisław
Pastuszek Alina
Patron Adam
Pliszczyński Włodzimierz
Pojmaj Cezary
Pokop-Łokcewicz Anna
Popławski Ryszard
Prokop Krzysztof
Próchenka Kazimierz
Przybyła Henryk
Przygodzki Stanisław
Słoboda Krzysztof
Stadnicki Stanisław
Szczegot Piotr
Szkoluba-Lubiarz Anna
Szycha Marian
Toporowski Jan
Toruj Jerzy
Włodarczyk Jacek
Wodziński Romuald
Woźniak Jacek
Wójcik Wojciech
Ziętak Ryszard
Żaliński Jerzy

Żarnowski Gabriel

Żuber Lech

studia wieczorowe inżynierskie

Banach Krzysztof

Borówka Andrzej

Bychawski Czesław

Gierszon Ryszard

Grochowicz Robert

Lipski Leszek

Łyżwa Wiesław

Mamcarz Jerzy

Marczuk Zenon

Niedziela Jan

Oskroba Roman

Podgórski Stefan

Sławek Lech

Szabla Jerzy

Szczygielski Władysław

Szyszków Włodzimierz

Wierzbicki Stanisław

Wójtowicz Bożydar

studia zaoczne inżynierskie

Baran Kazimierz

Bartkowiak Krzysztof

Bartnicki Andrzej

Borkowski Arkadiusz

Borowik Jan

Cybulak Kazimierz

Drozd Marian

Dziewulski Marian

Dzwonnik Karol

Fedak Zbigniew

Gąsior Regina

Guz Wit

Hałata Bolesław

Hermonowski Wojciech

Jabłoński Ryszard

Jurkowski Janusz

Kamola Jacek

Kobus Leon

Kossowski Tadeusz

Krawczyk Irena

Kupiec Tadeusz

Kwiecień Stanisław

Lipowski Adam

Łabędzki Janusz

Łuczuk Zdzisława

Łuszczki Wojciech

Malec Henryk

Malinowski Władysław

Markowski Józef

Mitura Witold

Moskaluk Zdzisław

Paśnik Jerzy

Piętka Waław

Pisarski Andrzej

Popiel Marek

Soboń Zbigniew

Sypniewski Andrzej

Ziółek Krystyna

1977

studia dzienne magisterskie

Bartoszek Jerzy

Jakubowski Jerzy

Kurant Piotr

Ostromecka Jolanta

Pastusiński Tomasz

Wilanowicz Robert

studia wieczorowe magisterskie

uzupełniające

Bielawny Ireneusz

Biernacka Wanda

Gajo Sławomir

Grela Waldemar

Guz Jan

Klimek Andrzej

Kuraś Roman

Michoński Stanisław

Nalewaj Krzysztof
Partycki Sławomir
Penkszyk Bogusław
Pliszczyński Andrzej
Stryczewski Zbigniew
Zajączkowska Maria
Zawadzka Krystyna
Zieliński Włodzimierz

**studia zaoczne magisterskie
uzupełniające**

Banachewicz Wiesław
Cukierman Ryszard
Dresler Zygmunt
Gębka Alicja
Jasiński Jerzy
Jędrzejewski Marian
Jurkowski Janusz
Kaznowski Janusz
Kowalczyk Henryk
Kurowski Jerzy
Laszkiewicz Roman
Parzymies Barbara
Ufnal Janusz
Walczak Jerzy

studia dzienne inżynierskie

Bartnik Andrzej
Bartoś Robert
Krupa Jacek
Warwas Krystyna

studia wieczorowe inżynierskie

Antoniuk Alfred
Bałaban Andrzej
Barański Marek
Borkowski Mieczysław
Duda Wiesław
Ferdynus Jan
Głukowski Krzysztof
Grądzielewski Stanisław
Jaworowski Zbigniew
Kostryco Stefan

Maciąg Adam
Małysz Andrzej
Moldoch Władysław
Nawojski Konstanty
Piskorek Balbina
Pydo Ryszard
Rudko Wirginiusz
Samborski Konrad
Sierosławski Kazimierz
Skrzypczak Tadeusz
Świrk Antoni
Twardowski Józef
Wajrak Witold
Winiarczyk Henryk
Winniczuk Andrzej
Woźniak Edward
Wybraniec Tadeusz
Zacharski Jerzy
Żelazek Zbigniew

studia zaoczne inżynierskie

Bednarz Wiesław
Cieniuch Marian
Czwał Zdzisław
Dołgan Ryszard
Dyczewski Marian
Dyduch Grzegorz
Dziwisz Kazimierz
Fałdyga Ryszard
Gąsior Jacek
Horodelski Stanisław
Iwan Kazimierz
Jurczak Zbigniew
Juszczak Marian
Kalandyk Zygmunt
Kowalski Andrzej
Łakomy Lucjan
Mańka Stanisław
Rak Andrzej
Rakowski Krzysztof
Rynnkowski Czesław
Sarżyński Jerzy

Siewielec Jerzy
Słabikowski Andrzej
Sochaj Bolesław
Sosnowski Stefan
Śniegucki Andrzej
Wojewódzki Ryszard
Wołczuk Eugeniusz
Zarajczyk Jan

1978

studia dzienne magisterskie

Bis Andrzej
Borowy Zbigniew
Borys Andrzej
Bryda Piotr
Celejewski Andrzej
Chojcki Krzysztof
Ciołek Tadeusz
Czarnota Mieczysław
Daniłóś Tadeusz
Drzymulska Małgorzata
Furmanek Bogusław
Głazewski Marek
Górnicki Andrzej
Grzesiak Ryszard
Grzesiuk Wiesław
Hejdiuk Andrzej
Horbaczewski Waldemar
Iżycki Andrzej
Jarosz Andrzej
Jaruga Stanisław
Jesionek Marek
Knap Kacper
Kołodziejczyk Leszek
Korgul Wiesław
Kosowska Urszula
Kozak Ryszard
Krzych Halina
Kuźmiński Stanisław
Majdiuk Magorzata

Majdiuk Wojciech
Majewski Marek
Mandryk Marek
Masłowski Andrzej
Matuszak Elżbieta
Miskowicz Janusz
Morawski Janusz
Otoliński Jan
Ożóg Władysław
Paluszkiewicz Renata
Paluszkiewicz Wiesław
Pańczuk Jan
Pawluczuk Maria
Pecio Andrzej
Piwiński Waldemar
Polecki Zbigniew
Poniatowski Leszek
Reder Jan
Rożek Jan
Słonina Bogusław
Socha Witold
Stasiak Alicja
Tkaczyk Jerzy
Wendrowski Sławomir
Węgliński Jacenty
Wójcicki Jerzy
Wójcik Krystyna
Wypych Ryszard
Zaśko Jan
Zimny Witold

studia wieczorowe magisterskie

uzupełniające

Klimek Lech
Kubiński Leszek
Pomorski Zbigniew
Śliwka Andrzej

studia zaoczne magisterskie

uzupełniające

Dziubiński Mieczysław
Hungendorfer Zbigniew

Karbarczyk Marek
Łękawa Stanisław
Marczuk Zenon
Nastaj Adam
Niedźwiadek Henryk
Palak Henryk
Skonecki Władysław
Skupiński Anatol
Szymański Marek
Włodarczyk Jacek

studia dzienne inżynierskie

Grzegorzczak Zdzisław
Karbowski Jerzy
Zwierzchowski Władysław

studia wieczorowe inżynierskie

Antoń Zofia
Bogudziński Roman
Gładysz Szczepan
Gralewski Kazimierz
Jangas Marek
Klusek Józef
Krzywicki Edward
Książek Aleksander
Kucharczyk Bogdan
Kulesza Barbara
Kusy Andrzej
Kwiecień Krzysztof
Lipiński Eugeniusz
Luboń Władysław
Łaska Eugeniusz
Malec Jerzy
Małyszek Mieczysław
Nowacki Stanisław
Palczarski Tadeusz
Pazur Janusz
Piasecki Alfred
Piech Czesław
Rudnicki Adam
Sieradz Witold
Skąlecki Zbigniew

Stachura Bogdan
Śrótna Mirosław
Świąder Andrzej
Włodarczyk Antoni
Zieliński Stanisław
Zwierzchowski Ryszard
Żywar Andrzej

studia zaoczne inżynierskie

Błachewicz Marek
Brzostowski Jan
Cieśliński Adam
Gębala Ryszard
Jastrzębski Władysław
Kamiński Ryszard
Kłyk Stanisław
Kowalski Roman
Kuchciak Andrzej
Lipiec Stanisław
Łuczyński Andrzej
Maryńczak Lidia
Michalec Janusz
Oleksiewicz Jerzy
Olucha Lucjan
Pogorzelski Marian
Rycerz Stanisław
Skrzypiec Tadeusz
Stańczak Jan
Toporowski Leszek
Zalewska Barbara
Zalewski Marian
Zdanowski Adam

1979

studia dzienne magisterskie

Bednarski Henryk
Bełz Mikołaj
Błądek Wojciech
Bociąg Maria
Broniek Stanisław

Chojnowski Janusz
Chojnowski Mirosław
Dylon Andrzej
Dyś Danuta
Dzwonkowski Piotr
Flis Wiktor
Głos Krzysztof
Gorajek Andrzej
Grązka Tadeusz
Gryta Jerzy
Gwiazdowicz Bogusław
Hałasa Adam
Jabłońska Teresa
Jaroszyńska-Nowacka Elżbieta
Kacejko Piotr
Kaniewska-Kondras Jadwiga
Karczewski Stanisław
Karczmarczyk Tadeusz
Kłopotek Tadeusz
Konopka Bolesław
Koperski Jerzy
Kowalczyk Józef
Krajewski Piotr
Laskowski Marek
Łukasik Andrzej
Małyńska Zbigniew
Marzec Marek
Matuszewski Wiesław
Mądzik Władysław
Mierzicki Mieczysław
Mulawa Adam
Niezgoda Marek
Nitek Stanisław
Nizioł Andrzej
Nowacki Jerzy
Nowakowski Tadeusz
Oleszczuk-Bis Lucyna
Oleszek Tadeusz
Ostrowski Jerzy
Ostrowski Zbigniew
Partyka Janusz

Pawłowski Witold
Pietrzyk Jan
Puzio Marek
Pytlakowski Marek
Rafalski Piotr
Rejmak Władysław
Sawicki Zenon
Sowka Elżbieta
Stanek Andrzej
Stawiszyński Marek
Stefaniuk Janusz
Stępień Adam
Strzyżewski Tadeusz
Szablowski Jerzy
Szejgiec Eugeniusz
Szymański Wiesław
Walencik Henryk
Wnuk Janusz
Wójcik Adam
Wójcik Marek
Zieliński Ryszard
Zieliński Wiesław

**studia zaoczne magisterskie
uzupełniające**

Bednarczyk Mieczysław
Dobrzycki Wojciech
Hernik Ryszard
Kiś Barbara
Król Bogusław
Makarewicz Bogdan
Pidek Andrzej
Słomiany Wiesław

studia wieczorowe inżynierskie

Choina Ryszard
Gajos Zbigniew
Hondra Stanisław
Kasperski Włodzimierz
Mękal Władysław
Mioduchowski Leszek
Młodawski Mieczysław

Pawlik Grzegorz
Podstawka Wiesław
Radliński Ignacy
Reszel Wojciech
Różyło Włodzimierz
Rybak Kazimierz
Strawa Krzysztof
Widelski Piotr
Wymoczył Sławomir
Zonik Andrzej

studia zaoczne inżynierskie

Barszcz Janusz
Besler Edward
Błądek Wacław
Dąbrowa-Karasiński Remigiusz
Dorociak Marek
Gębura Leszek
Gołąb Jerzy
Jakimiak Włodzimierz
Janicki Łukasz
Kopcewicz Stanisław
Krajewski Henryk
Krukar Wacław
Lipert Mikołaj
Łoś Lech
Mazur Zbigniew
Mizak Zofia
Musiatowicz Zygmunt
Pawełczak Zenon
Pietrak Leon
Płecha Włodzimierz
Rowiński Eugeniusz
Serafin Grzegorz
Siedlecki Roman
Soska Wanda
Stefaniak Edward
Stępnia Witold
Studziński Jan
Trojnara Ryszard
Wiechecki Jan
Woźniak Henryk

Zimecka Agnieszka
Żebrowski Stanisław

1980

studia dzienne magisterskie

Babiarz Henryk
Banach Robert
Bis Waldemar
Bogucki Bogdan
Brzostek Marek
Burdzanowska-Kowalska Izabella
Chibowska Halina
Chibowski Władysław
Chmielewski Andrzej
Chomicz Janusz
Czaja-Soltan Teresa
Czerwiakowski Krzysztof
Dufajn Zbigniew
Dziura Józef
Furmanek Andrzej
Górny Wojciech
Górny Zbigniew
Hałasa Teresa
Hondra Romuald
Ignaciuk Marian
Iwanowicz Krzysztof
Jakubiak Waldemar
Jankowski Ryszard
Jasielski Zbigniew
Kamiński Marek
Kapelko Mikołaj
Kapica Wiesław
Kawiak Ryszard
Kłos Marek
Kowalski Marek
Kozak Sławomir
Krzyżanowska Hanna
Kuszneruk Aleksander
Kuśmirek Ryszard
Lipiak-Górna Lidia

Lisek Zbigniew
Łapiński Waldemar
Łuczyński Zdzisław
Łukaszewicz Jerzy
Łukaszuk Andrzej
Majchrowski Bogdan
Majdiuk-Pleszczyńska Barbara
Makuch Bogusław
Marczak Andrzej
Mazur Grzegorz
Miszczak Mieczysław
Momot Stanisław
Oberda Jan
Piech Waldemar
Przychodzeń Krzysztof
Reske Jacek
Sędzimir-Dobrowolski Tomasz
Sidor Eugeniusz
Sławacki Stanisław
Sołtan Eugeniusz
Sudół Jan
Surdacki Aleksander
Synenki Bogdan
Szeląg Anna
Szeląg Henryk
Szymaniak Marek
Urbanek Marek
Waszczuk Zbigniew
Wilczopolski Edward
Wojciechowski Jerzy
Wrotkowski Sławomir
Wrzaszczyk Tadeusz
Zabłotni Mieczysław
Zaborski Stanisław
Zielińska Małgorzata

**studia zaoczne magisterskie
uzupełniające**
Kontek Tadeusz
Świech Jacek

studia wieczorowe inżynierskie

Ameryk Andrzej
Józefacki Krzysztof
Kędzior Zbigniew
Kieszko Janusz
Ławicki Andrzej
Nawojcka Krystyna
Niedźwiadek vel Sanecki Zbigniew
Oleksak Krzysztof
Sadowski Wojciech
Wasiuk Ryszard
Widomski Tadeusz

studia zaoczne inżynierskie

Adamczyk Ryszard
Ambrozek Mieczysław
Banach Marek
Bronisz Tadeusz
Daszuk Tadeusz
Gałat Teofil
Goleń Jerzy
Goleń Kazimiera
Haładyj Antoni
Iwańczuk Stanisław
Kamola-Bednarek Zofia
Kodeniec Michalina
Krzęciwski Tadeusz
Liponoga Zbigniew
Majewski Andrzej
Nowak Tomasz
Pierzchała Tadeusz
Pitura Leszek
Ruciński Piotr
Stefanek Wiesław
Szymański Wiesław
Wrzyszczyk Marian
Zadura Elżbieta

1981

studia dzienne magisterskie

Andzelm Waldemar
Araźny Artur
Bednarczyk Andrzej
Bednarczyk Lucyna
Blajerski Waldemar
Błaszczuk Jan
Bogan Jan
Boguszewski Roman
Bołtuć Marian
Boruch Anna
Boruch Tomasz
Brodziak Ryszard
Brodzki Roman
Burzec Henryk
Całuch Stanisława
Cudny Marek
Czerkawski Czesław
Czuryszkiewicz Janusz
Dawidek Wojciech
Deruś Zbigniew
Dolecki Janusz
Dziura Ryszard
Fedoruk Wiesław
Flasiński Marek
Flejszer Marian
Gajak Andrzej
Gałas Ryszard
Gnatowski Jerzy
Górski Lech
Grochowski Konrad
Howorus Bogdan
Jachoł Anita
Jackowski Krzysztof
Janik Hanna
Janik Zbigniew
Kaczyńska Grażyna
Kapka Mieczysław
Klimek Roman

Kobuszyński Bogusław
Kot Zbigniew
Kowalczyk Janusz
Kowalski Stanisław
Krawczyński Julian
Król Ryszard
Krupa Henryk
Kusiński Jerzy
Kwieciński Bogdan
Kyć Alina
Latus Krzysztof
Luty Grzegorz
Łuszczak Tadeusz
Matyska Krzysztof
Miszczak Sławomir
Murlak Bogusław
Oleszczuk Tadeusz
Oponowicz Hanna
Paszko Stanisław
Pietraś Marian
Rusznica Mirosława
Rzepka Krzysztof
Samek Jan
Sienkiewicz Jerzy
Struk Eugeniusz
Surdacki Paweł
Szatkowski Jerzy
Szewczyk Anna
Szynal Anna
Toborek Krzysztof
Turkiewicz Adam
Wagner Tadeusz
Wiśniewska Agnieszka
Wiśniewski Ryszard
Wodyński Andrzej
Wojewoda Krzysztof
Wójcik Edward
Wójcik Wiesława
Zaniuk Waldemar
Zbirski Ryszard
Zezula Ryszard

Żelazo Tadeusz

studia wieczorowe inżynierskie

Brzysko Wiesław
Ciechomski Jerzy
Ciężki Ryszard
Ciuraj Henryk
Czarnas Jacek
Czernichowski Michał
Gaweł Włodzimierz
Grabarczyk Andrzej
Jakubczak Andrzej
Kowalik Ryszard
Kozłowski Andrzej
Kruszyński Ryszard
Kuśmirek Zbigniew
Majewski Andrzej
Misztal Jacek
Olejarz Grzegorz
Perucki Krzysztof
Przybylski Jerzy
Rząd Antoni
Sadowski Tomasz
Sirko Krzysztof
Skrypek Czesław
Ulanowski Zbigniew
Zdunek Zbigniew

studia zaoczne inżynierskie

Banaszek Edward
Bicka-Szopa Teresa
Bukowski Tadeusz
Fedak Andrzej
Jaremek Marek
Kempisty Tadeusz
Kozak Roman
Kułak Jerzy
Mazurek Roman
Michalski Mieczysław
Olszewski Andrzej
Piaseczny Ryszard
Piwowarski Waldemar

Polaszek Jan

Salat Jan

Staniszewski Janusz

Szczepański Jerzy

Szlązak Joanna

Zieliński Jerzy

1982

studia dzienne magisterskie

Banach Mirosław
Barszcz Andrzej
Bielecka Krystyna
Bogusz Marian
Borny Andrzej
Bujek Andrzej
Cichy Marek
Dentka Lidia
Duda Maria
Florek Andrzej
Foryś Marek
Gawryszuk Mirosława
Głowacki Leszek
Głowniak Waldemar
Gnieciak Cezary
Herbut Marek
Ilczuk Mieczysław
Jabłoniec Andrzej
Jagoda Zbigniew
Jakubowski Zbigniew
Janowski Włodzimierz
Kamiński Zbigniew
Kapica Maria
Kargul Adam
Karwat Robert
Kasperek Waldemar
Kloc Jolanta
Kłos Halina
Kolenda Stanisław
Koproń Andrzej
Kot Krzysztof

Kotko Jerzy
Krajewski Tomasz
Kramek Waldemar
Kuć Bogusław
Kurpiel Jerzy
Kurpiel Małgorzata
Kwiatkowski Tadeusz
Leoniak Roman
Maciak Henryk
Majcher Stanisław
Mazur Janusz
Mazurkiewicz Krzysztof
Michalski Arkadiusz
Mochnej Ryszard
Mróz Ryszard
Nakoneczny Krzysztof
Olszewski Stefan
Orzepowski Jerzy
Pałyska Zbigniew
Pawłowski Eligiusz
Piasecki Piotr
Piątek Jerzy
Piegoń Marek
Płaza Kazimierz
Polkowski Zbigniew
Powązka Janusz
Prus Ryszard
Rachoń Ryszard
Roczon Jerzy
Rodzoń Jarosław
Romaniuk Marek
Rusznica Ludwik
Rydzewski Jerzy
Selwa Ryszard
Serewko Andrzej
Siczek Grzegorz
Sienkiel Mieczysław
Socha Andrzej
Sosnowski Piotr
Steć Roman
Szafarz Andrzej

Szozda Jerzy
Szymański Władysław
Targowski Janusz
Trzeptota Bogdan
Tylec Jerzy
Tymiński Tadeusz
Walczak Tadeusz
Wąsiel Stanisław
Wilczek Anna
Wilkos Kazimierz
Wnuk Stanisław
Wójtowicz Romuald
Zajac Piotr
Zmaczyński Grzegorz

studia wieczorowe inżynierskie

Burdzanowska Teresa Gertruda
Drzewiczuk Elżbieta
Jakubczyk Alina
Kania Mieczysław
Majewski Bogdan
Mróz Henryk
Niziński Marek
Ośko Tadeusz
Pachowicz Zbigniew
Rybka Helena
Sieroń Joanna
Stec Jan
Winiarczyk Jerzy
Wojtkiewicz Włodzimierz

studia zaoczne inżynierskie

Chachuła Roman
Ciechański Jan
Czuchryta Zbigniew
Dawidczyk Zygmunt
Florek Stanisław
Gęca Andrzej
Gołębiowski Krzysztof
Heksel Jerzy
Kalita Krystyna
Kochanowska Maria

Kozłowska Teresa
Krawczyński Grzegorz
Krogulec Włodzimierz
Lewandowski Michał
Łabejko Edmund
Machnikowski Ryszard
Mazurek Janina
Miksza Janusz
Podpora Edmund
Reksa Marek
Rutkowski Henryk
Sołtysiuk Halina
Sosnowski Jarosław
Stanisławek Marek
Szczepański Henryk
Tomaszuk Krzysztof
Wielgus Mieczysław

1983

studia dzienne magisterskie

Adamczyk Kazimierz
Blechar Mariusz
Błaszczuk Lucjan
Borawski Marian
Borys Witold
Chabuda Sławomir
Chrzanowski Andrzej
Cis Wiesław
Czajka Zbigniew
Czarnocki Dariusz
Czulińska Elżbieta
Czwornóg Ewa
Czwornóg Włodzimierz
Dorosz Andrzej
Drozd Zbigniew
Dudek Mirosław
Dudzik Witold
Dziomko Jerzy
Grabias Krzysztof
Gramatyka Zbigniew

Gryniuk Leszek
Hulak Andrzej
Ilczuk Hanna
Jabłoński Stanisław
Jakimiuk Grzegorz
Jaworski Krzysztof
Kamiński Adam
Karwat Roman
Kasprowicz Henryk
Konstantynowicz Janusz
Korybski Tomasz
Korzeniowski Zdzisław
Kosiński Andrzej
Kosowski Jerzy
Koszel Robert
Kožuch Leszek
Król Roman
Kulik Tadeusz
Kwiatkowski Zdzisław
Łopaciński Andrzej
Maciejewski Krzysztof
Majewski Maciej
Małek Jerzy
Marczuk Zdzisław
Michalak Bogusław
Michalak Urszula
Michalak Zbigniew
Michałowski Sławomir
Miernicki Wojciech
Nader Zbigniew
Niedziela Ryszard
Nowak Piotr
Pietrański Marek
Pietraś Wojciech
Piwowarczyk Wiesław
Pracoń Jarosław
Rabiega Anna
Rackiewicz Kazimierz
Romanek Jerzy
Różański Andrzej
Rumik Ireneusz

Sakowska Barbara
Sawa Marian
Skrzypek Leszek
Słowikowski Cezary
Słupski Stanisław
Sobieszek Piotr
Sobolewski Tadeusz
Stanios Krzysztof
Ścibior Andrzej
Tylus Roman
Wartacz Zbigniew
Wasilewski Andrzej
Wazia Jan
Wetoszka Waldemar
Wojtaś Waldemar
Wójcicki Wit
Wójcik Józef
Wygachiewicz Wiesław
Zieliński Jerzy
Zieliński Roman
Zięba Adam
Żmuda Bogusław
Żukowski Zenon

studia wieczorowe inżynierskie

Boniaszczuk Wojciech
Chodkiewicz Zbigniew
Gąsior Andrzej
Jangowska Anna
Kusznierowski Marian
Kwiatkowski Andrzej
Łoboda Irena
Masicz Henryk
Mazur Marek
Miturzyński Ireneusz
Piekut Andrzej
Polski Roman
Rynkiewicz Jerzy
Sieroń Jacek
Siwek Henryk
Sobolczyk Edward
Tarkowski Stanisław

studia zaoczne inżynierskie

Bielecki Zbigniew
Doliński Andrzej
Drażkiewicz Tadeusz
Jasiński Józef
Kamiński Grzegorz
Krzewski Zenon
Naumowicz Jerzy
Osiak Ryszard
Palka Andrzej
Pomałecki Janusz
Witkowski Stanisław

1984

studia dzienne magisterskie

Antoniewicz Robert
Augustynowicz Marek
Balmas Marek
Bałabuch Henryk
Brzozowski Sławomir
Cieniawa Jerzy
Ciesielski Tomasz
Demianiuk Andrzej
Domański Krzysztof
Elert Leszek
Gdula Krzysztof
Głuszak Konrad
Golan Grzegorz
Gromaszek Marek
Hendzel Ryszard
Jarecki Stanisław
Jaremek Krzysztof
Kieliszek Marek
Kowalczyk Cezary
Kwiecień Anna
Lachowski Jacek
Lasota Krzysztof
Lewicki Janusz
Ligenza Krzysztof
Lotter Lech

Łach Bożena
Misztal Jarosław
Mizak Zenon
Myśliwski Jacek
Nuciński Zbigniew
Olech Adam
Oleszek Małgorzata
Pakulski Dobrosław
Palus Janusz
Piechnik Tadeusz
Pietruch Władysław
Pikuła Krzysztof
Plewik Robert
Pomarański Andrzej
Poznański Leszek
Rodzik Teresa
Rukasz Jacek
Rzeźniczek Andrzej
Smaga Sylwester
Sobczyszczak Bogdan
Surdacka Urszula
Szopa Jan
Szymoniuk Jacek
Walczyk Piotr
Węclaw Stanisław
Wojnarowicz Andrzej
Załęcki Jan

studia wieczorowe inżynierskie

Barnat Tadeusz
Basak Roman
Daszczuk Marian
Derkacz Danuta
Dymitrak Jan
Kowalczyk Janusz
Kuna Katarzyna
Langiewicz Leszek
Lenort Czesław
Lizut Zenon
Lonkwic Leszek
Mariasiewicz Krzysztof
Mirowski Roman

Nowak Marek
Oleksiński Henryk
Olender Zbigniew
Proch Andrzej
Stachurski Adam
Telniczuk Bożena
Tolak Mirosław
Wac Grzegorz
Walewski Janusz
Wiącek Krzysztof
Zbyrad Barbara

studia zaoczne inżynierskie

Chachuła Adam
Czernichowski Mikołaj
Dmytryk Władysław
Gniadek Marek
Greszta Henryk
Harasim Jan
Madejski Henryk
Madras Roman
Matejuk Stanisław
Mazur Jerzy
Mikulski Wojciech
Mrysz Zbigniew
Nowak Krzysztof
Paul Lucjan
Szafraniec Hieronim
Świerczyński Gustaw
Ulanowski Franciszek
Woźnica Marian

1985

studia dzienne magisterskie

Banach Zbigniew
Bielecki Dariusz
Bigelmajer Dariusz
Bil Józef
Brendel Sylwester
Buczałowski Andrzej

Ciupak Stanisław
Czerniak Włodzimierz
Czuk Stanisław
Dardziński Piotr
Dobrowolski Krzysztof
Dubiel Jacek
Duluk Andrzej
Ferens Jan
Fliszkiewicz Janusz
Goławski Stanisław
Goździk Jacek
Grabowski Janusz
Grzywacka Janina
Jaworski Marek
Jesionek Grzegorz
Jęczeń Krzysztof
Kacik Mirosław
Kapica Dariusz
Karaś Władysław
Kłopotek Bogdan
Kochman Ryszard
Kociubiński Sławomir
Kołodziejczyk Marek
Komza Robert
Kosiński Marek
Kuszyk Marek
Laszkiewicz Wacław
Łukowski Piotr
Makara Kazimiera
Mazur Marek
Mituła Waldemar
Nowak Stanisław
Pasternak Karol
Piotrowski Andrzej
Płudowski Waldemar
Przesmycki Mirosław
Regulicz Wiesław
Rosołowski Ryszard
Rumiński Antoni
Sasak Krzysztof
Siek Dariusz

Sierpień Stanisław
Skalski Bernard
Skwarna Bogusław
Słowik Ryszard
Sobieraj Janusz
Soltys Mirosław
Stefaniak Piotr
Szczerbetka Jarosław
Śliwa Anna
Tarka Sławomir
Wargocki Bogusław
Weiss Janusz
Więsyk Henryk
Woźniak Jarosław
Wójtowicz-Lotter Wiesława
Wypych Andrzej
Zabielski Tomasz
Żelechowski Sławomir
Żukowski Marek

studia wieczorowe inżynierskie

Caboń Zenon
Filipowicz Mirosław
Jankiewicz Bogusław
Krokowski Andrzej
Mirosław Wiesław
Wątróbka Krzysztof

studia zaoczne inżynierskie

Boczek Zbigniew
Czubowski Tadeusz
Gołubiak Zbigniew
Goral Andrzej
Klimek Jarosław
Kłoczek Jerzy
Kolasiński Gracjan
Kordas Ryszard
Księżopolski Kazimierz
Kuzioła Jerzy
Markiewicz Tomasz
Mikusek Marek
Muzyka Lesław

Obruśnik Czesław
Proć Zbigniew
Sławiński Robert
Smyk Henryk
Szymańska Alina
Wałęka Andrzej
Węsek Jan
Woźniak Zbigniew
Zaborowski Mirosław

1986

studia dzienne magisterskie

Adamczyk Andrzej
Barchacki Piotr
Biedacha Eugeniusz
Biesiada Andrzej
Bigoraj Wiesław
Błachnio Marek
Bochyński Tomasz
Brzóz Jerzy
Budziński Artur
Buksiński Ryszard
Chiniewicz Andrzej
Chmielewski Waldemar
Ciemierowski Andrzej
Cioczek Wojciech
Cios Andrzej
Czajkowski Dariusz
Derlukiewicz Teresa
Dudek Małgorzata
Filipek Adam
Gdula Piotr
Gieroba Dariusz
Głąb Ewa
Grzelak Bożena
Halczuk Tomasz
Hawryluk Andrzej
Jamka Dariusz
Kapłan Ireneusz
Kawa Artur

Kluziak Ireneusz
Korulczyk Tadeusz
Korzeniowska Ewa
Kośla Jerzy
Kotuła Anna
Kowalczyk Janusz
Kowalczyk Wiesław
Kowalik Krzysztof
Koziak Mariusz
Krawczyk Marek
Krop Alicja
Kucharski Krzysztof
Kucharski Zbigniew
Kurczak Krzysztof
Kwiatkowski Waldemar
Lekston Andrzej
Lenarciak Piotr
Łukasiewicz Andrzej
Machlarz Ewa
Maj Roman
Marcinek Anna
Marcinek Roman
Marszałek Marek
Mitzuk Cezary
Moskal Andrzej
Mroczka Marek
Oleksy Krzysztof
Orzechowski Andrzej
Pelczarski Artur
Perżyło Alfreda
Pieczykolan Jerzy
Podłodowski Stanisław
Podolak Zbigniew
Potocki Wojciech
Pożarowszczyk Andrzej
Pożarowszczyk Jerzy
Pracownik Ireneusz
Przybysz Waldemar
Ruszewski Marek
Ryczek Stanisław
Sacawa Henryk

Sampolski Piotr
Sekrecki Konrad
Sikora Bogusław
Skocki Tomasz
Skwarek Stanisław
Słomski Marek
Smotryś Lucjan
Sobstyl Marek
Sokołowski Marek
Sowiński Stanisław
Stępień Janusz
Sykuła Robert
Szerszeń Tomasz
Szymanowski Andrzej
Szymczyk Paweł
Tarsiński Artur
Tatańczak Dariusz
Toborek Dariusz
Tomczak Dariusz
Tomkiewicz Sławomir
Tyziniec Marta
Warda Ryszard
Wepa Sławomir
Wereski Marek
Węgliński Wiesław
Węgrzyn Sławomir
Wiśniewski Witold
Wituń Sławomir
Wojda Leszek
Woźniacki Leszek
Wójcik Jacek
Wrzos Jerzy
Zabłocki Sławomir
Zawadzki Leszek
Zgierski Andrzej
Złot Grzegorz
Żyszkiewicz Sławomir

studia wieczorowe inżynierskie

Przychocki Janusz
Śmigowska Genowefa

studia zaoczne inżynierskie

Bieliński Adam
Bieżyca Zbigniew
Boguciński Jerzy
Brogowski Krzysztof
Burzykowski Stanisław
Chmiel Ryszard
Czerlunczakiewicz Jerzy
Ferens Wanda
Figarski Eugeniusz
Frania Jan
Górniak Jerzy
Leśniak Eligiusz
Lipiec Ewa
Małyszek Jan
Mazur Bronisław
Mormon Ryszard
Pędrak Jacek
Pyda Wiktor
Skórka Marek
Stępnia Grażyna
Szady Sylwester
Trzeciak Sławomir
Wojciechowska Alicja
Wojtowski Janusz
Ząbek Romuald
Żywot Adam

1987

studia dzienne magisterskie

Biegański Tomasz
Błachnia Grażyna
Błachnio Paweł
Bonecki Dariusz
Borkowicz Ryszard
Bronowski Krzysztof
Burakowski Bogdan
Burdzanowski Tomasz
Bydler Zbigniew
Ciesielka Grzegorz

Cywiński Tomasz
Czajkowska Ewa
Członka Andrzej
Czuk Dariusz
Czyżewski Piotr
Dadun Janusz
Dudziak Mirosław
Dutkowski Marek
Flasiński Dariusz
Flis Krystyna
Galak Joanna
Golianek Arkadiusz
Grzegorzczak Andrzej
Hawryluk Krzysztof
Hendzel Maciej
Herda Waldemar
Ignaszewski Tomasz
Jaśniak Małgorzata
Jaworski Dariusz
Jędrak Andrzej
Kania Adam
Kapciak Zbigniew
Kluczyk Krzysztof
Kłaczkowski Andrzej
Korba Dariusz
Kowalczyk Jarosław
Kowalski Marcin
Krakowiak Jacek
Krzyżak Piotr
Kudęłko Radosław
Kułak Grzegorz
Kwiatkowski Jarosław
Lewosz Marek
Lipiński Dariusz
Łusiak Mirosław
Maciąg Wiesław
Mazur Janusz
Mazur Paweł
Mączka Bogusław
Michałowski Artur
Mirosław Tomasz

Miziak Zbigniew
Mordarski Stanisław
Mordel Piotr
Moszyński Robert
Oleśkiewicz Robert
Osiak Waldemar
Pachuta Marek
Pawlos Bogdan
Pawłasek Tadeusz
Pawłowski Antoni
Pawłowski Szymon
Pietrak Andrzej
Płowaś Bożena
Poljański Tadeusz
Poniatowski Edwin
Popiel Katarzyna
Rachańczyk Krzysztof
Rybkowski Artur
Rymuszka Kazimierz
Schab Marian
Selegrat Janusz
Serwejuk Piotr
Siekalski Andrzej
Sielanko Andrzej
Skala Artur
Skowronek Wojciech
Skętowicz Paweł
Skrok Henryk
Skupiński Sławomir
Słomianowski Jarosław
Słowik Przemysław
Snopek Wiesław
Socha Jacek
Struzik Krzysztof
Szabatowski Jacek
Szydłowski Andrzej
Szymański Andrzej
Walczyzna Marek
Wawrzyniak Marek
Wierdak Radosław
Wójcicki Krzysztof

Zarczuk Józef
Ziętek Waldemar
Zuń Marian
Zyśko Maciej
Żak Andrzej

studia zaoczne inżynierskie

Abramczyk-Radomski Jerzy
Antoniak Wiesław
Babik Jerzy
Bendyk Edward
Brendel Krzysztof
Chołuj Michał
Cichosz Andrzej
Ciechomski Marek
Dyś Zbigniew
Jaśko Jerzy
Kępa Jan
Klempka Krzysztof
Kozioł Waldemar
Król Monika
Kubicki Leszek
Łuczak Zbigniew
Maziarz Krzysztof
Myśliwiec Dariusz
Pawluk Wiesław
Pęcak Zygmunt
Pyc Jerzy
Smaga Krzysztof
Stachniuk Krzysztof
Starczyński Mirosław
Strzemecki Krzysztof
Strus Tomasz
Szałas Leszek
Szarugiewicz Cezary
Świątek Wiesław
Wójcik Jacek
Zaranek Andrzej
Zarychta Ryszard
Zęgota Wiesław

1988

studia dzienne magisterskie

Adamski Robert
Bandzarewicz Dariusz
Beczek Mirosław
Chrzanowska Alicja
Chrzanowski Artur
Chrzanowski Krzysztof
Cichosz Dariusz
Czopik Zbigniew
Drelich Dorota
Drozd Dariusz
Dubiel Arkadiusz
Dwornicki Adam
Fit Robert
Frygier Dariusz
Gil Jacek
Gmur Artur
Gontarz Anna
Gregorek Robert
Gronowski Wojciech
Hajkowska Elżbieta
Hanaj Krzysztof
Henkiel Piotr
Horyński Marek
Huk Roman
Jakowiecki Mirosław
Janik Marek
Kalinowski Krzysztof
Kawalec Waldemar
Kawka Zdzisław
Kazirolek Maciej
Kominek Zbigniew
Kowal Dariusz
Kowalczyk Janusz
Kowaluk Janusz
Kozioł Alfred
Kozłowski Dariusz
Król Mirosław
Kuczek Robert

Kuśmierz Andrzej
Kwapisz Grzegorz
Lulek Włodzimierz
Maj Jarosław
Majewski Jacek
Malicki Sławomir
Małek Andrzej
Marut Roman
Miszczak Jerzy
Nader Waldemar
Och Jerzy
Palica Leszek
Pietruk Mirosław
Pogonowski Leszek
Przykaza Bogdan
Rak Piotr
Ratyna Wiesław
Sadowski Marek
Sakowicz Marek
Smoczyński Wojciech
Sobstyl Krzysztof
Sternik Marek
Sych Ireneusz
Szuster Jarosław
Szydło Jacek
Urbański Jan
Wach Iwona
Wacker Janusz
Wąsowski Jerzy
Więsyk Krzysztof
Winiarski Marek
Witkowski Waldemar
Wodziński Adam
Wójcik Artur
Wójcik Wojciech
Wyrwał-Sokołowska Elżbieta
Zarzeczny Marian
Zaworski Jacek

studia zaoczne inżynierskie

Chmura Ireneusz
Dryka Wojciech

Frąckiewicz Wojciech
Głos Bogdan
Janiuk Robert
Joško Tomasz
Kurys Krzysztof
Nafalski Andrzej
Sadło Maria
Sadło Piotr
Sternik Zbigniew
Syroka Zbigniew
Szubartowski Andrzej
Wójcik Andrzej
Zychowicz Czesław
Żak Andrzej

1989

studia dzienne magisterskie

Bartuzi Dariusz
Bulenda Zbigniew
Chudek Jarosław
Ciećko Cezary
Dąbek Jan
Dąbrowski Waldemar
Fus Dariusz
Hetman Remigiusz
Jedut Andrzej
Koman Marek
Koroś Bogdan
Kotowski Tomasz
Kowalik Mirosław
Kowalski Mirosław
Krekora Krzysztof
Krzysiak Wojciech
Lech Jerzy
Lewczak Jerzy
Łukaszek Mariusz
Majewski Jacek
Mańko Rajmund
Marciniuk Dariusz
Markowski Piotr

Mojski Andrzej
Osiak Janusz
Osowski Jerzy
Pańczyk Maciej
Pawłowski Ryszard
Pernak Wojciech
Redestowicz Paweł
Rybak Piotr
Rzążewski Jarosław
Sitek Jarosław
Smolarz Andrzej
Smolińska Anna
Stańczuk Waldemar
Surtel Wojciech
Szakuła Grzegorz
Szuster Tomasz
Świszcz Andrzej
Tutka Janusz
Urbaś Beata
Walczak Adam
Wawerski Jarosław
Zdzioch Jan
Zieliński Janusz
Żurek Tomasz

studia zaoczne inżynierskie

Fatyga Henryk
Gasek Sławomir
Gorgol Mirosław
Górniak Grzegorz
Jagiełło Ryszard
Jarmoszewicz Józef
Kapica Andrzej
Kopacz Andrzej
Kotowski Piotr
Kozyra Jarosław
Kudła Jerzy
Marciniak Józef
Mazuś Jerzy
Mikoś Bogdan
Misiarz Stanisław
Olszak Mirosław

Ożóg Teresa
Sulek Henryk
Szymanek Adam
Winsyk Marek
Wojciechowski Wiesław
Zacharczuk Marek
Zarzeka Dariusz

1990

studia dzienne magisterskie

Banaszek Katarzyna
Baran Piotr
Baranowski Janusz
Bersztolc Robert
Błędowski Marcin
Bober Ariusz
Bujak Marzena
Filipowski Jacek
Galant Dariusz
Gozdecki Dariusz
Grzesiuk Mariusz
Grzmil Roman
Grzywacz Zbigniew
Guzowski Lech
Jarosz Andrzej
Jarząb Marek
Kalisz Mirosław
Kamiński Andrzej
Karwowski Adam
Katra Marek
Kawala Janusz
Kawka Henryk
Kotowski Jacek
Krasa Andrzej
Krasuski Jacek
Kuś Dariusz
Kwolek Krzysztof
Leszko Sławomir
Malinowski Zbigniew
Michalski Dariusz

Mielniczek Jan
Mielniczuk Mariusz
Mitura Tadeusz
Moroz Tadeusz
Muciek Andrzej
Muraczyński Zbigniew
Niedziałek Tomasz
Orych Andrzej
Palich Radosław
Paszek Mariusz
Pawłowski Tomasz
Pereta Marek
Pielaszkiewicz Jerzy
Pietraś Maciej
Podlódowski Andrzej
Pudło Zbigniew
Radomski Mirosław
Radzikowski Maciej
Ruszczyk Dariusz
Saddig Eskander Hanif
Sadowski Andrzej
Sierant Paweł
Słomka Arkadiusz
Socha Andrzej
Sokół Marian
Sowa Krzysztof
Stefanek Waldemar
Sydor Marek
Szyszko Dorota
Ślusarski Zbigniew
Trzeźniowski Roman
Turula Sławomir
Usarek Sławomir
Walas Sławomir
Wancerz Marek
Wnuk Jerzy
Zboina Arkadiusz
Zieliński Grzegorz
Ziń Piotr

studia zaoczne inżynierskie
Drzewiecki Stanisław

1991

studia dzienne magisterskie

Abdan Khaled Ali Ahmed
Banasik Cezary
Basak Robert
Biały Marian
Bojarczuk Zbigniew
Borkowski Tadeusz
Budzyński Waldemar
Chępa Michał
Chudy Jarosław
Chyc Andrzej
Czerski Marek
Drozd Bogusław
Fornalski Witold
Frydecki Sławomir
Gałczyński Robert
Gębka Marek
Gontarz Andrzej
Górna Ewa
Hunek Piotr
Izdebski Marek
Kasperek Jan
Kita Witold
Kondraciuk Mariusz
Korbus Krzysztof
Kotelba Sławomir
Kotyra Andrzej
Kozieł Janusz
Krycki Jarosław
Kubik Zbigniew
Kukuryka Sławomir
Kurpiel Waldemar
Kusznierowski Dariusz
Kutnik Grzegorz
Lendzion Andrzej
Machlarz Radosław
Mazur Grzegorz
Michocki Paweł
Mikulski Jarosław

Miller Piotr
Nasalski Jacek
Olcha Krzysztof
Osiej Krzysztof
Ozon Andrzej
Pawlak Grzegorz
Pawlukiewicz Józef
Piątkiewicz Jacek
Piskor Jerzy
Przybysz Adam
Przyłucki Sławomir
Radecki Mirosław
Rajczakowski Robert
Rożek Sławomir
Rutka Maciej
Siergiej Marek
Sierpień Jerzy
Skibiński Albert
Sokołowski Ireneusz
Stasicki Mirosław
Staszczuk Ireneusz
Stępień Krzysztof
Szczepaniak Zbigniew
Szewczuk Dariusz
Szewczyk Piotr
Szpytma Andrzej
Szwabowski Grzegorz
Warchocki Zbigniew
Wierzbicki Zbigniew
Wójcik Jacek
Wójtowicz Robert

studia zaoczne inżynierskie

Ambroziak Stanisław
Bania Sylwester
Brzozowska Dorota
Chmarzyński Mirosław
Chmura Zbigniew
Ciodyk Stanisław
Górny Mirosław
Janczarek Edmund
Janczarek Stanisław

Lipiarz Jarosław
Michnowicz Lucjan
Popek Eugeniusz
Rogowski Adam
Sadurski Krzysztof
Skwarzyńska Magdalena
Słowikowski Tomasz
Świrkosz Jerzy
Tatara Stanisław
Tichoruk Andrzej
Usidus Dariusz
Wołoch Marek

1992

studia dzienne magisterskie

Bartnik Adam
Błaszczuk Andrzej
Boguta Artur
Cechowicz Radosław
Czerwieniec Wojciech
Duszek Andrzej
Dybała Arkadiusz
Farbiś Krzysztof
Goławski Bogusław
Gońka Leszek
Grudziński Ryszard
Gumieniak Leszek
Horszczaruk Andrzej
Illek Arkadiusz
Jahołkowski Krzysztof
Jędrszczyk Justyna
Kamińska Katarzyna
Kamiński Waldemar
Kapusta Roman
Kijak Robert
Koryszko Zbigniew
Kozak Czesław
Lupa Krzysztof
Łuć Krzysztof
Mazurek Jacek

Miłosz Andrzej
Nowiński Tomasz
Olszówka Krzysztof
Ostrowski Wojciech
Ozimkiewicz Michał
Pawłowski Sławomir
Piasecki Grzegorz
Posuszny Artur
Potocki Wojciech
Próchniak Mirosław
Rogalski Paweł
Rybojad Piotr
Skaruz Zbigniew
Skorupa Sławomir
Stępień Jarosław
Sumorek Andrzej
Szwaj Mariusz
Szymanek Tadeusz
Tomala Janusz
Trześniewski Igor
Węgierek Paweł
Wiraszka Tomasz
Wojciechowski Jerzy
Wrzesień Michał
Zams Adam
Zawadzki Andrzej
Zdzioch Jarosław
Żuk Janusz

studia zaoczne inżynierskie

Barszcz Zbigniew
Borowski Adam
Chil Ryszard
Dwornicki Roman
Głusiec Tadeusz
Halkiewicz Grzegorz
Hołowiecki Robert
Jabłoński Jerzy
Kępińska Grażyna
Król Piotr
Kryłowicz Adam
Kuryło Tadeusz

Marchwiany Stanisław
Miącz Marek
Panfil Stanisław
Piekarz Andrzej
Psujek Krzysztof
Rębiarz Marek
Rozner Stanisław
Sekula Krzysztof
Stefańczyk Jerzy
Szłęczak Robert
Taracha Witold
Wasil Marek

1993

studia dzienne magisterskie

Aftyka Andrzej
Augustak Piotr
Bartnik Jarosław
Bartoszek Mirosław
Bednarczyk Piotr
Biegas Tomasz
Błasiak Tadeusz
Błaszczński Grzegorz
Borkowski Wiesław
Burda Zbigniew
Chęć Zbigniew
Chluchnik Artur
Cieślak Jarosław
Czerwonka Wojciech
Czuryłowski Arnold
Czyżyk Wiesław
Demediuk Wojciech
Domżał Tomasz
Durda Michał
Dziewicki Wojciech
Elshareff Mukhtar Babikir
Fałdyga Mariusz
Figarski Marek
Figat Krzysztof
Filipek Piotr

Glinka Jarosław
Gomoła Grzegorz
Grochowski Krzysztof
Hamaluk Jarosław
Hojda Zbigniew
Iwaniak Krzysztof
Jakubaszek Wojciech
Jaroszyński Leszek
Kamińska Anna
Kapica Jacek
Kapuśniak Mirosław
Kaznowski Tomasz
Kołodziejak Przemysław
Kościeszka Cezary
Kowalczyk Grażyna
Kozmian Zbigniew
Krawiec Zbigniew
Księżycki Jarosław
Lipski Jarosław
Lizon Mariusz
Ługowski Zbigniew
Maj Beata
Małyska Jarosław
Mastalarczuk Maciej
Mazurek Paweł
Mielec Aleksander
Misztal Arkadiusz
Mitura Andrzej
Morgaś Zbigniew
Motyka Jacek
Niechaj Marek
Ostapiński Ryszard
Pastuszek Mirosław
Pawłowski Tomasz
Pieczykolan Artur
Pieślak Dariusz
Pietrzak Dariusz
Piwoni Marek
Pokrzywa Piotr
Pranagal Robert
Pyda Marek

Pyra Robert
Rodzik Sławomir
Rogalny Henryk
Rogoziński Grzegorz
Russa Krzysztof
Sagan Jacek
Salamon Artur
Sejfu Worku Memre
Sieczka Krzysztof
Sikora Arkadiusz
Starzyński Stefan
Stefański Krzysztof
Stempniewski Sławomir
Sumara Artur
Szczepanowski Dariusz
Szynal Piotr
Wabik Halina
Wawrzonek Sławomir
Wieliniec Mieczysław
Wiśniewski Leszek
Wójcik Grzegorz
Wujciów Ireneusz
Zakrzewski Krzysztof
Zapasa Andrzej
Zaręba Krzysztof
Zbytniewski Zbigniew
Zdanowski Sławomir
Zdziechowski Wojciech
Ziółkowski Leszek

studia zaoczne inżynierskie

Budzyński Kazimierz
Chmielowiec Krzysztof
Czerwiński Wiktor
Dawidziuk Zenon
Gęca Dariusz
Głowacki Robert
Gorycki Piotr
Grodzki Sławomir
Hojda Alfred
Huk Mirosław
Iwańska Jolanta

Jaśniak Marek
Kolano Mieczysław
Kondrat Jan
Kubejko Przemysław
Kuźma Mariusz
Lalik Mieczysław
Łąd Krzysztof
Lis Jan
Łodej Jerzy
Mrozińska Grażyna
Pasicz Robert
Sikorski Adam
Snopek Tadeusz
Starownik Eugeniusz
Świder Zbigniew
Twardowski Zbigniew
Winsyk Stefan
Wójcik Jerzy
Zając Wojciech
Zawada Roman
Zdzisiński Jerzy

1994

studia dzienne magisterskie

Banach Andrzej
Bujak Robert
Bułakowski Wojciech
Caboń Grzegorz
Cebryk Paweł
Ciężak Sławomir
Czerwiński Dariusz
Dąbrowski Adam
Długoszewski Artur
Dudzic Robert
Dunia Tomasz
Dutkowski Dariusz
Fidler Krzysztof
Fornal Dariusz
Gębka Grzegorz
Gorzela Jerzy

Grobelski Jerzy
Grudzień Dariusz
Iwanek Maciej
Jaksim Mariusz
Jakubars Artur
Jędrzychowski Robert
Jodłowski Grzegorz
Kacprzak Dorota
Kardyka Mariusz
Kazimierczuk Paweł
Kijowski Zbigniew
Kotlarek Mirosław
Kowalczyk Dariusz
Kowalski Jacek
Kozak Jarosław
Krzysztoń Marek
Krzywonos Wojciech
Kucmaszewski Cezary
Lachowski Tomasz
Łukijaniuk Dariusz
Magnowski Tomasz
Majuch Artur
Malinowski Piotr
Masłowski Piotr
Matejko Grzegorz
Matysiak Dariusz
Mazur Janusz
Miącz Janusz
Mikołajczyk Artur
Mikuła Mirosław
Mistrzyk Zbigniew
Niewęglowski Dariusz
Palik Andrzej
Paruch Jacek
Pawłot Mirosław
Przybysiak-Przybyszewski
Kazimierz
Przystupa Krzysztof
Raczyński Konrad
Rura Tadeusz
Rymarczyk Tomasz

Sacawa Artur
Saj Dariusz
Samoń Robert
Seta Paweł
Smalec Grzegorz
Smolecki Dariusz
Sońta Leszek
Szczęśniak Krzysztof
Szymanek Dariusz
Szysz Andrzej
Tomczak Jarosław
Tosiek Paweł
Wąsik Mieczysław
Włodarczyk Jarosław
Wójcicki Piotr
Wysokiński Tomasz
Zalewski Cezary
Zbyszyński Krzysztof
Żebrowski Piotr
Żelisko Jarosław
Żywicki Mirosław

studia zaoczne inżynierskie

Arendt Ryszard
Bartnik Krzysztof
Boroń Ireneusz
Brzozowski Artur
Chołast Marek
Dec Roman
Derlatka Konrad
Hajduk Andrzej
Iracki Cezary
Jachymek Adam
Jastrzębski Bogdan
Kamiński Mieczysław
Kaznowski Waldemar
Kieroń Wojciech
Kimak Adam
Kontek Juliusz
Kraczkowski Leszek
Krokosz Janusz
Kulpa Stanisław

Kustra Dariusz
Morawski Mirosław
Mostowiec Mirosław
Obuchowski Kazimierz
Orechwo Zenon
Piskorski Krzysztof
Pyszcak Sylwester
Romanowicz Wojciech
Staniszewski Grzegorz
Trocewicz Jarosław
Walczyk Piotr
Wrona Robert
Zajączkowski Antoniusz
Zięba Tomasz

1995

studia dzienne magisterskie

Abdullah Saif Anaam Said
Andrzejczak Marek
Bańko Michał
Baran Artur
Baran Dariusz
Bartnik Robert
Bocian Marek
Borowicz Sławomir
Borowski Sławomir
Borys Paweł
Budzaj Artur
Burlewicz Mateusz
Cieszek Artur
Chwała Sławomir
Delekta Krzysztof
Długosz Grzegorz
Dłużniewski Andrzej
Dmowski Dariusz
Dmowski Zbigniew
Drygiel Dariusz
Galant Arkadiusz
Gastolek Andrzej
Giezek Grzegorz

Gilewski Jan
Goliszek Krzysztof
Góra Krzysztof
Igniaciuk Ewa
Iracki Paweł
Jagła Tadeusz
Janicki Paweł
Janiga Robert
Jasielski Andrzej
Kliszcz Piotr
Kopiś Adam
Koziej Jacek
Kseniak Bartłomiej
Kulas Dariusz
Kuryło Piotr
Kuta Piotr
Kuzioła Krzysztof
Kwaśnik Marek
Legocki Krzysztof
Łukasiewicz Rafał
Magdowski Robert
Majewski Robert
Mańko Artur
Mazik Sławomir
Mazurek Piotr
Mekonnen Worku Megersa
Mielniczuk Krzysztof
Miroslaw Grzegorz
Naja Grzegorz
Niewczas Paweł
Niewęglowski Wacław
Oleksiewicz Mirosław
Poździk Tomasz
Pióro Marcin
Pylak Arkadiusz
Pyś Tomasz
Ruta Stanisław
Skoczylas Marek
Stańczyk Marek
Stryjecki Paweł
Szalecki Tomasz

Szczepaniak Marek
Szepel Sławomir
Szymczak Jacek
Śnitko Zdzisław
Świerczewski Grzegorz
Targoński Marek
Teterycz Jacek
Toniak Piotr
Wajda Andrzej
Warda Piotr
Wąsala Paweł
Widomski Marek
Witczak Sławomir
Wojciechowski Tomasz
Wojtasik Maciej
Wójcik Marek
Wójtowicz Grzegorz
Zarębski Paweł
Zimon Dariusz
Żmuda Jacek

studia zaoczne inżynierskie

Andrzejuk Marek
Bartkowiak Jerzy
Błotnicki Jan
Chmielowiec Michał
Czerwieniec Ryszard
Gigoń Krzysztof
Głowacki Dariusz
Graboś Robert
Gronowski Tomasz
Hejna Artur
Hurkała Anna
Iwańczyk Stanisław
Jaworski Piotr
Kusyk Mariusz
Lembryk Grzegorz
Mazurek Adam
Modelewska Maria
Mołodecki Ireneusz
Przybycień Dariusz
Siek Piotr

Skowronek Andrzej
Szumski Leszek

1996

studia dzienne magisterskie

Adamiec Marek
Aftaruk Waldemar
Bartoszek Tomasz
Bona Jacek
Bortnik Paweł
Borysiuk Adam
Boś Krzysztof
Brutt Krzysztof
Cąkała Stanisław
Ćwicyński Arkadiusz
Ćwikła Sławomir
Dudek Marta
Florek Mariusz
Gałat Robert
Gierej Mariusz
Golec Tomasz
Górniak Sławomir
Grzesiuk Edward
Iwaszko Waldemar
Janowski Krzysztof
Kacprzak Dariusz
Kałdunek Dariusz
Kamola Dariusz
Kiwani Samer Ahmad Kamel
Kondrat Krzysztof
Kotowski Sławomir
Kowalczyk Robert
Kowalczyk Tomasz
Kowalczyk Wojciech
Kowalski Paweł
Kozłowski Arkadiusz
Kruk Adam
Krzyszczak Andrzej
Kuchciewicz Robert
Łatka Tomasz

Łukasik Piotr
Marcinek Sławomir
Mączka Jarosław
Miś Piotr
Muciek Krzysztof
Nowacki Krzysztof
Nózka Arkadiusz
Oleszek Andrzej
Pawlak Mariusz
Piasecki Bartosz
Piasecki Tomasz
Piróg Dariusz
Pluta Roman
Pływacz Jacek
Pływacz Robert
Podsiadły Jacek
Policha Tomasz
Przysucha Artur
Puch Krzysztof
Raczkiewicz Tomasz
Rogowski Maciej
Rokicki Sylwester
Romaniuk Andrzej
Sarna Marek
Sawa Andrzej
Sielewicz Piotr
Siennicki Cezary
Sikora Artur
Słotwiński Krzysztof
Smolik Marek
Soszyńska Sylwia
Staszczak Mariusz
Stefaniak Piotr
Swaczyj Piotr
Szalak Krzysztof
Szczepański Jarosław
Szmit Bożena
Śnieżyński Rafał
Trojak Jarosław
Tychmanowicz Aleksander
Tymecki Andrzej

Wachowicz Michał
Wawszczak Michał
Witkowski Zenon
Woźniak Marek
Wójcik Jacek
Wrona Robert
Zając Jacek
Zaprawa Mariusz
Zguczyński Artur
Zohir Ali Abdulalim

studia zaoczne inżynierskie

Andrzejewski Artur
Bielak Andrzej
Bielecki Tomasz
Choina Tomasz
Cyfra Andrzej
Durka Paweł
Fryszkowski Mariusz
Kosicki Marek
Łąd Grzegorz
Lejmanowicz Tomasz
Macheta Artur
Majewski Tomasz
Mazur Dariusz
Oszwa Sławomir
Pietryka Przemysław
Podkościelny Jacek
Polak Andrzej
Porębski Paweł
Przybyła Piotr
Pukas Piotr
Pyc Krzysztof
Różański Jarosław
Siwek Andrzej
Słowik Jacek
Stasiak Tomasz
Sucheckie Radosław
Sulenta Dariusz
Świrszcz Zbigniew
Tatysiak Sławomir
Żelazowski Andrzej

1997

studia dzienne magisterskie

Banach Andrzej
Banaszczuk Mieczysław
Barszczyk Paweł
Bekiesza Artur
Brzęk Paweł
Buczek Jarosław
Chmarzyński Artur
Chmarzyński Robert
Chodziński Zbigniew
Cybula Krzysztof
Deneka Piotr
Dudziński Mirosław
Figarski Ireneusz
Filipek Przemysław
Gładosz Krzysztof
Gnypek Marek
Gorajek Dariusz
Górski Szymon
Gózdź Wiktor
Gruszka Tomasz
Grzeszczak Tomasz
Gucma Tomasz
Guz Arkadiusz
Janczarek Janusz
Jaremek Grzegorz
Józefczuk Wojciech
Kazi Saad Jaman Mahmood
Kędzierski Jarosław
Klaczyński Sebastian
Korzeniowski Jarosław
Kozieł Marek
Kuciński Andrzej
Kusiński Dariusz
Kwiecień Piotr
Lewiński Piotr
Ligiencki Adam
Ładniak Krzysztof
Łopuszyński Robert

Matuszewski Krzysztof
Maziarczyk Maciej
Michalski Maciej
Milczach Adam
Miszczak Dariusz
Muszyński Dariusz
Niemiec Robert
Nowak Paweł
Ozimkiewicz Dariusz
Pękała Szczepan
Pieczykolan Arkadiusz
Pieczykolan Tomasz
Płaska Marcin
Porębski Paweł
Pytel Tomasz
Rutkowski Arkadiusz
Rutkowski Tomasz
Saj Wiesław
Sala Tomasz
Siwek Ireneusz
Siwko Grzegorz
Skubiszewski Zbigniew
Stefaniuk Janusz
Strumnik Michał
Strzałek Mirosław
Studnicki Gerard
Szewczak Adam
Szyszło Grzegorz
Świrydziuk Artur
Talacha Dariusz
Trąbka Andrzej
Trochimiuk Paweł
Trybuchowicz Piotr
Trysiński Radosław
Wasilewski Mariusz
Wesołowski Wojciech
Wiszowaty Jacek
Włosek Jacek
Woś Tomasz
Zakrzewski Tomasz
Zaorski Dariusz

Zawadzki Artur

studia zaoczne inżynierskie

Andreasik Tomasz
Baran Paweł
Bikowski Jarosław
Chołast Krzysztof
Dąda Henryk
Gomuła Mirosław
Górka Piotr
Grzegorzczak Dariusz
Hotło Adam
Janczak Jarosław
Jasiński Grzegorz
Józefczuk Andrzej
Jurak Mariusz
Kalinowski Sławomir
Kardas Krzysztof
Kloc Jacek
Konecki Dariusz
Kopiel Jacek
Kostek Jarosław
Kostrzanowski Wojciech
Kuchciak Waldemar
Kuna Przemysław
Kurek Andrzej
Lewicki Dariusz
Lipiński Piotr
Malarz Krzysztof
Mazur Mirosław
Michalek Marek
Mysłowski Edward
Nagajek Jerzy
Niedzielski Piotr
Nowosad Jacek
Opalka Mariusz
Oszust Mariusz
Pałyska Zbigniew
Pędzik Robert
Porocho Zbigniew
Powęzka Andrzej
Siatka Artur
Sołowiej Stanisław

Sternik Robert
Stępkowski Tomasz
Tomczyk Piotr
Wrześniewski Marek
Zgardziński Tomasz

1998

studia dzienne magisterskie

Aponiuk Grzegorz
Araźny Dariusz
Bielak Adam
Borsuk Tomasz
Bukowski Sławomir
Chmielewski Grzegorz
Choinacki Grzegorz
Cholewiński Dariusz
Cieślak Mariusz
Długoszek Agnieszka
Domaniuk Krzysztof
Dwórnik Grzegorz
Dziamba Michał
Elmerych Piotr
Furtak Krzysztof
Gajewski Artur
Gawłowski Piotr
Gąsior Paweł
Gierulski Jacek
Giżewski Tomasz
Głaz Sławomir
Głowacki Wojciech
Grabowski Andrzej
Habza Mariusz
Hanaka Tomasz
Hauer Piotr
Jasiński Marek
Jaworski Andrzej
Jukowski Grzegorz
Jurkitewicz Dariusz
Kalinowski Adam
Kalinowski Krzysztof

Kaliński Dariusz
Kamieniarz Dariusz
Kamiński Zbigniew
Karwat Grzegorz
Kasperek Maciej
Kaupke Robert
Kołodyńska Ewelina
Kołodziński Tomasz
Kopeć Tomasz
Krajewski Mariusz
Kukawski Andrzej
Kułakowski Marek
Kurdziel Jarosław
Kurlej Marek
Kusiak Ludwik
Kusyk Wojciech
Lackowski Grzegorz
Laskowski Andrzej
Latos Zbigniew
Litwiniuk Rafał
Lutomski Rafał
Łukasik Piotr
Majchrowski Mariusz
Makarski Piotr
Maluta Hubert
Marchewka Łukasz
Markowski Artur
Martyniuk Artur
Mikulski Klaudiusz
Mitula Piotr
Młynarczyk Artur
Momont Tomasz
Mróz Krzysztof
Nakoneczny Sławomir
Oleksiewicz Grzegorz
Olender Artur
Oleszek Grzegorz
Olszewski Robert
Opaliński Piotr
Osior Grzegorz
Osmałek Grzegorz

Paćkowski Jerzy
Pałgan Grzegorz
Pazik Tomasz
Pilarski Dariusz
Piotrowski Robert
Przepiórka Krzysztof
Radwan Paweł
Rogalski Piotr
Rola Mariusz
Różycki Tomasz
Serba Jarosław
Sędłak Stanisław
Siedlik Dariusz
Siłuch Krzysztof
Sławacki Robert
Sobieszczański Dawid
Soboń Jarosław
Sołyga Piotr
Stańczyk Bartłomiej
Stawecki Maciej
Stola Sławomir
Surma Marcin
Syta Tomasz
Szabat Marcin
Szymczyk Zygmunt
Szyszło Wojciech
Świderski Marek
Świtacz Piotr
Taczalski Jerzy
Turoś Mariusz
Uznański Przemysław
Wasiluk Piotr
Wdowski Cezary
Właźlak Grzegorz
Wojtasiewicz Grzegorz
Woytowicz Jarosław
Wójcicki Andrzej
Wójcik Dariusz
Wójcik Mariusz
Wrona Grzegorz
Wróbel Wojciech

Wysocki Mirosław
Zając Andrzej
Zarajczyk Krzysztof
Zawada Adam
Zawadzki Andrzej
Zwierzchowski Marcin
Żmuda Krzysztof
Żydek Jarosław

studia zaoczne inżynierskie

Anasiewicz Jerzy
Baciurn Grzegorz
Badziak Mariola
Barszczewicz Michał
Borowski Ireneusz
Chibowski Wojciech
Daniec Bolesław
Dżaman Andrzej
Gajderowicz Piotr
Głowienka Krzysztof
Goleń Krzysztof
Gruszkiewicz Marek
Koper Grażyna
Kosmala Mariusz
Kotiuk Andrzej
Kowalczyk Czesław
Kozieł Krzysztof
Krawczyk Zbigniew
Krupecki-Krupiński Roman
Lemiecha Adam
Łagowski Jerzy
Małyska Tomasz
Mazurek Sławomir
Mączyński Marcin
Mikołajczak Marcin
Mikuła Wiesław
Mizio Jarosław
Najda Jacek
Niedziałek Piotr
Niedźwiedek Andrzej
Niedźwiedź Jacek
Ochal Marek

Olejarczyk Wiesław
Piekarczyk Marek
Pietras Wojciech
Pietrzyk Jerzy
Predecki Mariusz
Rabczuk Wojciech
Ratomski Wiesław
Sierpiński Sławomir
Sikorska Maria
Skórski Ireneusz
Socha Dariusz
Stachyra Tomasz
Stefański Jerzy
Suszek Zbigniew
Usyk Mariusz
Witek Adam
Wituch Stanisław
Wójcik Marta
Wrocławski Tomasz

1999

studia dzienne magisterskie

Balun Marcin
Bara Maciej
Białas Krzysztof
Bień Paweł
Blicharz Wiesław
Błażejowski Paweł
Bożek Mirosław
Brzozowski Marcin
Burzec Mariusz
Celiński Tomasz
Chudy Paweł
Chwiejczak Zbigniew
Cieszko Radomir
Cocek Wojciech
Czarnecki Dariusz
Czobot Zbigniew
Dobraczyński Leszek
Dobryńczuk Andrzej

Domański Mariusz
Drański Dominik
Drzymała Piotr
Dubiel Przemysław
Duda Piotr
Duk Mariusz
Dumicz Dariusz
Dwornikiewicz Mariusz
Dydycz Robert
Ferdyn Piotr
Frańczak Adam
Głowacki Arkadiusz
Grądkowski Marcin
Grochowski Grzegorz
Grudzień Grzegorz
Jadczuk Adam
Jagiełło Magdalena
Jurkiewicz Stanisław
Kamola Krzysztof
Kaproń Tomasz
Kazanecki Piotr
Kędziera Tomasz
Kędzierawski Artur
Kęsik Jacek
Kłodnicki Cezary
Kolibski Marcin
Komada Paweł
Kopczyński Dariusz
Kopniak Piotr
Kryszczuk Krzysztof
Kurnicki Adam
Kurzepa Andrzej
Kuśmierczyk Andrzej
Kutnik Paweł
Lachowski Michał
Latawiec Andrzej
Lemański Krzysztof
Lewandowski Piotr
Ligaj Mirosław
Lipka Jacek
Lis Leszek

Łukasik Marcin
Maliszewski Jacek
Marzenowski Sebastian
Matczak Robert
Matej Piotr
Matuszek Arkadiusz
Mazurek Paweł
Młynek Grzegorz
Nieżgoda Rafał
Nowak Jerzy
Oleksiejuk Bogusław
Olszański Artur
Olszewski Jacek
Ordutowski Ireneusz
Osiak Mariusz
Ostapiuk Dariusz
Paluch Andrzej
Pęzioł Tomasz
Pietraś Mariusz
Pikula Piotr
Pluta Janusz
Pławski Paweł
Podsiadły Mariusz
Romaniuk Marcin
Rosiak Tomasz
Rosiński Michał
Róžański Robert
Rybicki Zbigniew
Rzemieniak Andrzej
Sieńko Rafał
Sikora Zbigniew
Skrobek Łukasz
Skrzypek Paweł
Skrzypiec Krzysztof
Smoliński Marcin
Stachyra Tomasz
Staniak Michał
Staniszewski Tomasz
Stroński Sławomir
Styk Krzysztof
Such Dariusz

Szczepaniak Piotr
Szumski Krzysztof
Szyszkiewicz Andrzej
Ścirka Artur
Targoński Marcin
Tymochowicz Marcin
Urbala Jakub
Walczak Dariusz
Wanat Mariusz
Widomski Piotr
Widz Krzysztof
Wieczorkiewicz Monika
Wiński Zenon
Wiśniewski Krzysztof
Wojtkowski Wojciech
Wolanin Mariusz
Wołoszyn Sławomir
Wołyniak Grzegorz
Wójcik Jarosław
Wójtowicz Marek
Wróbel Krzysztof
Wściseł Grzegorz
Zabijak Adam
Żak Artur
Żelazny Mariusz
Żurkowski Artur
Żywarski Mariusz

**studia zaoczne magisterskie
uzupełniające**

Dąda Henryk
Dżaman Andrzej
Gomuła Mirosław
Hotłoś Adam
Iracki Cezary
Konecki Dariusz
Mazurek Sławomir
Mizio Jarosław
Mrozińska Grażyna
Nowak Stanisław
Ochoł Marek
Olejarczyk Wiesław

Pacek Marek
Piętoń Dariusz
Polak Andrzej
Porocho Zbigniew
Predecki Mariusz
Tomczyk Piotr

studia zaoczne inżynierskie

Bancerz Olga
Baran Henryk
Bartyka Ireneusz
Bronisz Marian
Chudzik Zbigniew
Czyż Jacek
Dziadosz Sylwester
Furtak Grzegorz
Gabriel Grzegorz
Hajduk Mariusz
Ignatiuk Marek
Jabłoński Marek
Jagiełło Janusz
Kamiński Tomasz
Kot Grzegorz
Kowaleczko Marek
Koziara Robert
Lewicki Krzysztof
Lewtak Piotr
Malec Jarosław
Maruszczak Jarosław
Maziarz Janusz
Nowak Andrzej
Nowosad Andrzej
Olejniak Tomasz
Pęcak Marek
Pietraś Paweł
Podgorodecki Jacek
Puliński Dariusz
Rębisz Sławomir
Roskosz Tomasz
Rozwałka Dariusz
Sereda Sławomir
Sochowski Franciszek

Stawiarski Roman
Surma Krzysztof
Syroka Danuta
Szczygielski Krzysztof
Szewczyk Grzegorz
Ślepaczuk Piotr
Trociuk Grzegorz
Tustanowski Artur
Urbański Wacław
Wójcik Tadeusz

2000

studia dzienne magisterskie

Adamowicz Jerzy
Baran Adam
Blachani Marcin
Bober Dariusz
Bomaszek Piotr
Bryda Artur
Burdzanowski Karol
Chojnacki Paweł
Czerniej Arkadiusz
Czerwiec Paweł
Czerwiński Grzegorz
Ćwikła Piotr
Dejnek Sylwester
Deryła Piotr
Drabik Leszek
Drob Marcin
Drzazga Jarosław
Dubiel Marek
Durak Krzysztof
Dziuda Łukasz
Flak Krzysztof
Fusiek Grzegorz
Gałązka Grzegorz
Garbacz Tomasz
Gawda Przemysław
Gawęda Jacek
Gąsiorowski Tomasz

Gieroba Grzegorz	Pietrzyk Dariusz
Grabowiecki Marcin	Płachecki Konrad
Grzywacz Małgorzata	Pogonowski Rafał
Guzowski Krzysztof	Pojmaj Marcin
Gwiazda Remigiusz	Polak Mariusz
Hulip Zbigniew	Puławski Tomasz
Jagięło Bernard	Pysznik Marek
Jaglarz Adam	Radziszewski Sławomir
Jakubiec Grzegorz	Rosiak Anna
Janicki Tomasz	Rozwałka Tomasz
Janiec Piotr	Rumniak Jarosław
Jankiewicz Adam	Rycerz Wiesław
Jasek Radosław	Selerski Marek
Jóźwik Tomasz	Sęk Mirosław
Kadłubowski Krzysztof	Sidor Piotr
Kałaska Paweł	Siwiec Robert
Kania Adam	Siwiło Jacek
Kędzior Radosław	Skakuj Wojciech
Klimek Jarosław	Skorupski Piotr
Kołbyko Dariusz	Smoląg Robert
Kopacz Piotr	Stasiak Rafał
Kostrzewski Krzysztof	Sternik Grzegorz
Kowalik Grzegorz	Sugier Tomasz
Koza Leszek	Sulima Renata
Kraczkowski Krzysztof	Szafraniec Remigiusz
Krotkiewicz Marcin	Szczęśniak Mirosław
Kuśmierczyk Tomasz	Szcutnik Jacek
Kuźma Jacek	Szuba Krzysztof
Kwasiborski Krzysztof	Szymczyk Tomasz
Luty Paweł	Tchurzewski Piotr
Łakomy Mirosław	Telwak Mariusz
Łanczont Michał	Tomczak Damian
Łęcki Piotr	Tużnik Piotr
Maj Paweł	Tymusz Sławomir
Mazur Jerzy	Uziębło Paweł
Miazgowski Krzysztof	Wach Mariusz
Mysiak Dariusz	Walczak Grzegorz
Ogórek Krzysztof	Walczak Jacek
Osiński Andrzej	Wasil Mariusz
Pietroń Marcin	Węgiel Dariusz
Pietrzak Bartłomiej	Wilk Piotr

Winogrodzki Krzysztof
Włodarczyk Cezary
Wojtak Marek
Wójcik Grzegorz
Wójtowicz Sławomir
Wójtowicz Tomasz
Zacharkiewicz Marcin
Zajdler Karol
Zawada Agnieszka
Zezula Grzegorz
Zielonka Zbigniew

**studia zaoczne magisterskie
uzupełniające**

Anasiewicz Jerzy
Andreasik Tomasz
Chibowski Wojciech
Goleń Krzysztof
Kozieł Krzysztof
Kuchciak Waldemar
Lembryk Grzegorz
Majda Jacek
Niedzielski Piotr
Nowak Marek
Pietrzyk Jerzy
Przybyła Piotr
Pyc Jerzy
Sikorska Maria
Stachyra Tomasz
Sternik Robert
Suchecki Radosław
Szamgiewicz Cezary
Winsyk Marek
Wituch Stanisław
Wójcik Tadeusz
Wrocławski Tomasz

studia zaoczne inżynierskie

Adamczyk Mirosław
Bicz Marek
Borkowski Robert
Bosek Marek

Chechelski Mirosław
Cybulski Maciej
Czwórnóg Grzegorz
Ćwikła Adam
Dalmata Wojciech
Dąbrowa-Karasiński Przemysław
Gajewski Waldemar
Głąb Piotr
Goliński Marek
Gwiazdowski Bogusław
Jawor Ewelina
Juszczyk Piotr
Kawalec Piotr
Kielbasa Artur
Kompanicki Zdzisław
Kotecki Andrzej
Krawiec Mariusz
Kucharski Piotr
Lipski Krzysztof
Łagoźny Adam
Łuczkiwicz Stanisław
Makaruk Tomasz
Masiąg Robert
Mazur Krzysztof
Mazurek Jacek
Miazgowski Paweł
Nocoń Adam
Oleszek Marcin
Pachuta Jacek
Piędzia Janusz
Pilipczuk Andrzej
Przysucha Zbigniew
Pukaluk Adam
Rudnicki Artur
Ryba Marcin
Stachurski Daniel
Surmacki Marian
Szponar Piotr
Szwed Zdzisław
Szymaniak Dariusz
Tkaczyk Zbyszek

Warpas Krzysztof
Witoszka Robert
Woźniak Alicja
Woźniak Lech
Woźnica Krzysztof
Wójcik Tomasz
Zawadzki Mariusz

2001

studia dzienne magisterskie

Adamek Sylwester
Adamiak Krzysztof
Adamowski Grzegorz
Babula Piotr
Bartyzel Mariusz
Bednarczyk Sławomir
Bekiesza Piotr
Białek Piotr
Błazejczyk Tomasz
Boczula Paweł
Bodzak Tomasz
Bojarski Cezary
Bornus Remigiusz
Buczaj Marcin
Chmielowiec Sebastian
Ciężczyk Sławomir
Dańczuk Paweł
Drzazga Ireneusz
Duda Grzegorz
Filip Ireneusz
Filipek Marcin
Garbacki Grzegorz
Gawron Marcin
Gerhant Mariusz
Gładyszewski Sławomir
Głowacki Adam
Godyński Marcin
Gołofit Grzegorz
Grudzień Paweł
Gruszecki Marek

Gutek Dariusz
Hurko Zbigniew
Jasiński Daniel
Jasiński Grzegorz
Jończyk Jakub
Jurek Piotr
Kamieniak Marcin
Kidaj Andrzej
Kijko Grzegorz
Kisiel Krzysztof
Kisiel Krzysztof
Kitliński Jacek
Klimek Jacek
Komarzynieć Grzegorz
Kowalczyk Dariusz
Kozak Janusz
Kościński Piotr
Kukier Marcin
Kuźniarski Mariusz
Kwiatek Krzysztof
Lenart Piotr
Lewandowski Paweł
Majewski Adam
Majewski Krzysztof
Małecki Daniel
Martyniuk Grzegorz
Marzec Wojciech
Mazurek Piotr
Miaskowski Arkadiusz
Mocior Andrzej
Moradewicz Artur
Moskal Adam
Mróz Arkadiusz
Musiał Tomasz
Niewęglowski Adam
Nowak Paweł
Ochman Piotr
Osiak Jarosław
Ossowski Marek
Pajdowski Jan
Pawłowski Jacek

Pietraś Arkadiusz
Pilarski Michał
Piwowarski Marcin
Prażmo Dariusz
Próchniak Maciej
Ptak Dariusz
Radko Maciej
Reja Grzegorz
Rodzik Grzegorz
Rosłowski Krzysztof
Rusinek Robert
Serewa Sebastian
Sidor Rafał
Sidor Tomasz
Sidor Tomasz
Skibiński Marcin
Skórniewski Adam
Skwarek Piotr
Smoliński Marek
Staszczak Artur
Sulej Radosław
Sykuła Piotr
Szczepaniak Leszek
Szendała Marcin
Szymanek Mariusz
Szymankiewicz Sławomir
Szymczyk Grzegorz
Śniadecka Dorota
Świątek Paweł
Todorowski Mariusz
Waleszczak Adam
Wessely Krzysztof
Widz Tadeusz
Winiarz Mariusz
Wiśniewski Paweł
Wit Michał
Wlazło Norbert
Wojtyła Krzysztof
Wójcicki Marcin
Wójcik Krzysztof
Wójcik Mariusz

Wójtowicz Artur
Wójtowicz Artur
Wybraniec Piotr
Zaczek Maciej
Zagaja Barbara
Zakrzewski Piotr
Zapora Daniel
Zaremba Michał
Zegadło Sebastian
Żurakowski Grzegorz
Żelazowski Tomasz
Żmuda Krzysztof

studia zaoczne magisterskie

uzupełniające

Bancerz Olga
Dąbrowa-Karasiński Piotr
Maziarz Janusz
Mazur Krzysztof
Nowak Andrzej
Nowosad Andrzej
Oszust Mariusz
Oszwa Sławomir
Pukaluk Adam
Rudnicki Artur
Sereda Sławomir
Surma Krzysztof
Syroka Danuta
Woźniak Alicja
Zezula Paweł
Zieliński Bogdan

studia dzienne inżynierskie

Buczek Remigiusz
Cmiel Marcin
Cmiel Wanda
Cybulak Paweł
Czarnacki Krzysztof
Czuryłowski Krzysztof
Gajda Marek
Gajda Wojciech
Grobel Mariusz

Gzik-Andrzejewski Ikar
Hanaj Daniel
Jakubaszek Dariusz
Janiszewski Zbigniew
Kacprzak Joanna
Kamiński Jarosław
Kamiński Maciej
Karpński Marcin
Kędzierski Marcin
Kędzierski Tomasz
Kobyłski Mariusz
Kozak Robert
Król Krzysztof
Krupa Marcin
Kukawski Arkadiusz
Kuśmierz Grzegorz
Mikołajek Zbigniew
Osipiuk Piotr
Piątek Rafał
Piątkiewicz Marcin
Plich Jarosław
Popek Piotr
Skubisz Robert
Sójka Piotr
Szczęśniak Tomasz
Śpiewak Tomasz
Wolowczyk Paweł
Wysocki Tomasz

studia zaoczne inżynierskie

Antonik Tomasz
Banach Daniel
Bielecki Maciej
Boryca Adam
Boryga Krzysztof
Budzyński Jerzy
Ciekanowski Jerzy
Głuszczyński Marek
Godzisz Henryk
Grymuza Włodzimierz
Grzesiuk Adam
Gwóźdź Wojciech

Hajduk Michał
Haponiuk Michał
Imieliński Marcin
Jankowski Mariusz
Kędzierski Mariusz
Korzeniewski Piotr
Kosior Dariusz
Kozak Paweł
Kozakowski Grzegorz
Kozyra Adam
Krasuski Jarosław
Krzywiec Mariusz
Książd Krzysztof
Kuśmierczyk Piotr
Łepak Grzegorz
Madej Jacek
Malik Piotr
Martyniuk Radosław
Miazgowski Piotr
Michoński Andrzej
Milewski Piotr
Muszkat Leon
Niezbecki Andrzej
Nowak Leszek
Okoń Katarzyna
Partyka Adam
Podolski Cezary
Poleszak Dariusz
Posturzyński Andrzej
Pyda Jarosław
Rogała Robe
Sadłowski Tomasz
Sadowski Dariusz
Sagan Tomasz
Skalski Radosław
Sobiech Piotr
Stelmaszczuk Marek
Szczęsny Andrzej
Szewc Monika
Szymański Grzegorz
Twardowski Andrzej

Wnuk Zbigniew
Wójtowicz Grzegorz

2002

studia dzienne magisterskie

Andruszczyszyn Eugeniusz
Babiloński Łukasz
Banach Piotr
Banach Tomasz
Bekiesza Krzysztof
Bogusz Albert
Brodziak Mariusz
Brzozowski Tomasz
Buchoski Janusz
Charlak Michał
Chęć Jacek
Chmielewski Tomasz
Ciechomski Mariusz
Czechoński Robert
Czuryło Paweł
Dołęga Grzegorz
Duda Jacek
Dziurka Dariusz
Firlej Tomasz
Foks Dariusz
Gajdziński Radosław
Gnyp Piotr
Gontarz Grzegorz
Gotner Michał
Grądzki Marcin
Gromaszek Konrad
Groszek Joanna
Grzechulski Marcin
Grzesiak Paweł
Guz Piotr
Horyński Michał
Kacprzak Wojciech
Kalita Mariusz
Kępa Michał
Kisala Piotr

Kocot Marcin
Kolano Krzysztof
Komosa Adam
Korpysa Mariusz
Kozłowski Paweł
Król Arkadiusz
Królik Grzegorz
Krzyżak Mariusz
Kukielka Rafał
Kwaśny Marek
Landa Jacek
Lasota Wojciech
Latos Mirosław
Łoś Maciej
Łuc Krzysztof
Łukasik Daniel
Machnik Łukasz
Machnikowski Artur
Maciejewski Marcin
Madej Rafał
Maksym Piotr
Malczewski Krzysztof
Malicki Rafał
Maruszak Kamil
Mazur Grzegorz
Mazurek Michał
Mazurek Paweł
Michalik Sebastian
Mikołajuk Andrzej
Mitura Karol
Mitura Marek
Mitura Przemysław
Mitura Robert
Młynarczyk Marek
Mroczek Marek
Niegowski Mirosław
Niezgoda Marcin
Nowiński Paweł
Obszyński Tomasz
Ozimek Jacek
Ożóg Marcin

Pachulski Przemysław
Pawliński Marek
Pawłowicz Ziemowit
Piątek Robert
Pisarczyk Łukasz
Plewka Wojciech
Płaska Anna
Pyzik Mirosław
Salamon Michał
Salasa Marek
Sawa Hubert
Sękala Piotr
Skąlecki Andrzej
Skiba Grzegorz
Skrucha Przemysław
Sobieszek Artur
Sobotka Paweł
Sopotnicki Paweł
Stępień Paweł
Strzelec Paweł
Surma Kamil
Sygacz Artur
Szacun Adam
Szczygielski Grzegorz
Szumiło Marcin
Śpiewak Krzysztof
Terlikowski Jarosław
Tomczak Marcin
Trubalski Krzysztof
Wasiuk Andrzej
Wańkowicz Krzysztof
Wiącek Piotr
Witeczak Dariusz
Wołos Artur
Wydra Michał
Zyska Tomasz
Żurański Wojciech

studia zaoczne magisterskie

uzupełniające

Abramiuk Jacek
Baran Henryk

Bicz Marek
Boryga Krzysztof
Chechelski Mirosław
Cmiel Marcin
Cmiel Wanda
Cybulski Maciej
Gabriel Grzegorz
Gajda Wojciech
Grymuza Włodzimierz
Grzesiuk Adam
Gwóźdź Wojciech
Hojda Alfred
Jakubaszek Dariusz
Janiszewski Zbigniew
Juszczyk Piotr
Kamiński Maciej
Książdz Krzysztof
Kukawski Arkadiusz
Kurek Mariusz
Kuśmierz Grzegorz
Lewtak Piotr
Łagoźny Adam
Majewski Andrzej
Makaruk Tomasz
Masiąg Robert
Miazgowski Paweł
Miącz Marek
Partyka Adam
Piątek Rafał
Poleszak Dariusz
Puliński Dariusz
Ryba Marcin
Sagan Tomasz
Słowik Jacek
Stelmaszczuk Marek
Szwed Zdzisław
Ślepaczuk Piotr
Tkaczyk Zbigniew

studia dzienne inżynierskie

Anasiewicz Adam
Arszczal Sylwester

Bakun Marcin
Banach Jarosław
Bojankowski Hubert
Budzyński Piotr
Chabros Piotr
Chmiel Maciej
Chowicki Tomasz
Dobrzański Daniel
Domański Piotr
Duda Stanisław
Gałęcki Zbigniew
Głaczkowski Łukasz
Goławski Krzysztof
Iwaniuk Paweł
Józefczuk Paweł
Klajda Grzegorz
Kowalik Marcin
Kozioł Piotr
Kubera Piotr
Łukasiewicz Sławomir
Majka Michał
Mazurek Mariusz
Michalek Radosław
Mucha Jacek
Obara Michał
Paluch Andrzej
Pawłowski Wojciech
Popowicz Artur
Puławski Robert
Rybaczek Hubert
Sankowski Krzysztof
Spratek Robert
Sulek Szymon
Sumera Marcin
Szatanek Michał
Wąsik Maciej
Więckowski Jacek
Wilk Robert
Woźniak Marcin
Wrona Tomasz
Wrzesiński Grzegorz

studia zaoczne inżynierskie

Barwiński Artur
Bielecki Stanisław
Brodowski Maciej
Czebreszuk Mirosław
Daszczyk Artur
Dobieżyński Grzegorz
Dul Krzysztof
Gadzała Adam
Gajkoś Tomasz
Gołygowski Michał
Grzesiuk Jarosław
Gulaś Damian
Jakubek Andrzej
Jarecki Robert
Jarosiewicz Dariusz
Kamela Dariusz
Kluźniak Jerzy
Kossowski Dariusz
Kozak Roman
Krakowiak Grzegorz
Kratiuk Krzysztof
Kurzyńska Dariusz
Kwieciński Jacek
Lech Krzysztof
Leszcz Robert
Lewandowski Marcin
Łagowski Dariusz
Matys Marek
Milanowski Andrzej
Miranowski Sylwester
Musiał Rafał
Nalewaj Helena
Niczyporuk Ireneusz
Nowoświatłowski Jacek
Ossowski Przemysław
Peterwas Adam
Piasecki Artur
Podolski Jacek
Pogonowski Przemysław
Prokopowicz Artur

Rekucki Krzysztof
Reszka Marian
Rodak Marek
Rojewski Artur
Rozwałka Dariusz
Samorek Andrzej
Seredyński Krzysztof
Sikora Krzysztof
Sikora Michał
Smolik Ireneusz
Suchański Andrzej
Szostak Marcin
Terlecki Mariusz
Wałach Józef
Winiarczyk Paweł
Włoch Sławomir
Zabłocki Piotr
Zając Mirosław
Zając Piotr
Zarzecki Grzegorz
Zbański Robert
Zieliński Krzysztof
Żołdak Jarosław

2003

studia dzienne magisterskie

Adamczyk Andrzej
Adamek Tomasz
Ambryszewski Jarosław
Badach Paweł
Baran Paweł
Bartkowski Tomasz
Bartosik Grzegorz
Bartoszewski Tomasz
Bednarczuk Piotr
Bednarz Paweł
Biłgorajski Mariusz
Bujakowski Michał
Burda Grzegorz
Burek Tomasz

Chabros Władysław
Chilimoniuk Tomasz
Chmielewski Andrzej
Chyliński Marcin
Chyła Grzegorz
Cieśllicki Łukasz
Czechowski Andrzej
Czerwiński Grzegorz
Czopek Michał
Czuk Witold
Dąbrowski Wojciech
Doluk Adam
Drobek Grzegorz
Gano Marek
Gawlik Krzysztof
Gładosz Konrad
Głuski Tomasz
Godek Grzegorz
Godziszewski Jerzy
Goleman Konrad
Gołębiowski Maciej
Górniak Piotr
Greguła Adrian
Gremplewski Tomasz
Grudzień Artur
Gurski Sławomir
Guzowski Marek
Halat Jacek
Haraszczyk Ryszard
Jakubczak Paweł
Janik Daniel
Jasiński Krzysztof
Jezierski Krzysztof
Jonak Marcin
Jóźwicki Cezary
Kaczor Andrzej
Kłapkowski Grzegorz
Kłos Artur
Kolasik Mariusz
Kopiel Artur
Koszczan Daniel

Kozieł Grzegorz
Kozyra Grzegorz
Krok Piotr
Król Michał
Kruk Mariusz
Kukuryka Rafał
Kupisz Konrad
Labut Dariusz
Legocki Michał
Leonhardt Jarosław
Lewandowski Paweł
Lickendorf Marek
Lipski Konrad
Łaboda Robert
Ładak Paweł
Ławicki Tomasz
Magierowski Marcin
Maleszyk Jarosław
Marciniak Kamil
Marzec Krzysztof Marek
Mazurewicz Grzegorz
Mazurkiewicz Grzegorz
Mazurkiewicz Jarosław
Michalczyk Grzegorz
Michalczyk Michał
Mirośław Albert
Misztal Leszek
Miścior Michał
Miturzyńska Ilona
Mucha Włodzimierz
Nakoneczny Mariusz
Nastaj Piotr
Niećko Sylwester
Olszewski Wojciech
Olucha Marcin
Osemek Arkadiusz
Palak Jacek
Paluch Marek
Paluch Sławomir
Pałubski Leszek
Pasieczny Mariusz

Pieczykolan Piotr
Pietraś Marcin
Pietroń Sławomir
Pietrzak Wiktor
Pikuła Piotr
Podgajny Paweł
Podgajny Paweł
Podkański Mariusz
Przybyś Artur
Rodzik Marcin
Rozbicki Dominik
Rumiński Paweł
Rybarzewski Tomasz
Sito Artur
Skiba Mariusz
Smołka Jakub
Sopotnicka Maria
Staniak Michał
Starobrat Michał
Steciuk Artur
Stolarz Robert
Sulikowski Grzegorz
Sulowski Michał
Suszek Marcin
Szajnóg Marcin
Sztembis Paweł
Ścibak Paweł
Środek Tomasz
Taborski Robert
Tołysz Sławomir
Trąbka Marek
Walczuk Artur
Wdowiak Arkadiusz
Widz Leszek
Wiśniewski Adam
Włoch Tomasz
Wojnicz Tomasz
Woźniak Wojciech
Wójcik Mariusz
Wójcik Michał
Wójcik Piotr

Zabiegły Grzegorz
Zadora Paweł
Zarzycki Sławomir
Zimnik Tomasz
Zubkowicz Piotr

**studia zaoczne magisterskie
uzupełniające**

Banach Daniel
Bojankowski Hubert
Bosek Marek
Budzyński Piotr
Czuryłowski Krzysztof
Czwornóg Grzegorz
Dmytryk Władysław
Frania Jan
Gajkoś Tomasz
Gałęcki Zbigniew
Gzik-Andrzejewski Jkar
Hajduk Mariusz
Hanaj Daniel
Haponiuk Michał
Józefczuk Paweł
Kacprzak Joanna
Kamiński Jarosław
Karpiński Marcin
Kluziak Jerzy
Kobyłski Mariusz
Korzeniewski Piotr
Kotecki Andrzej
Kozak Paweł
Kozioł Waldemar
Krzak Wiesław
Krzywiec Mariusz
Łepak Grzegorz
Łukasiewicz Sławomir
Madej Jacek
Malik Piotr
Mazurek Mariusz
Miazgowski Piotr
Michoński Andrzej
Mięczak Krzysztof

Mikołajek Zbigniew
Niećko Tomasz
Niezbecki Andrzej
Okoń Katarzyna
Piątkiewicz Marcin
Prokopowicz Artur
Puławski Robert
Rodak Marek
Rybaczek Hubert
Sikora Krzysztof
Skubisz Robert
Thury Waldemar
Wąsik Maciej
Winiarczyk Paweł
Woźniak Lech
Woźniak Marcin
Woźnica Krzysztof
Wójtowicz Grzegorz
Zarzecki Grzegorz

studia dzienne inżynierskie

Borowiec Piotr
Budzyński Grzegorz
Czerniec Robert
Filipiuk Jarosław
Gajko Marek
Grabowski Piotr
Gregorczyk Jacek
Grodzicki Rafał
Gumiela Leszek
Jakubowski Marcin
Józefczak Mariusz
Kaszperuk Paweł
Kosiarczyk Szymon
Kosierb Grzegorz
Kosiński Wojciech
Kozłowski Paweł
Lisowski Piotr
Ładny Kamil
Mach Tomasz
Madej Krzysztof
Majecki Marcin

Marciniak Paweł
Marek Hubert
Mojski Daniel
Nestorowicz Jacek
Nowak Piotr
Okoń Paweł
Polski Mirosław
Putowski Robert
Rosław Radosław
Rzeczycki Marek
Tataczak Tomasz
Tomczak Andrzej
Turlewicz Arkadiusz
Woliński Jacek
Wróbel Marek
Zienkowski Paweł
Żaba Wojciech

studia zaoczne inżynierskie

Adamczuk Piotr
Babiracki Sławomir
Bano Paweł
Bieniek Robert
Blacha Paweł
Bogusz Artur
Bogusz Marcin
Bylewski Marcin
Chmiel Artur
Chomicki Leszek
Cielebąk Tomasz
Czerniec Dariusz
Dec Adam
Dębski Dariusz
Dziurkowski Piotr
Gębala Ryszard
Głaz Mirosław
Głuchowski Krzysztof
Golewski Bogusław
Grel Dariusz
Jamontt Adam
Janiak Jacek
Jarosz Macie

Jończyk Piotr
Kamiński Tomasz
Kaproń Adam
Karpiński Piotr
Kasprzak Paweł
Kieroń Mariusz
Knap Mirosław
Kochan Piotr
Koperda Ryszard
Korzec Marek
Kras Krzysztof
Krasoń Andrzej
Kurczak Albert
Łata Grzegorz
Majewski Sławomir
Małolepszy Piotr
Mazurek Joanna
Michalski Mirosław
Milczuk Jacek
Moskalik Łukasz
Nazaruk Grzegorz
Niedziela Andrzej
Oleszczak Piotr
Oraczewski Krzysztof
Ostrzyżek Paweł
Pacek Artur
Pielecki Tomasz
Pizoń Mariusz
Poleszak Michał
Różycki Rafał
Rułka Marek
Sereda Krzysztof
Skrzyński Jarosław
Stachañski Tomasz
Szewczak Piotr
Szyba Karol
Talar Krzysztof
Typa Mariusz
Urban Tomasz
Wardach Dariusz
Wierzchoś Krzysztof

Lista absolwentów Wydziału

Wijakowski Grzegorz
Witkowski Mirosław
Woś Jerzy
Woźniak Grzegorz
Zawada Andrzej